СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CVI П'ЯТНИЦЯ, 24 ГРУДНЯ 1999 ЧИСЛО 52 VOL. CVI FRIDAY, DECEMBER 24, 1999 No. 52

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Велич правди Різдва Христового

Різдвяне послання Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства

„З нами Бог!" (Єв. Матвія 1:23)

Христос Родився! – Славте Його!

Улюблені в Христі Ісусі брати та сестри, дорогі друзі в Україні й у діяспорі!

Всеукраїнське Євангельсько-Баптистське Братство вітає вас зі славним святом Народження Господа нашого Ісуса Христа й бажає вам рясних Божих благословень у святкові дні Христового Різдва й Божої опіки протягом усіх днів вашого життя у Новому 2000 Році Божому!

Вся глибина таїни Христового Різдва й уся сутність християнства стверджується у цих трьох коротких словах: „З нами Бог!". Велич цієї правди є потужно оспівана в предавній українській колядці: „Бог Предвічний народився, прийшов днесь із небес, щоб спасти люд Свій ввесь, й світ утішився!" Вісім століть до народження Христа Божий пророк Ісая, за надхненням Святого Духа, провістив про цю славну подію такими дивними словами: „Ось діва в

(Закінчення на стор. 17)

Глянь оком щирим, о Божий Сину,
На нашу землю, на Україну,
Зішли їй з неба дар превеликий –
Тебе славити во вічні віки.

Мал. Віталія Литвина

З вдячністю і любов'ю

Звернення посла України в США Антона Бутейка до американців українського походження та співвітчизників у США

Від імені співробітників посольства України в США і від себе особисто щиро вітаю вас з Різдвом Христовим та Новим 2000 Роком – Новим Тисячоліттям!

Прийміть найкращі побажання щастя і здоров'я, добробуту, миру і злагоди у ваших серцях і родинах, успіхів у всіх ваших починаннях.

Користуючись нагодою та у зв'язку з моїм наступним від'їздом на Батьківщину, хотів би щиро подякувати всій українській громаді в США, її організаціям та всім представникам релігійних об'єднань за тісну співпрацю, за дружню підтримку і розуміння моїх зусиль, спрямованих на зміцнення українсько-американського стратегічного партнерства.

Тож нехай Новий 2000 Рік принесе нам усім здійснення мрій і добрих побажань, щастя і добра.

Веселих вам свят!

Антон Бутейко,
посол

З вірою в розквіт України

Привітання Генерального консула України в Нью-Йорку Юрія Богаєвського

Наближається кінець нинішнього 1999 року, а з ним і кінець нинішнього століття, в якому нам з вами випало жити і працювати! Невдовзі ми увійдемо в нове тисячоліття, з яким кожен з нас пов'язує свої нові сподівання, від якого багато чого ми очікуємо і для себе, і для наших родин, друзів, знайомих і, звичайно, для нашої рідної Батьківщини – України.

Від свого імені і від усіх співробітників Генерального консульства України в Нью-Йорку хочу від щирого серця побажати вам успішного, безхмарного завершення цього року і з почуттям упевнености і оптимізму, віри в себе і в нашу єдину Україну зустріти новий 2000 рік.

Юрій Богаєвський,
Генеральний консул України

2000 рік – Міжнародний рік культури і миру

2000 рік – особлива віха, завершення одного тисячоліття і початок іншого, – йдеться у зведеній доповіді для Організації Об'єднаних Націй про культуру миру. – Вона може сприйматись людьми як історична подія, навколо якої варто згуртуватись заради здійснення докорінних перетворень. Це унікальний шанс залучення людей до спільної справи, щоб, відмовившись від деяких застарілих цінностей, поглядів, форм поведінки, які нерідко призводили до війни, насильства і соціяльної несправедливости, перейти до нових заради розбудови майбутнього, відмінною рисою якого і є "культура миру", культура протистояння війні.

– Відтоді, як концепція "культури миру" була висунута і розроблена ЮНЕСКО під керівництвом її нинішнього генерального директора Федеріко Майора, вона набула широкого міжнародного визнання, – пояснив в розмові з кореспондентом ДІНАУ член правління і заступник голови Українського комітету "Назустріч Третьому тисячоліттю" Микола Адащик. – На її підтримку висловились як окремі держави, так і багато полі-

(Закінчення на стор. 6)

Серед своїх і свято радісніше

Скільки святих Миколаїв приходить у ці дні до українських дітей? Десятки, сотні? Однак, для кожної окремої дитини, для кожного дитячого свята він єдиний, що приходить тільки до них.

Так, певно, почувалися дітки в неділю вранці, 19 грудня, в Українській православній катедрі св. Володимира в Нью-Йорку. Ще перед Службою Божою радісно збуджені учасники дитячого різдвяного концерту очікували Святого Миколая, який мав роздати їм дарунки, які лежали блискучими пакунками під ялинкою.

(Закінчення на стор. 6)

Юля Сікора (ліворуч) і Руслана Макаренко разом із вчителькою Настею Антонів зутрічають св. Миколая при вході до Церкви.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Віктор Ющенко – Прем'єр України

КИЇВ, 22 грудня. – Верховна Рада України сьогодні 296 голосами "за" дала згоду на призначення Віктора Ющенка Прем'єр-міністром України.

Віктор Андрійович Ющенко народився 23 лютого 1954 року на Сумщині. Закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут за спеціяльністю "бухгалтерський облік". Кар'єру розпочав з посади колгоспного бухгалтера. Після служби в армії працював, зокрема, в українському відділенні Агропромбанку СССР, згодом – в комерційному банку "Україна", де пройшов шлях від начальника відділу до заступника голови правління. 26 січня 1993 року Верховна Рада затвердила його на посаді голови правління Національного банку України. 5 лютого 1997 року парлямент перезатвердив Віктора Ющенка на посаді голови правління НБУ на другий термін.

Найвизначнішими досягненнями В. Ющенка вважаються: зниження темпів інфляції майже в 300 разів (1993 року вона становила 10 тисяч відсотків, 1997-го – близько 30 відсотків), віртуозне проведення грошової реформи (запровадження у вересні 1996-го національної валюти – гривні з курсом 1.75 доляра США), пожвавлення кредитних потоків в Україну. Віктор Ющенко має високий авторитет у міжнародних фінансових колах. Входить до десятки найкращих банкірів

(Закінчення на стор. 6)

Прем'єр-міністр Валерій Пустовойтенко залишає залю засідань Верховної Ради України після голосування у вівторок, 14 грудня 1999 р. У цей день ВР не підтримала кандидатуру Пустовойтенка під час голосування. "За" проголосувало 206 народних депутати, "проти"– 24, утрималося – 21, не голосували – 10 при 283 народних депутатів, зареєстрованих у залі.

Рух відродився після розколу

Голова новоствореної партії Юрій Костенко вітає учасників об'єднавчого установчого з'їзду партії Рух (Український Народний Рух)

КИЇВ. 21 грудня. – Говорять, що в минуле не можна повернутися. Але учасники і прихильники однієї з найпопулярніших українських демократичних політичних течій, Руху, здається, це змогли зробити. На установчому з'їзді в Києві в суботу, 18 грудня 1999 р., в якому взяли участь 740 делегатів з 25 реґіонів України, було оголошено про створення Українського Народного Руху. З'їзд затвердив статут нової організації, в основу якого положений устав НРУ до розколу.

На з'їзді, в якому взяли участь багато з тих, хто стояв біля витоків НРУ, було утворено нову політичну партію, що налічує в своїх лавах понад 20 тисяч осіб. Відтепер вона називатиметься Український Народний Рух. Головою партії обрано Юрія Костенка.

Фото **О. Лепетухи**, УНІАН

Українці Литви вшановують пам'ять Мазепи

ВІЛЬНЮС, 20 грудня. – День пам'яті гетьмана Івана Мазепи в столиці Литви відзначило українське товариство Вільнюса.

Національний телевізійний канал Литви присвятив Іванові Мазепі спеціяльну програму. Долі трьох сусідніх народів – українського, литовського та польського протягом багатьох століть були тісно переплетені,тому така велика зацікавленість цих країн до минулого .

У столиці засяяла перша новорічна ялинка-2000

КИЇВ. – 21 грудня перша новорічна ялинка-2000 засвітила святкові вогні для п'ятисот маленьких киян в Українському Домі. Свято для дітей влаштував Національний Фонд "Україна – дітям." У ньому взяли участь голова Фонду, віце-прем'єр-міністер України Володимир Семиноженко та перший почесний президент Фонду Людмила Кучма. „Уже стало традицією, що наш Фонд проводить першу різдвяну та новорічну ялинку в Українському Домі, – сказала почесний президент Фонду Валентина Шевченко. – Таке свято, як сьогодні, проводиться втретє. На нього, зазвичай, запрошуються діти-сироти, учні київських шкіл-інтернатів. А в цьому році приїхали навіть маленькі гості з Черкас". До організації таких новорічних свят було залучено багато спонзорів, завдяки яким Фонд одержав 1 мільйон 500 тисяч гривень. Ці кошти мають бути витрачені на новорічні подарунки та поздоровлення дітей, зокрема тих, хто в цьому має особливу потребу.

Пікетують проти геноциду в Чечні

ЛЬВІВ, 21 грудня. – Сотні юних львів'ян – представників молодіжних організацій різних політичних спрямувань пікетували Генеральне консульство Російської Федерації в обласному центрі. Вони вимагали припинити збройні дії та геноцид мирного населення у Республіці Ічкерія, перейти до мирного розв'язання конфлікту.

Не стане карпатська красуня здобиччю браконьєрів

ЛЬВІВ, 20 грудня. – Опустили "шлаґбауми" перед лісовими злодюжками правоохоронні та галузеві установи Львівщини. Сьогодні на карпатські траси вийшла зелена варта, котра перевірятиме законність транспортування новорічних ялинок. Об'єднати зусилля різних служб підштовхнув гіркий досвід минулих років, коли від передсвяткових вирубувань загинули цілі масиви. Адже для покриття заборгованостей у платні деякі лісництва практикували розрахунки деревцями, а це дало волю браконьєрству. І що найбільш вражало, ринок зазнав такого затоварення, що десятки зелених красунь потрапили на смітники, так і не одягнувши прикрас.

Донецьке вирощує власні ялинки

ДОНЕЦЬКЕ, 21 грудня. – На п'ятнадцять тисяч ялинок та сосенок стало нині більше на вулицях і площах Донецького та інших міст краю. Саме стільки лісових красунь,вирощені на спеціяльних "новорічних" плянтаціях , відіслало у передноворічну торгівлю державне об'єднання "Донецькліс". Цими днями спеціялісти "Донецькылісу" посилили заходи щодо охорони зелених насаджень від браконьєрів.

Морякам із "Чайна Бріз" загрожує 10 років тюрми

КИЇВ. – 20 грудня в Києві відбулася прес-конференція дружин українських моряків грецького корабля "China Breeze", яке було затримане американськими військовими у нейтральних водах поблизу міста Гюстон за підозрою у транспортуванні наркотиків. Громадськість взяла під свій патронат і контролю справу повернення українських моряків на батьківщину. Завдяки її наполегливості 11 моряків було повернуто, а четверо все-таки залишились очікувати рішення суду. Як виявилось згодом, перший помічник капітана Міханопулос, який особисто відповідав за вантаж, був аґентом американських спецслужб і спровокував затримання судна.

Нині троє українських моряків американським судом визнані винними. Дружини звинувачених українців та матрос судна, якого суд визнав невинним і дозволив повернутись на батьківщину, розповіли про перебіг подій в американському будинку правосуддя. Як зазначила дружина затриманого капітана українського судна Наталя Курдюкова, такого категоричного рішення присяжних не чекали навіть судді.

В Москві – нова Державна дума

Світ хоче зрозуміти, в чому полягає вибір Росії

МОСКВА, 20 грудня. (ІТАР-ТАСС-ДІНАУ). – В Росії відбулися вибори до Державної думи. Голова Центральної виборчої комісії Алєксандр Вешняков повідомив, що остаточні результати будуть відомі 29-30 грудня, а перше засідання Думи має відбутися рівно через місяць після виборів, тобто 18 січня. Згідно з попередніми підсумками, найбільше голосів зібрала Компартія РФ (24.22 відс.) на другому місці – бльок „Єдінство" (23.37 відс.), на третьому – бльок „Вся Росія" (12.64 відс.), на четвертому – бльок „Союз правих сил" (8.72 відс.), на п'ятому – „Яблоко" (6.13 відс.), на шостому – „Бльок Жириновського" (6.08 відс.). На думку А. Вешнякова, комуністи матимуть в Думі 68 місць за партійними списками і 43 місця – від одномандатних округів.

Російський прем'єр-міністер Владімір Путін вважає, що ці вибори „започаткували етап політичної стабілізації в Росії і стали політикою перемоги уряду". Тим часом світова преса коментує результати виборів в Росії без ентузіязму. Лондонська „Файненшл Таймс" пише, що „російські виборці, підтримуючи праві політичні сили, керувалися насамперед потребою сильного лідера та постійно зростаючою гординею у ставленні до Заходу".

Газета підкреслює внутрішній зв'язок між пануванням кремлівських олігархів, виведенням на „боярський олімп" В. Путіна і розпалюванням античеченської істерії з метою націонал-шовіністичної мобілізації росіян і відновлення проімперських настроїв.

Офіційний представник Державного департаменту США Джеймс Фолі, коментуючи вибори до російської Державної думи, сказав, що представники Організації безпеки і співробітництва в Європі „були стурбовані з приводу передвиборної тактики деяких кандидатів, пов'язаної з маніпуляціями у висвітленні виборчої кампанії засобами масової інформації".

ТЕМА ТИЖНЯ

Прощавайте, колгоспи? Яка заманлива перспектива...

Село дочекалося радикального кроку Президента України Леоніда Кучми: земля повертається до селян. Впродовж десятиріч українського селянина морили голодом, грабували, розстрілювали, вивозили у далекий Сибір, щоб відірвати від землі, перетворити на безземельного пролетаря, позбавити віковічної працелюбности і вміння, навчити хитрувати і красти, аби після цих випробувань привселюдно визнати, що експеримент був нежиттєздатним, а усі страждання – марними.

Леонід Кучма прийняв рішення, яке може стати поворотною віхою в історії України. Колгоспне ярмо може замінити вільна праця на власній землі – яка заманлива перспектива! Першими збагнули радикальність президентського указу про землю ліві сили у Верховній Раді і всупереч Конституції заходилися до його перегляду з метою скасування. Впродовж двох днів голова парляменту Олександер Ткаченко намагався винести цю проблему на обговорення Ради, але щоразу терпів поразку, тому що парлямент розумів неконституційність його дій. Новий указ можна хібащо оскаржити в Конституційному суді.

Отже, прощавайте, колгоспи! Але чого це на селі не чутно радісних співів, чому депутації ощасливлених селян не рушили до столиці, щоб дякувати Президентові за подарунок, який не поступається за значенням указові Олександра Другого про скасування кріпацтва? Та тому, що історія повторюється і вчорашні колгоспники, як і кріпаки у 1861 році, стали перед важкою проблемою: що робити з поверненою землею? Адже десятиріччя руйнівних дій не минули безслідно і вже давно немає того села, яке в роки "суцільної колективізації", коли більшовики силоміць заганяли його до колгоспів, чинило опір. Тепер український селянин здебільшого просто не знає, що робити з землею. Для обробітку свого поля треба мати тягло, реманент, насіння, добрива, знати агротехніку, мати робочі руки і добре здоров'я. Треба мати якщо не певні кошти для початку, то принаймні банківський кредит... А сучасне село – це середовище престарілих, хворих і покалічених людей, яким і на присадибній ділянці без допомоги голови сільської Ради, який позичить раз на рік трактора у колгоспі, годі впоратися. При цьому селяни автоматично набувають супротивника реформ у вигляді голів колгоспів, завідуючих дільницями, бригадирів, усієї братії, яка мала в колгоспі сите й безтурботне життя за рахунок простого люду.

Що буде? Селяни, не маючи сили й коштів на особисте господарювання, спокусяться пропозиціями продати свою землю за безцінь. Такі пропозиції надійдуть передовсім від тих же голів колгоспів і бригадирів, які стануть новітніми землевласниками (читай: поміщиками) і переберуть селян у нову залежність, ще більш небезпечну, бо не примусову, а добровільну, освячену законами.

Указ Президента передбачає вихід селян з колгоспу "з майном"... Гарні слова, бо де те майно, де ті коні й воли, плуги й сівалки, забрані у селян 60 літ тому? Чи можна поділити надпотужні трактори-„кіровці" між сільськими вдовами? Чи є на сільських обійстях хліви і обори, до яких люди переведуть наділених їм корівок і свиней? Немає... Чи є за що їх збудувати? Немає... Тому усю живність легше буде продати на м'ясо й знову Україна, вже вкотре, матиме рік м'ясного надміру, за яким прийдуть пісні часи...

То невже мають рацію ліві депутати, коли протистоять земельній реформі? Звісно, ні... Але радикальна реформа села вимагає й ретельної підготовки, таких же рішучих дій. Відомо, що успіх сільського виробництва лише на 20 відсотків залежить від природних умов, а решту вирішують технічне забезпечення і кадри. Коли Сталін починав колективізацію села, то передовсім створив мережу державних машино-тракторних станцій і послав на село організаторів-"двадцятип'ятитисячників". Ми знаємо, якою була мета диктатора. Але діяв він задля цієї мети продумано, завбачливо... Очевидно, й у ворога варто вчитися... Поряд з указом про землю на селі мають бути забезпечені умови його виконання, за яких повернуться до своїх обов'язків агрономи, зоотехніки, ветеринари, відкриють свої філії селянські банки, розгорнеться кооперація і самопоміч, поліпшиться постачання, буде організовано закупівлі продукції за вигідних для селянина умов...

Листи і телефонні звертання наших читачів до "Свободи" свідчать про схвалення земельної реформи, але й передають ті тривоги, про які йде мова у цьому огляді. Не втрачаймо ж надії! Допомагаймо українському селянинові стати на ноги! А ми відверто розповідатимемо про усі здобутки й втрати на цьому нелегкому шляху.

Л. Хмельковський

Медаль американського Сенату – українському науковцеві

Проф. д-р Михайло Біда з Чикаґо, Іллиной, отримав від Сенату у Вашінґтоні почесне і найвище відзначення – „Медал оф Фрідом". Її отримують лише визначні і заслужені особи. Дотепер нею удостоєні Роналд Реґан, Марґарет Тачер, а також Чарльтон Гестон із фільмої студії „Парамонт" у Голівуді. Д-р Михайло Біда належить до Республіканської партії, співпрацює з такими політичними діячами, як Деніс Гастерт Трент Лотт та іншими сенаторами і конґресменами. Раніше д-р М. Біда отримав від Президента Джорджа Буша „Медал оф Меріт". І хоча М. Біда працює для добра Америки, та ніколи не забуває про Україну, і тому до сьогоднішнього дня написав, видрукував і переслав в Україну 646 книжок на економічні теми, щоб наші люди мали змогу вчитись, як краще господарювати. М. Біда при нагоді любить говорити нашим людям: „Нашу Америку любіть, про неї правду голосіть, за неї Господа моліть".

Віра Пилипишин

АМЕРИКА І СВІТ

Цікава пропозиція Ала Ґора

ВАШІНҐТОН. – Незважаючи на те, що президентські вибори у США відбудуться тільки у листопаді 2000 року, передвиборча кампанія вже є у повному розпалі. За право бути кандидатом Демократичної партії змагаються два відомі політики – віцепрезидент Ал Ґор і колишній сенатор з Ню-Джерзі Билл Бредлі. Одним із засобів цієї передвиборчої кампанії є виступи кандидатів в радіо-телевізійних програмах різних форумів. У неділю, 19 грудня, обидва кандидати виступили на програмі „Зустріч з пресою" телевізійної мережі Ен-Бі-Сі, де А. Ґор запропонував своєму супернникові, щоб вони обидва відмовилися від будь-яких радіо-телевізійних оголошень у користь дебатування двічі в тиждень. Б. Бредлі цю пропозицію віцепрезидента назвав „безглуздою пропозицією" та відкинув як хитромудрий політичний механізм.

Панамський канал передано Панамі

МІРАФЛОРЕС ЛОКС, Панама. – Тут минулого тижня колишній Президент США Джиммі Картер, який у 1977 році підписав ряд договорів, що надали Панамі повну і незалежну відповідальність за панамський канал. Однак обидві країни і далі спільно відповідатимуть за його невтральність. Обмінюючись дипломатичними нотами з панамським президентом Міреєю Моско, Дж. Картер спокійно сказав: „Тепер це – ваше". Цими трьома простими словами розпочато нову еру в житті Панами та її народу, а водночас – кращі взаємини між обома країнами. Незважаючи на постійні обурення з приводу американської присутности на їхній території, панамці втратили чимало – кілька тисяч місць праці в американських військових базах і прихід долярової валюти.

Ізраїль і Сирія зробили перший крок до замирення

ВАШІНҐТОН. – Тут минулого тижня за посередництвом США відбулася перша після чотирьох років вершинна конференція представників Ізраїля і Сирії, котрої головною ціллю була спроба полагодити існуючий десятиліттями конфлікт між цими двома країнами. Президент Билл Клінтон надав цій конференції історичної важливости, називаючи її „першим великим кроком на шляху до осягнення миру". Найперше у Білому Домі, а опісля у Блейр- домі, ізраїльський прем'єр-міністер Єгуд Барак і Фарук аль-Сагара, міністер закордонних справ Сирії, зустрілися в присутності Президента Клінтона і секретаря Державного департаменту Медлин Олбрайт. Хоч у цій дводенній зустрічі не вирішено будь-яких питань, а все ж таки вона допомогла домовитись про наступну зустріч у понеділок, 3 січня 2000 року, та започаткувати вже конкретні переговори.

Кардинал Анджело Содано у Москві

ВАТИКАН. – Державний секретар (глава уряду) Ватикану, кардинал Анджело Содано поїхав з Риму до Москви з візитою. 72-річний ієрарх Римо-Католицької Церкви вважається одним з найвпливовіших і близьких до папського престолу ватиканських керівників. У Москві він відвідає предстоятеля Російської Православної церкви Патріярха Московського і Всія Русі Алексія II, а також зустрінеться з російським міністром закордонних справ Ігорем Івановим, прем'єром російського уряду Володимиром Путіним і посадником Москви Юрієм Лужковим.

Вкінці ракету запущено у простір

КЕЙП КАНАВЕРАЛ, Фла. – Після дев'ятьох затримок міжпростірна ракета „Дисковері" вкінці була зпущена у неділю, 19 грудня, а її головне завдання у космосі – направа Габблівського космічного телескопу. Це була остання можливість Крайового управління аеронавтики і дослідження космосу (НАСА) в цьому році запустити ракету з її семичленною залогою космонавтів, щоб рятувати телескоп. Ще одна затримка перекинула б її запуск на січень нового року. Запуск здійснено в год. 7-ій вечора. Повернення ракети „Дисковері" заплянувано на понеділок, 27 грудня, з думкою про те, що на випадок поганої погоди все ж таки ракета зможе приземлитися напередодні нового століття.

Скандал, пов'язаний з "таємними" рахунками

БЕРЛІН. – Скандал, пов'язаний з так званими "таємними" рахунками Християнсько-демократичного союзу, триває. Йдеться про нелеґальні пожертвування на користь ХДС у ті роки, коли на чолі партії стояв Гельмут Коль. Генеральний секретар ХДС Ангела Меркель звернулася до екс-канцлера з вимогою назвати імена осіб, які робили пожертвування до партійної каси. Раніше представники спеціяльної комісії Бундестаґу, що займається розслідуванням справи, вперше заявили про можливість застосування до Гельмута Коля примусових санкцій, у тому числі й арешту. Представники комісії пояснили це тим, що колишній канцлер не виконує свого "процесуального обов'язку". Він визнав власну відповідальність у справі з нелегальними пожертвуваннями, однак відмовляється давати слідству додаткові відомості.

Португальську колонію Макао передано Китаєві

МАКАО. – Рівно опівночі за місцевим часом підняття над Макао червоного полотнища з жовтими зірками - державного прапора Китайської Народної Республіки ознаменувало перехід цього, тепер вже колишнього, португальського анклаву під китайський суверенітет. Завершено 442-річну історію португальської присутности в Китаї. Португальський президент Йорґе Сампайо залишив Макао відразу після церемонії передання, не чекаючи входу військ Народно-Визвольної армії Китаю - майбутнього місцевого ґарнізону. Макао називають Монте-Карлом Азії завдяки численним касино і гральним будинкам, які забезпечують більше половини фінансових надходжень до місцевої казни. Як заявляє Пекін, все це збережеться відповідно до концепції "одна країна - дві системи", ініційованої покійним архітектором китайських реформ Ден Сяопіном. Китайсько-португальську угоду про передання анклаву під юрисдикцію КНР підписано в 1987 році.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор – Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Ігор Пилипчук, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто; Верстка – Павло Стокотельний; Реклама – Марія Осціславська; Адміністратор – Володимир Гончарик.

Вічна наука Різдва

Особливістю усіх християнських свят, зокрема і передусім Різдва Христового, є їхній родинний зміст. В релігійній українській традиції він надзвичайно виразно підкреслений. Наприклад, тяжко навіть згадати таку колядку чи щедрівку, яка обходилася б без слова „родина".

Ой дивна-дивна вкраїнська родина,
Як до Вечері сідає:
Кожде веселе, як та дитина, –
Се бо Христос ся рождає!

Що це за знак? У чому полягає його наука? Українське християнство, діставши у спадок сонцем зігріте землеробське середовище, зберегло і освятило його родову-родинну сутність. Безсмертне людське „я" тим не понижене, навпаки – поставлене, мов свічечка, на таку височінь, звідки світло падає по обидва боки межі між індивідуальним спасінням і завжди актуальними родинними, громадськими, народно-національними завданнями. „Я" і „Ми" ідуть однією дорогою і мають одну мету – витончити і просвітлити грубу матеріяльність нашого виміру буття. Від цієї праці не можна сховатися ні ні в таємничій інтимності „Я", ні в однорідній масовості „Ми".

Християнство – релігія для мужніх (згадаймо заклик-пораду Христа: „Будьте мужні!..."), бо воно вчить, що ми взагалі не маємо куди сховатись, тому мусимо безупину діяти, йти, безупину зливати я-зусилля з ми-зусиллями. І не дай Боже між ними найменшої щілинки, не дай Боже, щоб конкретне людське „Я", настраждавшись серед „Ми", махнуло рукою: мовляв, ну його, цей світ, він – неспасенний, буду я тим часом рятувати самого себе. Було б це абсолютно марною справою. Коли родина, коли громада, коли народ-нація, коли людство дійдуть до стану, що вже нічого не залишиться, як махнути рукою, то наша індивідуальна молитва, навіть найщиріша і найчистіша, не проб'ється до неба крізь щільну заволоку морального бруду, що повисне між землею і небесами.

Отже, сідаймо за стіл родиною і родиною вставаймо з-за столу. Родиною, громадою, нацією, яка усвідомлює свій єдино спасенний – Христовим народженням і Христовим воскресінням означений – шлях, активно і мужньо діймо в цьому світі, в якому матерія не без успіху намагається обігнати дух і стати над ним. Нам, українцям, час велить бути стократ активнішими, щоб найшвидше подолати усі наші внутрішні незгоди і поділи, наблизитися до остаточного зформування нашого зовнішнього, соціяльно-політичного, соціяльно-економічного обличчя, і до остаточного прояснення нашого внутрішнього, духовного, релігійного осередця. Тільки моральне, релігійно-церковне оздоровлення українського суспільства може стати запорукою і основою матеріяльного розвитку і розквіту України.

Велику, вічну науку всепроникаючої, всеобіймаючої родинности подає нам Різдво Христове – науку єдности духовних ідеалів і єдности зовнішньої дії. Якщо сучасні українці повною мірою засвоять цю науку, то зможуть радикальним чином змінити і духовний, і соціяльний стан суспільства. Вся Україна набуде тоді характеру родини, челяді, кожен член якої, від настаршого до найменшого, буде свідомо і свобідно пов'язаний зі земним і з небесним людського буття. Саме це мав на увазі Іван Франко, вітаючи свій народ з Новим Роком:

І бажаю, щоб ви згідно,
Спільно, свідомо, свобідно
Йшли до спільної мети,
В своїй хаті жить по-свому,
Не коритися нікому,
Лад найкращий завести...

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про дарунок, що нічого не коштує

Чи не бере вас часом досада, дорогі читачі, як у цей найгарячіший передсвяточний час ви змушені оглядати, де тільки не обернетеся, у крамницях, газетах, у телебаченні чи на Інтернеті штучно усміхнені обличчя, неприродну радість із численних подарунків, що їх отримують як діти, так і старші, та слухати безконечні дзвіночки та одну й цю саму коляду?

Все разом – це тільки гра у гарний, радісний, святочний настрій. А що за тими телепосмішками криється? Напевно, не завжди така радість та щастя із несподіваних подарунків, які саме реклямує ця чи інша фірма. Комерційність наказує тут усе: і цю штучну радість, і загране здивування на обличчях, і спів однієї й тієї ж колядки, бо, здається, пересічні американці лише цю одну й знають.

Вкінці, ми усі вже, здається, маємо досить цієї штучної веселости і цього Різдвяного „настрою", що так сильно пахне грішми, а не тією духовною атмосферою, яка справді мала б панувати в переддень народження Христа. А поруч із цим штучним творенням радісного настрою – погляньте лише на обличчя перехожих, на обличчя ваших співробітників, чи навіть на обличчя дітвори. Чи дійсно усі вони вказують на цю радість, яка „мусить бути"?

Зайдіть до лікарні, старечого дому, дому для безпритульних чи іншого місця, де перебувають самітні, забуті родиною та світом, бездомні чи хворі люди. У скількох із них відбивається на обличчях цей безжурний настрій, який нам штучно постійно накидають?

Й ось коли я, оглядаючи ще одну передсвяточну псевдовеселу програму на телебаченні, думала отакі зовсім не-святочні думки, телефонний дзвінок збудив мене з них. На другому кінці дроту відозвався так добре знаний голос нашого відомого „пастиря хворих" о. диякона Юрія, що вже від декількох років виконує дуже важливу та відповідальну працю. На моє „радісно-святочне" привітання я почула у відповідь зовсім не радісно-святочну новину: серцевий приступ переніс нашого потішителя хворих, просто з відвідин ще одного з недужих, – до лікарні.

– У мене до вас велике прохання, – прозвучав тихий голос, – напишіть доконче про те, що немає охочих відвідувати наших українських хворих та немічних. А тепер я сам хворий та не можу цього робити. Та ж можу кожної хвилі померти, а що буде з тими усіми, що я їх відвідував дотепер?.

Я пообіцяла, і ця обіцянка не сходить тепер із моїх думок. У моїй скриньці із друкованими „ОКА-ми", яких вже призбиралося біля тисячки, знайшла один фейлетон, присвяченій саме цій справі ще з 1989 року. Значить, десять років тому писала я вже про це, теж на прохання о. Юрія. А що змінилося від того часу? Чи маємо тут установу, програму, групу осіб, щоб займалася цією справою? Чи відомо, скільки таких самітних старших віком чи хворих живе тут, в Нью-Йорку, чи його довкіллі, які з тугою чекають, щоб їх хтось відвідав, сказав тепле слово, розвеселив і дав можливість принаймні раз усміхнутися? Чи відвідують наших хворих, старших віком наші українські діти з колядкою, не щоб простягнути „листу на...", а за звичайне „дякую"? Чи у цей святочний час можуть ці знедолені мати декілька справді радісних хвилин – не бачених на телевізії, а справжніх? А чи їхній постійний опікун зможе з полегшою сам відітхнути на шпитальному ліжку та спокійно повертатися до здоров'я, без журби за „своїх" хворих та самітних, яких стільки років так пильно відвідував саме у Різдвяний час?

Подумаймо про це „добре діло", що таке легке до виконання, а так далеке у наших передсвяточних плянах. Вкрадімо у нашій погоні за часом тих декілька годин, щоб комусь, хто дуже цього потребує, передати дарунок, що нічого не коштує: теплоту наших сердець.

О-КА

ШАНОВНІ АВТОРИ "СВОБОДИ",
щоб Ваш допис вийшов швидше і щоб уникнути помилок у написанні прізвищ та інших назв, просимо подавати своє число телефону. Це дозволить редакторам вияснити незрозумілі місця у Вашій статті (особливо, коли вона написана від руки), не витрачаючи часу на листування.

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

"Нам не треба допомагати, ми хочемо співпрацювати"

Посадник Одеси Руслан Боделан

Восени 1999 року в США перебував мер Одеси Руслан Боделан. Кореспондент "Свободи" попросив його відповісти на кілька запитань.

– Ми привезли до Нью-Йорку більше 20 абсолютно конкретних інвестиційних програм, спрямованих на розвиток малих і середніх бізнесів. Ми хочемо їх показати американським бізнесменам і якщо вони зацікавляться, то ми готові співпрацювати. Що ж до ньюйоркської візити, то її головна мета, заохотити американських бізнесменів, в першу чергу колишніх мешканців Одеси, інвестувати гроші в економіку міста.

Сьогодні дуже важливо залучити до розвитку економіки нашого міста капітал із-за кордону, капітал, який належить нашим колишнім громадянам, як нашого міста так і України в цілому. В цьому році ми збільшили обсяг виробництва промислової продукції на 17 відсотків – це без всякої допомоги з-за кордону, але, якщо нам вдастся залучити чужоземні інвестиції, то ми швидше набиратимемо ходи. Ми не просимо допомоги, хоча і не відмовляємося від неї. Але ми готові більше до співпраці, яка дасть вигоду і нам, і тим хто вкладає в економіку нашого міста.

– Одеса, за часів совєтської влади, набула ознак російськомовного міста. Яка ситуація з мовою тепер?

– 60 відсотків шкіл перейшли на повне викладання державною українською мовою. Останнім часом змушені трошки повільніше проводити українізацію шкіл, бо багато мешканців Одеси вимагають можливости навчати своїх дітей російською мовою. Але у людей є повне розуміння того, що громадянин України повинен знати державну мову, і тепер вже немає питання – вивчати українську мову чи ні. Оскільки Одеса – багатонаціональне місто і ми поважаємо права національних меншин, то в нас створені і функціонують школи, де діти вчаться на різних мовах – болгарській, єврейській, румунській та інших.

Важко тоді, коли ти розумієш і добре розумієш, що від тебе потрібно на тій чи іншій посаді, але не все від тебе, і твоїх сил залежить. Я був губернатором области. Було і там нелегко. Але мова не про те, чи важко, а про те, чи можемо ми змінити на краще наше місто. Я абсолютно переконаний, що можемо, тільки робота ця вимагає більш конкретного підходу до проблем, які стоять.

Зореслав Байдюк

Євген Сверстюк,
політичний оглядач „Свободи"

Тверезий погляд

Чомусь ми в суєті днів не знаходимо часу говорити поважно про головне. А треба. Слово вибори досі в нас ще не звучить поважно. Але то вже й не „голосування"... То правда, що народ збаламучений і давньою аґітацією, і теперішньою чужою пресою, і чужим телебаченням, і чужим духом „дикого капіталізму". Народ зневірений.

Завжди найбільш пригнічені в Україні були самі українці. Нині вони успадкували і давні злидні, і вічне беззаконня, і вчорашнє своє начальство, і стереотипи національного розбрату. Але вибори показали, що народ наш розумніший, ніж про нього думають. По-перше, він добре відчуває, що нинішня влада з ним так само мало рахується, як і совєтська влада. По-друге, він відчуває, що над ним посідали ловці з гачками й наживкою – під релігійним та патріотичним соусом. По-третє, народ знає про успадковане економічне й моральне банкрутство імперії, тому передвиборні обіцянки, смішне самохвальство та бадьоре цвірінькання він сприймав як стару, набридлу пісеньку. Коли 1 млн. 300 тисяч виборців проголосували взагалі проти всіх, то це виразний жест! А коли голосували за комуністів, то це треба розуміти тверезо: голосували проти нинішньої влади! Насправді народ розуміє, що комуністи – то вчорашній день і позавчорашні кадри, але вже без ідеї і без програми.

Великий урок отримали українські патріотичні сили. Вони дістали поразку – заслужену поразку. Вони розділилися не на ідейно принциповій основі, а на грунті амбіцій. А таким не вірять.

З усією прямотою треба сказати, що лідери, які давно в політиці, здебільшого не витримали іспиту на політичну зрілість. Нездатність маневрувати і провадити спільну гру – це нездатність виграти.

Народ розумів, що національно-демократичні сили – це одна команда, а лідери – не розуміли. Майже кожен грав на себе. І переоцінював свою вагу. І випав або майже випав з політичної гри. 800 тисяч голосів недійсних і 1.3 млн. проти – це переважно ті, що комуністів не хотіли, а об'єднаних патріотичних сил не бачили.

Звичайно в Україні користуються повагою люди віри і люди, яким можна вірити. На жаль, це не зв'язано з Церквою. Православна Церква Московського Патріярхату, яка аґітувала за „Партію реґіонального відродження", стала на позиції „патріотів". Деякі з них пізніше демонстративно перефарбувалися в блакитно-жовтий колір – і продовжують звичну роль: гребти під себе.

Поєднувати корисливість із патріотизмом – справа досить вигідна. Професійна „любов до України" – заняття легке. А коли мислити чесно, то треба визнати, що патріотизм – це обов'язок, про який порядні люди не галасують. Обов'язок виконують мовчки і безкорисливо. А там уже люди судитимуть про дерево за плодами його, про людину – за ділами. Не в кожної людини вистачає духу і снаги довго триматися на висоті та виконувати гідно обов'язок – чи то Президента, чи депутата, чи голови громадської організації. Щоб зберегти честь, чоловік повинен вчасно покинути ролю, яка йому стала не під силу. Коли чоловік удає, що виконує обов'язок і шукає якоїсь користи – він обманює й себе. Він розплачується найдорожчим – честю свого імени.

Люди шанують того, хто чесно склав обов'язки, але не прощають тому, хто вдає, нібито їх виконує. Адже це часто межує зі зрадою інших, зокрема з національною зрадою: чоловік нівечить велику справу. Схоже з тим, коли капітан топить доручений йому корабель... Через те існують віками перевірені інституції і форми – виборність, звітність, ревізія.

В українців на посткомуністичному просторі ті інституції чомусь не діють. Чи то люди плохі, чи патріотичні посади зачакловані, чи преса без'язика...

Інколи аж хочеться нагадати: люди добрі! Існують міжнародні правила гри, яких треба дотримуватися, а коли не тягнете – зійдіть з дороги! Будьте професіоналами, людьми чести й обов'язку – це й буде живе лице України.

Євген Сверстюк

З осередку св. Андрія – святкові турботи

Осінній сезон на Фльориді, коли з усіх кінців сюди злітаються „снігурі", щоб відігріти замерзлі крильця, почався не дуже весело. По-перше, кількох затримали на півночі недуги... А тут ще провели ми у засвіти Юрія Чорного, Ярослава Костишина, Василя Хилька, згадали добрим словом і тризною тих, хто нас покинув рік тому...

А життя йде! Треба готуватись до 25-ліття нашого осередку. Ледве почалася інтенсивна підготова, як до Америки завітав Київський Патріярх Філарет, і спеціяльно утворений комітет вирішив запросити Патріярха до нашого осередку. 10 листопада Патріярх Філарет в супроводі архимандрита ігумена Дмитра і професора Духовної Академії Дмитра Степовика відслужив архиєрейську Службу в нашій церкві і виступив з вітальним словом на влаштованому в його честь бенкеті. Після візити Патріярха взялися знову за підготову до 25-річчя заснування осередку і 20-ліття посвячення храму св. Андрія. Ніби й сьогодні серед нас сенатор Канади Павло Юзик з дружиною, подружжя Різників, Параня Стефурак, поетеса Лариса Мурович-Тимошенко і її чоловік, Міра Повх, священики Мельник і Форостій з дружинами, багато скромних трудівників, що бралися за кожну роботу, вміло керували осередком. Він ріс, будувався, розквітав, допомагав Україні, єднався в одну велику сім'ю, що вже не могла жити, не турбуючись про своїх членів. Прибули нові, висококваліфіковані пенсіонери, що свої знання і досвід радо докладали до ведення складних справ нашої великої родини. Соня і Микола Пелачики, родини Королів і Белендюків, Ващинські, Білинські, Роман Шраменко (довголітній голова), диригенти Грабовичі, талановитий Микола Андрушко, теперішній наш диригент – Зоя Филипович, Роман Малюк (нинішній голова осередку) гідно продовжують справу наших зачинателів. Не можна не згадати й про бібліотеку, що її започали книжки з бібліотеки сенатора Юзика (названа вона його ім'ям). В бібліотеці працюють Женя Петрина, Соня Барусевич, Галина Паньків.

На свято наші господині – Віра Люлька, Ніна Вівк, Люба Ткач, подружжя Лобур та їхні сумлінні помічники – Михайло Белендюк і Марія Андрушко зготували смачний обід – і всі чекали на „веселу програму". Як і в минулі роки, ми вирішили поставити її своїми силами. Адже є у нас „майстер на всі руки" – Ганна Черінь, тому, поборовши всі перешкоди, підготували веселі скетчі, за які вдячна публіка відплатила нестихаючим сміхом. Останнім виступом була наша традиційна „Калабанда", оздоблена пальмовими гілочками.

Тепер готуємось до Нового року, Різдва, Маланки... У нас снігу нема, але є щось спільне із північною зимою – зимові дні короткі, дуже рано темніє, і ми раді зібратися, забувши про труднощі й недуги, відчути себе молодими й добре повеселитися.

Галина Паньків,
пресова референтка,
Фльорида

2000 рік – рік миру

(Закінчення зі стор. 1)

тичних, державних і громадських діячів, вчених і представників культури. На пропозицію ЮНЕСКО Генеральна Асамблея ООН проголосила 2000 рік Міжнародним роком культури миру.

Поки держави намагаються поодинці впоратись з лавиною внутрішніх і зовнішніх проблем, самі ж ці проблеми – тероризм, злочинність, наркоманія, забруднення навколишнього середовища – давно перейшли національні межі і перетворюються на загрозу для усього людства. Багатьом сьогодні здається очевидним, що кінець XX століття характеризують дві головні особливості: завершення "холодної війни" і стрімка глобалізація світу. Й те, й інше означає усунення штучних бар'єрів, які протягом тривалого часу розділяли і продовжують розділяти сьогодні людство. Головна ж суперечність цього воістину переломного моменту історії полягає в тому, що світ стає єдиним, а людство залишається розділеним. В цьому парадоксі немає нічого дивного: попередній досвід привчив людей, нації і держави до життя в умовах протиборства, суперництва, конфліктів і воєн. І щоб вижити, вціліти в цьому світі, захистити свою самобутність, а часто і життя, люди озброювались, використовували проти суперника не тільки державу і армію, а й політику, ідеологію, а нерідко – релігію і навіть культуру. Комплекси поділу світу породили справжню "культуру війни". Саме ця культура, яка залишила свої сліди в психології мільйонів людей, проявляється в міжнаціональних конфліктах, нових релігійних війнах і етнічних чистках.

Світ перетворився на поле реальних битв – численних локальних воєн, територіальних суперечок і міжетнічних конфліктів. Застосування сили, з точки зору деяких політиків, стало ледве не єдиним методом підтримання світового порядку і міжнародної стабільности. А повсякденні прояви культури війни і насильства не тільки обертаються незліченними людськими трагедіями, а й лягають важким тягарем на світову політику. Звільнитися ж від вантажу минулого, позбутися війни, яка неминуче відтворює атмосферу недовіри, насильства і ворожнечі, можна тільки здійснивши перехід до культури миру. Один з прикладів поширення громадського руху за культуру миру і ненасильства: у різних країнах світу відбулися десятки представницьких міжнародних зустрічей, присвячених обговоренню цієї проблеми. Серед них на території СНД відбулися міжнародні форуми у рамках проєкту "За мир і толерантність, за діялог між культурами" у Тбілісі, Молдові, Росії, державах Балтії. В Україні, до речі, зовсім недавно проводилася конференція з діялогу культур України і Росії. Або інший приклад: виконавча рада ЮНЕСКО заснувала спеціяльну премію "Міста за мир", яка присуджуватиметься містам, що досягли найбільших успіхів у міжнародному співпробітництві.

Завдання концепції культури миру полягає не в усуненні суперечок і конфліктів, природніх в будь-якому суспільстві, а у перегляді ставлення до них, у зміні способів їх вирішення. Насамперед, у відмові від використання з цією метою насильства і примусу. Досвід, набутий людством, особливо в XX столітті, свідчить, що сила і зброя по-справжньому не вирішили жодної проблеми. Насильство, як правило, породжує і провокує насильство у відповідь. З іншого боку, коли сторони, втягнуті в конфлікт, ставлять перед собою мету знайти вирішення, не вдаваючись до насильства, шляхом діялогу і взаємного компромісу, виграють всі і, головне, вдається зберегти мир і життя людей.

В цьому році необхідно і в Україні закласти основи для входження у третє тисячоліття з новим розумінням миру як культури без насильства. Але, як відомо, суспільство може досягти злагоди тільки тоді, коли є злагода в сім'ї – основі будь-якої країни. Символом 2000 року в Україні пропонується зробити зображення сім'ї на рушнику зі словами – "Мир. Сім'я. Злагода" і "Україна-2000". Рушник – символ дому, достатку, свята. Хліб-сіль є традиційним нашим привітанням, їх завжди подавали на рушнику.

Серед своїх...

(Закінчення зі стор. 1)

Після Святої Літургії, на якій о. Іван Лишик виголосив глибоко духовну промову і благословив вірних на щасливе святкування Різдва Ісуса Христа, всі поспішили до церковної залі, де дітки вже чекали з концертом. Його підготувала організатор і керівник школи музики співу і релігії, що діє при церкві, Настя Антонів при допомозі культурно-освітнього референта церковного сестрицтва Наталки Гладун. Під музичний супровід Ели Романишин 16 ангеликів, дудариків і просто маленьких українців у вишиванках деклямували, співали і грали нехитрі сценки.

А потім прийшов довгожданий гість, з білою бородою і став роздавати дарунки. Радощам дітвори, а відтак і їхніх батьків, не було меж. Не важко було вгадати, що дітки на сцені – народжені в Україні. Лише двоє з них – Наталя і Марчик Лишики, внуки отця.

– Кожної Служби Божої я з радістю помічаю в церкві все більше і більше нових лиць, – розповідає настоятель катедри о. Іван.– Це ті, що приїхали до Америки в останні роки. Сьогодні вони складають більше чверті парафіян. Багато з них – глибоко віруючі люди. Церква в центрі Мангеттену є найкращим місцем єднання тих, хто недавно поселився в Нью-Йорку.

Отець Іван став настоятелем катедри св. Володимира лише рік і чотири місяці тому. Церковне життя в цьому прекрасно обладнаному храмі ледве жевріло, і настоятель став шукати шляхів для його пожвавлення.

– Мені була дана Богом думка створити культурно-освітній центр для дітей, який єднав би родичів, а головне давав би духовне й національне виховання підростаючому поколінню.

Ідею підтримали члени Сестрицтва Пресвятої Діви Марії та парафіяльної ради. Відразу знайшлася й кваліфікована особа для новоствореної школи музики, співу і релігії – Настя Антонів, яка має вищу музично-педагогічну освіту. І сьогодні – це місце, де молоді батьки і їхні діти знаходять своє рідне середовище у морі чужих культур.

На вулиці 82 Захід на будинку, який донедавна не вирізнявся з-поміж інших, майорить поруч з американським прапором і синьо-жовтий, запрошуючи українців до молитви та до родинного єднання.

Раїса Галешко
Фото автора.

Свято Миколая закінчилось – учасники й організатори концерту бажають присутнім щасливого Нового року і радісних свят Різдва Христового.

Віктор Ющенко...

(Закінчення зі стор. 2)

світу. Нагороджений почесною відзнакою Президента (1996). Кандидат економічних наук (1998). Заслужений економіст України (1997). Академік Академії економічних наук України, почесний доктор Національного університету "Києво-Могилянська академія", Острозької академії. Почесний громадянин Тернополя. Автор понад 250 публікацій та аналітичних статей з питань банківської діяльности. Лавреат премії "Людина року" в номінаціях "Чоловік року" і „Банкір року". Віктор Ющенко, на відміну від багатьох інших функціонерів в Україні, сам водить службовий "Мерседес". Ще одне його захоплення – бджолярство. Віктор Андрійович захоплюється й живописом, сам малює. Одружений. Має доньку й сина.

Кандидат на пост прем'єр-міністра України Віктор Ющенко заявив сьогодні з парляментської трибуни про те, що не має принципових розбіжностей з парляментськими фракціями в оцінці чинників, які призвели до критичної ситуації в країні. Він запропонував конкретні кроки для виправлення ситуації, зауваживши при цьому, що вони стануть можливими лише за умов підтримки урядової команди парляментською більшістю.

Віктор Ющенко бачить майбутній уряд "монолітом однодумців", який наслідує три заповіді: працю в ім'я розквіту батьківщини, високий професіоналізм, бездоганну моральність.

Парлямент у своїй більшості був налаштований на підтримку кандидатури Віктора Ющенка на пост Прем'єр-міністра України. Фракція "Реформи – конгрес" запропонувала не лише "обрати його прем'єром, але й допомогти працювати". Було запропоновано підписати і ухвалити на рівні закону політичну угоду між Президентом України, керівниками уряду і парляменту про обов'язкову дворічну співпрацю. Розглянути умови уряду пропонувалося разом із затвердженням програми дій уряду. Соціялісти назвали Віктора Ющенка лібералом, підкресливши, що для країни значно вигідніше мати такого керівника уряду, ніж представника "кланових чи бандистських угруповань". Представники групи незалежних висловили йому довіру як такому, котрий "здатний очолити новий реформаторський уряд". "Батьківщина" і "Громада" були солідарними у думці про спроможність Віктора Ющенка провести справжню, в інтересах держави і суспільства, урядову адміністративну реформу. Підтримали запропоновану Президентом кандидатуру і обидва Рухи, які відзначили його інтерес щодо зміцнення української державної незалежності. Обом Рухам імпонує проведення Ющенком відкритої прозахідної політики. Фракція Трудової партії України наголосила на тому, що Віктор Ющенко справжній професіонал, а не лише функціонер. Він не був членом уряду і не має зобов'язань перед колишнім Кабінетом Міністрів. Саме тому йому нині належить формувати новий прозорий уряд за парляментської підтримки. Представники фракції НДП зауважили, що Віктор Ющенко знаний в Україні і світі як відданий громадянин, вчений і професіонал, а проваджувана ним фінансово-кредитна політика сприяє розвитку вітчизняних товаровиробників. Фракція СДПУ(о) зазначила, що всі її члени колективно прийняли рішення підтримувати Віктора Ющенка. Це людина, яка реально відповідатиме і послідовно здійснюватиме політику реформ, визначену Президентом України. Не голосували за Віктора Ющенка лише комуністи. Основною причиною такої своєї поведінки вони назвали недієздатність Національного банку України. Результати діяльности НБУ, коли його очолював Ющенко, на їхню думку, засвідчили про хибність політики головного банку держави.

Підбиваючи підсумки обговорення кандидатури Віктора Ющенка на посаду Прем'єр-міністра України, Президент України Леонід Кучма наголосив, що він згоден на будь-яку угоду про співпрацю з урядом і парляментом заради майбутнього держави. Він висловив сподівання на підтримку реформаторської діяльности нового Прем'єр-міністра парляментською більшістю. Адже лише за таких умов можна очікувати зрушень в економіці держави.

(ДІНАУ)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени 83-го Відділу

Забезпечили своїх дорогих внуків в УНСоюзі дідо Богдан й бабця Христина Кульчицькі.

Григор-Олександер Кульчицький, син Даня і Лізи Кульчицьких.

Марія-Ніна-Емілія і Ярополк-Григор-Леонтій Кульчицькі, діти Ярка і Марти Кульчицьких

Зенон-Володимир-Богдан Кульчицький, син Дмитра і Марселі Кульчицьких.

Майбутні піяністки Віруся і Мартуся Пенкальські, яких забезпечили в УНСоюзі родичі д-р Тарас і Александра Пенкальські.

Збори екзекутиви УНСоюзу

Збори екзекутиви Українського Народного Союзу відбулися в суботу, 4 грудня 1999 року на Союзівці у Кергонксоні, Н.Й., в часі нарад Головного Уряду УНС. Зборами проводила предсідник Уляна Дячук. Присутніми були: Стефко Куропась – перший заступник предсідника, Аня Дидик-Петренко – другий заступник предсідника, о. Мирон Стасів – директор УНС для Канади, Марта Лиско – секретар, Степан Качарай – касир і Василь Пастушок – голова Контрольної комісії.

Звітування за останній квартал не було, з уваги на те, що воно були частиною нарад Головного уряду, котрі відбувалися там же впродовж 3, 4, 5 грудня.

Під час цих зборів екзекутива повідомила присутніх про призначення Богдана Мочерняка новим головним продавцем забезпечення для Канади. Будучи нашим головним книговодом в Канаді, він має всі потрібні кваліфікації, що їх вимагають дещо суворіші канадські закони забезпечення. Також оголошено, що згідно вже з попереднім обговорюванням цієї справи, УНС змінив актуарійну фірму. Новим актуарієм УНС стала фірма Брус і Брус, котра має більш досвідчений персонал у цих справах. Виготовляючи з ними модифікації наших забезпеченевих продуктів, ми побачили, що така зміна буде корисною для громади.

Головною точкою обговорення на тих зборах екзекутиви були інвестиції та інвестиційна політика УНС. Прийнято пропозицію, щоб схвалення нової інвестиційної політики відкласти до наступних зборів, які запляновано відбути у березні 2000 року. Також обговорювано справу того, що екзекутива розглядає можливості затруднити окремого працівника – знавця для керування інвестиціями УНС. Засягнено інформацій трьох фірм-спеціялістів у цих справах. Одна заявила, що займається тільки фірмами з майном 1 блн. дол. або більше, дві інші прислали свої пропозиції на розгляд. Стефко Куропось погодився розглянути ті пропозиції та позвітувати про це на наступних зборах. Впродовж цілого року екзекутива намагалася розробити здорову міцну інвестиційну політику, котра б відповідала мірилам забезпеченевої індустрії, але щоб й одночасно також давала якнайкращі приходи. Роздано список пропонованих інвестицій, котрий схвалено одноголосно.

Крім того, згідно з щорічною вимогою керівних органів Забезпеченевого уряду всі члени екзекутиви підписали заяву щодо конфлікту інтересів.

Присутні члени екзекутиви одноголосно схвалили, що предсідник У. Дячук має бути представником УНС і учасником Ради президентів Українських Американських Організацій, котру створено 15 вересня 1999 року, після Першої Спільної Конференції у Вашінгтоні в червні 1999 року.

Марта Лиско – секретар УНСоюзу

Різдвяна картка – це подія

Щороку на сторінках „Свободи" та „The Ukrainian Weekly" появляється заклик до наших мистців взяти участь в конкурсі творів з українською різдвяною тематикою і подати результати творчої праці до кінця липня. Цього року в конкурсі взяло участь 15 мистців.

Дякуємо усім читачам і покупцям наших різдвяних карток за підтримку, яка для нас є дуже важливою. Також дякуємо за постійну підтримку усіх наших проєктів.

Видаючи понад 114,000 різдвяних карток, ми популяризуємо творчість українських мистців, а дохід з продажу призначаємо на різні громадські потреби, зокрема на сприяння освітнім та культурним молодіжним програмам на Союзівці.

Бажаємо усім радісних Різдва Христового і щасливого Нового року!

Оксана Тритяк,
Координатор особливих проєктів УНСоюзу

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Великий Клівленд пам'ятає про голод в Україні

Під патронатом Українських З'єднаних Організацій та при співпраці церков обох віросповідань, 28 листопада українці Великого Клівленду відзначили 66-ту річницю Голодомору в Україні – маніфестаційним походом зі священиками, хоругвами, відповідними транспарантами та чисельними прочанами. Процесія йшла від катедри св. Йосафата до собору св. Володимира в Пармі. Священики обох віросповідань, під проводом о. Михайла Ревтюка, пароха катедри св. Йосафата в Пармі і о. Івана Наконечного, пароха собору св. Володимира, представники молодечих та громадських організацій зібралися усі довкола пам'ятника ,здвигнутого в пам'ять жертв антиукраїнського геноциду 1932–33 років.

Заупокійні Богослуження біля символічної домовини жертв Великого голоду в Україні.

Зворушливо промовляли о. Наконечний і о. Ревтюк. Від громади Великого Клівленду промовляв мгр. Василь Ліщинецький, а діти зложили терновий вінець та квіти біля підніжжя пам'ятника. Погода, на диво, сприяла людям, навіть показалося сонечко, своїми проміннями освітивши віщі слова на пам'ятнику: „Не забуваймо насильства і мук народу, їх голод, стогін і плач! Вічна їм пам'ять".

Д-р Володимир Боднар

Подарунки від емеритів

З пресових повідомлень знаємо, як багато діяспора допомагає Україні й українцям. Проте, мало кому відомо про групу емеритів, вже тут народжених українців, які власними силами вислали чи не найбільшу допомогу потребуючим в Україні.

За останніх чотири роки ця Українсько-американська гуманітарна Асоціяція, очолена Робертом Ґулеєм, з допомогою членів дирекції: д-ра Юліяна Бемка, Григорія Дребича, Михайла Федірка та Стефана Яцуся, вислала шпиталям і потребуючим людям в Україні 64 контейнери.

Цікавим є і те, що вони не просять ні в нікого пожертв чи фінансової допомоги, крім дрібних датків від знайомих їм людей, всі адміністративні видатки покривають самі.

Завдяки їхнім старанням, держава оплачує контейнери, підприємства жертвують речі, приятелі допомагають пакувати та відсилати допомогу. Дуже часто й без подяки від отримувачів.

Тільки цього року, за їхнім старанням, оплачено вісім контейнерів для РОДУ-УККА. Три з одягом і харчами для потерпілих на Закарпатті, один з медичним приладдям для шпиталю в Івано-Франківському, а чотири з одягом вагою 220 тисяч фунтів – до Києва, Луганська, Дніпропетровська й Вінниці.

За цю велику жертвенну працю Рада оборони й допомоги українцям висловлює Управі асоціяції найщирішу подяку за їхню працю. Як рівнож дякуємо всім добросердечним людям, які допомагали в цій акції.

За Управу РОДУ
Іван Буртик і Тамара Ґалло

Рідні школи варто підтримувати

Якби ви вчились так, як треба –
То й мудрість би була своя!

Слова Великого Кобзаря універсально застосовні до всіх без винятку життєвих ситуацій. Та особливо ці Шевченкові рядки стосуються теми виховання підростаючого покоління.

Перебуваючи в українській католицькій школі Святого Духу в Брукліні я раз-у-раз повертався до мудрости нашого Кобзаря.

Українська католицька школа Святого Духа в Брукліні.

Школа, побудована в 1962 році, дотепер функціонує при церкві Святого Духу (настоятель – о. Павло Волянський). Цей приватний навчальний заклад з честю захищає добре ім'я католицької школи. Слово Боже, молитва, висока культура спілкування, атмосфера приязні присутні в кожній клясі.

Близько двох місяців відвідуючи, з дозволу дирекції, заняття, я, вчитель історії з України, вивчав досвід роботи цього навчального закладу. А навчитись є в кого. В школі працюють чудові педагоги, згуртовані Ліндою Ларсен. Різні новаторські програми широке використання наочних посібників, оригінальні учнівські проєкти, методика захоплюючої гри роблять навчання для дітей цікавим і практично корисним. За цим результатом стоїть сумлінна повсякденна праця вчителів, турбота отця-пароха. А що може бути краще щасливих дитячих облич, духу школи, в якій всі – друзі?

Все б виглядало, як у гарній казці, якби не... Час від часу доходять слухи про закриття різних шкіл у штаті Нью-Йорк. А після інформації про можливе закриття української школи при церкві св. Юра у Мангеттені про настрій вчителів годі й говорити. Є певні натяки, що така доля може спіткати й українську католицьку школу Святого Духу.

Причиною цьому – непересічні фінансові проблеми, які ще більше загострюються в зимовий період. Сьогодні школа потребує підтримки спонзорів, меценатів, усіх свідомих людей, яке б могло унеможливити небезпечну ситуацію.

Відгукніться, кому не байдужа доля завтрашнього дня нашої молоді. Адже немалий відсоток учнів школи – українського походження. Більшає щороку таких дітей з України. Наші контактні телефони: **(718) 782-3592, (718) 782-0664.**

Від імені бруклінських українців –
Володимир Федорак

В одній з клясів школи.

Річні наради СФУЖО

Річні наради СФУЖО відбулися в Торонто 29–31 жовтня, в нових приміщеннях СФУЖО (2118 Блюр вул.) – і почалися засіданням Статутової комісії. Голова д-р Тамара Волощук запропонувала відділити правильник від статуту. Досі можна було в разі потреби вносити зміни до статуту кожного року. Тепер є пропозиція міняти правильник в разі потреби, а статут міняти тільки на конгресах, які відбуватимуться через кожні 5 років.

Опісля були наради Фінансової комісії. Голова Ганя Цірка запропонувала збільшити бюджет на зовнішні зв'язки – ділянку, в яку дуже багато праці вкладають наші представниці до ООН в Нью-Йорку, і на котру ми не завжди мали відповідні фонди.

Гість, голова Світової Ради Суспільної Служби Оля Даниляк поінформувала про працю ДРСС. Представниця СФУЖО в СРСС Анна Шепетик та голова Комісії споріднення вияснила працю комісії. Опісля присутні оглядали відеозапис про Европейську регіональну конференцію СФУЖО, що створило дружню неофіційну атмосферу, так потрібну під час інтенсивних ділових нарад.

Звітували – голова О. Соколик, скарбник – Уляна Стек, заступниця голови в Америці Наталя Даниленко, звіти, звіти, звіти... дискусія над ними, їх прийняття. Доповідь д-р Тетяни Беднаржової, голови Об'єднання Українок Чехії: „Софія Русова – у 60-ту річницю смерти".

Після полуденку були представлені пляни референтки зовнішніх зв'язків Олі Ставничої та референтки народного мистецтва Софії Геврик. Про проблеми журналу „Українка в світі" говорила редакторка Ярослава Зорич і англомовна редакторка Віра Маланчій. Д-р Т. Волощук обговорювала статутові справи. Цікавою була „майстерня" на теми „Майбутність українських жіночих організацій" та „Українка в світі" в майбутньому столітті". Чотири групи обговорили ці дві теми і після загальної дискусії дали конкретні пропозиції до резолюцій.

По вечері, щоб реально підтвердити своє гасло „Передаймо нащадкам наш скарб – рідну мову", СФУЖО запросило Студію мистецького слова Лідії Крушельницької з Нью-Йорку. Молоді дівчата, яким Лідія Крушельницька передає любов до нашої мови та літератури, виконали монтаж з творів Лесі Українки „Жінка крізь віки". Оригінальна постановка при співпраці хореографа Роми Приймич-Богачевської та музики Ігоря Соневицького, зі скульптурним оформленням Марійки Шуст, дала глядачам неповторну духову насолоду не тільки з мистецького слова, але і з надзвичайних зорових ефектів. Після вистави голова О. Соколик в товаристві голови СУ Америки Ірини Куровицької передала Лідії Крушельницькій почесне членство СФУЖО за довголітню працю з молоддю в ділянці мистецького слова.

Учасниці Річних нарад та гості мали нагоду познайомитися з винятковими гостями з Нью-Йорку. У неділю, після Божественної Літургії, присутні почули слово голів вісьмох присутніх організацій: Евгенії Палюк – Ліґа українських католицьких жінок Канади, Ірени Ващук – Організації українок Канади та Мирослави Стельмах – Ліґа українок Канади. З Америки Ірини Куровицької – Союз Українок Америки та Наталі Іванів – Український Золотий Хрест. З Великої Британії – члена Управи Ґені Мандзій, з Польщі члена Управи Анни Мартинюк та з Чехії – голови д-р Тетяни Беднаржової. Також вислухали письмові звіти неприсутніх організацій.

Голова СУА І. Куровицька подарувала для СФУЖО нововидану ними монументальну книжку „Мілена Рудницька".

Після прийняття постанов та різного, закінчили ми наші останні в цьому столітті наради грімким „Ще не вмерла Україна". Спільна знимка залишиться пам'яткою передостанніх Річних нарад у другому тисячоліттi...

О. Соколик

Українські студенти заслужили стипендії в Менор-Коледжі

Українське походження було добре представлене під час річного вручення стипендій в Менор-коледжі. Їх отримали студенти з українських родин: Ірина Богун (задній ряд, перша зліва) – три стипендії: Василя і Йосифа Сороків, Інтернаціональну, надавану студентам, котрі виказують академічну досконалість, і Василіянську, якою нагороджують студентів, що повернулися продовжувати студії і їхнє нагромаджене середнє число точок становить 3.0 або більше.

Андрій Микіч (задній ряд, другий зліва) одержав дві стипендії – Інтернаціональну і Василіянську; Оксана Штука (задній ряд, посередині) одержала три стипендії – за академічну досконалість, Василя і Йосифа Сороків, Інтернаціональну і Василіянську. Анна Сінякевич (задній ряд, друга справа), Леся Коваль (задній ряд, справа) Іванна Пелех (передній ряд, зліва) і Анна Качинська (передній ряд, справа) одержали Інтернаціональну стипендію.

Референтура зв'язків з громадськістю Менор-коледжу

Юнацькі табори „Чумацький шлях" і „Скелястий гомін" скликали на літо пластунів

Де Україна, а де Скелясті гори Канади? Або ще точніше: де „Чумацький шлях", яким колись наші предки ходили по сіль, а де та оселя „Барвінок" над Голубиним Озером і ті „Левади Мармута" у Скелястих горах біля містечка Джаспер, де минулого літа відбувалися новацькі і юнацькі табори Пластових станиць Едмонтону, Калґарі та Вінніпеґу? Відсвяткувавши свій Золотий ювілей, якраз в цих далеких від України місцях, Пластова станиця Едмонтону розпочала мандрівку у своє друге 50-річчя, свій 51-ий рік праці.

Закриття Ювілейного року відбулося на „Свічечці" в Пластовому домі 4 січня 1999 року. Було приємно поколядувати у святково прибраній домівці, покушати смачної куті, побажати собі щастя і здоров'я у Новім році серед щасливої пластової дітвори. А там що кому – знову школа, праця, черга сходин і занять, незважаючи на морози і сніги. Життя не зупиняється. Навіть не зчулася станиця, як прийшло „Свято весни", яке станиця зустріла у Парку Вікторії, в центрі міста.

Але на що всі чекали з нетерпеливістю, то – вакацій і літніх таборів з друзями і подругами серед природи. І не намарно, бо прийшли табори – новацький „Чумацький шлях" над Голубиним озером на оселі „Барвінок" і юнацький – „Скелястий гомін" на „Поляні Мармута" в Скелястих горах біля містечка Джаспер. На новацькім таборі від 1–10 серпня під проводом пл. сен. Юрія Дитиняка (Гніздовського) і пл. сен. Лесі Саведчук з Калґарі, було 43 новачат і 15 команди. Все було пов'язане з назвою табору, „Чумацьким шляхом". Новацтво вивчало соняшну систему, відвідувало різні плянети (в уяві, самозрозуміло), бавилося модерних космонавтів. Гніздом тепер керує пл. сен. Маруся Кухаришин.

Юнацький курінний табір „Скелястий гомін", який тривав від 11–23 серпня, начисляв 66 учасників та 17 виховників і інструкторів з Едмонтону, Вінніпеґу і Калґарі. Булаву очолювали зв'язкові, пл. сеніори Люба Бел і Маркіян Лазурко, функції бунчужних виконували пл. роз. Світлана Яровенко і Орест Ґрох, а писарями були пл. роз. Аріяна Звоздецька і Михайло Бел. Програму укладало і в більшості виконувало саме юнацтво, куди входили: прогулянки, проби вмілостей, гутірки, спів, спорт, ватри і все, що традиційно належить до таборування. Учасники також їздили біловодними дарабами (під проводом гірських спеціялістів) і на вершок гори „Whistler".

Про табори можна багато писати, але ми не будемо. Тут тільки скажемо, що коли йдеться про рідне українське середовище, то кращого за табори не знайти ніде. Коли говорити про Едмонтонську станицю, то наче про неї недавно пл. сен. Оля Кузьмович казала „Коли ти, твій син і твого сина синок у Пласті, то ти сповнив свій обов'язок", в нас є кілька таких родин. Едмонтонська станиця цього року навіть трішки збільшилось і має добрих виховників. Курси виховників успішно покінчили: Ярко Сідорський, Маркіян Лазурко, Катруся Долішна-Арчер, Марiянна Саварин, Галя Яровенко і Радомир Білаш, до юнацтва перейшов новацький рій „Орли", а першу юнацьку пробу здали і склали присягу юначки гуртків „Чарівники" і „Чорні перлини". Також повернулася до Пласту і відновила пластову присягу новацька виховниця Марійка качмар, функції Зв'язкової перебрала пл. сен. Катруся Долішна-Арчер і справно працює ОП УСП. ОП УПС працює під проводом пл. сен. Дарії Роленд. Цього року також відвідав Едмонтон Голова КПС України, ст. пл. Андрій Гарматій. Пласт-Прият очолила Надя Вархола.

Сходини, табори, „Свято весни", „День Пласту", „Свічечка", коляда, Концерт Шевченка, Річниця незалежної України, Листопад... і „Чумацький шлях" Пластової станиці Едмонтону губиться в далині, зливається з обрієм і вічністю. А що мандрує ним вже – молоде, народжене в Канаді, українське покоління, то до нього ми, народжені під зорями України, й кличемо: щасливої Вам мандрівки! І хай освічують ваш „Чумацький шлях" „північні сяйва" Альберти!

Пл. сен. **П. Саварин**

Курінь юначок ім. Уляни Кравченко на апелі в „День Пласту" 23 жовтня 1999 року.

Що? Де? Коли?
Календарець подій

31 грудня, 9:00 веч. – Святкування зустрічі Нового року в Українському Інституті Америки, 2 East 79th Street, NYC, NY. Tel.: **(212) 288-8660.**

◆

31 грудня, 9:00 веч. до 2:00 ночі – Українсько-американські ветерани, відділ 301 в Йонкерсі, Н.Й. запрошують на Новорічну забаву до Центру української молоді, 301 Palisade Ave., Yonkers, NY. Тел.: **(914) 830-8526, (914) 965-1678; e-mail: uavpost301@aol.com**

◆

31 грудня, 8:00 веч. – „STODOLA" 603 South Ann St., Baltimore, Md., 21231 запрошує на забаву з несподіванками, оркестрою з Европи, смачною гарячою їжею, –відкритий бар, шампанське. Вступ 50 дол. Тел: **(410) 342-7200.**

◆

9 січня – Український Інститут Америки і Фундація родини Чопівських проводять різдвяне свято з участю вокально-інструменального тріо „Роса давнини" з Києва. Початок о 3 год. Тел. **(212) 288-8660.**

◆

15 січня, 9:00 веч. – Український спортовий клюб та хор „ДУМКА" влаштовують Маланчин Вечір в залі Українського Народного Дому в Нью-Йорку. Тел.: **(201) 433-3980.**

◆

15 січня, 8:00 веч. - Новорічний баль - Маланка при звуках оркестри „Люба і Микола" в Українському Народному Домі, 140 Prospect Ave., Irvington, NJ. Квитки 20 дол. Замовляти телефонічно **(973) 375-0156.**

◆

5 лютого – "Презентація Дебютанток" під час їхнього бенкету і балю в Chicago Palmer House Hilton Hotel, Chicago, Illinois. Тел.: **(847) 985-3596.**

◆

5 лютого – ювілейний баль з нагоди 50-річчя Пластової станиці в Нюарку. Hanover Marriot, 1401 Route 10 East, Whippany, NJ. Початок о 6 годині. Тел. **(973) 514-1846**

◆

12 лютого – баль відділу Товариства українських інженерів Америки у Філядельфії. Початок о 6 год. 714 Charette Rd., Philadelphia. Тел. **(215) 671-9418.**

◆

Збірка одягу і взуття для України – в Головний канцелярії УНСоюзу – 2200 Route 10, Parsippany, NJ. Тел. **(973) 292-9800, дод. 3055.**

ПОПРАВКА

У своєму дописі "Чому сумний мій рідний край? ("Свобода", ч.49, 3 грудня 1999) Іван Самійленко помилково назвав автором поезії "Розкішний степ..." Павла Тичину. Автором вірша "Рідний край", рядки якого наводить І. Самійленко, є Григорій Чупринка.

УКРАЇНА І СВІТ

Вагомий внесок мецената

В останньому, четвертому кварталі цього року ми відзначаємо десятиліття відновлення діяльности Наукового Товариства ім. Шевченка в Україні. Сьогодні НТШ розбудовує свою діяльність через наукові розробки та видання. Для здійснення цих завдань нам надав велику допомогу Григорій Малиновський з Дітройту, який на власні кошти, через ЗУАДК, а згодом і СФУЛТ, передав НТШ в Україні серію друкарських машин – різографів для друку українських книг та журналів.

На цих пристроях НТШ видрукувало вже кілька десятків книг, в тому числі підручників для університетів українською мовою. Філіял НТШ в Донбасі використовує цю техніку для друку стратегічно важливого для цих теренів українського журналу „Схід", філіял НТШ в Києві використовує передане обладнання для оперативного роздруку розділів багатотомної „Енциклопедії сучасної України".

. Висловлюємо нашому меценатові через тижневик „Свободу" в Америці сердечну подяку усіх науковців України, яким не байдужа справа відродження держави.

Проф. **Олег Романів**,
голова НТШ в Україні,
член-кореспондент
Національної Академії Наук

Дрогобиччина – земля Івана Франка

Звернення до колишніх жителів Дрогобиччини в діяспорі

Дорогі краяни! Оцим ділимося з вами приємною вісткою про те, що в Дрогобичі редактор четвертого тому „Дрогобиччина – земля Івана Франка" проф. Михайло Шалата готує до друку п'ятий том збірника, який вийде в Дрогобицькому видавництві „Відродження".

В зв'язку із цим, якщо хтось із вас має матеріяли, що стосуються минулого Дрогобиччини, і які не були ще опубліковані в наших попередніх збірниках (світлини, спогади, життєписи, документи), то просимо їх негайно вислати на нижче подані адреси:

Stefan Hawrysz
155 Erdenheim Road
Erdenheim, PA 19038-7849
Adolf Hladylovych
6065 30th Ave., Montreal, QC,
Canada HIT 3GI

За Управу центрального комітету:

Степан Гавриш – голова
мгр. **Адольф Гладилович** – координатор

Вибори в Україні: особисті враження спостерігача

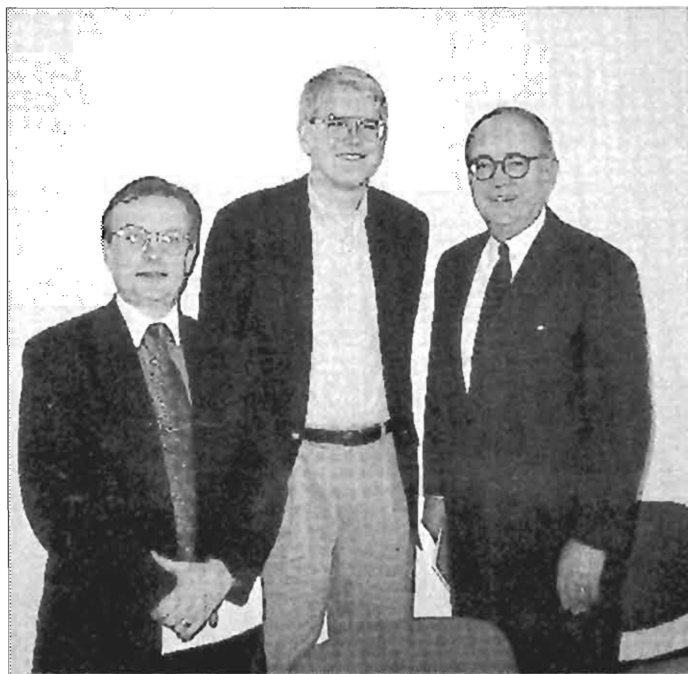

Зліва: Богдан Ватраль, посол США в Україні Стівен К. Пайфер, Дік Торнбрук.

Міжнародний Республіканський Інститут (The International Republican Institute) висилав в Україну групу спостерігачів під час президентських виборів. У другому турі виборів взяло участь 22 їх, в тому числі 13 працівників IRI і 9 делеґатів від громади. Одним із тих делеґатів був Богдан Ватраль – президент і виконавчий директор Української федеральної кооперативної каси „Самопоміч" в Чикаґо. – Його рекомендував голова Ради директорів IRI сенатор США Джан МекКейн.

Делеґати IRI роз'їхалися по містах – у Донецьке, Івано-Франківське, Крим, Одесу, Тернопіль, Черкаси, Чернівці, Харків. Дві пари спостерігачів залишилося в Києві і були причетні до процесу підрахунку голосів з усієї держави.

Делеґація під проводом колишнього Генерального прокурора США, колишнього губернатора Пенсильванії Діка Торнбрука ствердила: другий тур виборів пройшов задовільно. Хоч і відчувалось односторонність мас-медії і зловживанню державною позицією.

Богдан Ватраль говорить: „Я глибоко вдячний Міжнародному Республіканському Інститутові, що призначив мене членом делеґації для такої важливої місії в Україні. Приємно було співпрацювати з губернатором Торнбруком в межах програми плекання основних американських принципів свободи".

Після повернення з України в Культурному Осередку в Чикаго 18 листопада відбулася зустріч з громадою, в якій взяв участь, окрім Б. Ватраля, Генеральний консул України Борис М. Базилевський. Ведучим на вечорі був проф. Василь Маркусь.

У своєму звіті Б. Ватраль дуже цікаво розповів про обидва тури виборів, економіку, про зміну настроїв і політичні перегрупування. Доповідач мав нагоду бути на Чернівеччині, в Карпатах, де зустрічався з мешканцями сіл. Люди розповідали, що тепер їм живеться краще, мають наділи землі, вирощують те, що там родиться, мають худобу, домашні птиці, годують, продають. Вони цікавилися життям в Америці й дивувалися, що він говорить по-українськи, раділи тим.

Опісля слово мав консул України в Чикаґо Борис М. Базилевський. Воно стосувалося не тільки виборів в Україні, але й найближчого майбутнього: напевно будуть зміни в різних ділянках життя, реорганізація господарки, зміни у Верховній Раді. Може, будуть спроби створення двопалатного парляменту. Присутні залишилися задоволені змістом і атмосферою цієї зустрічі.

Ірина Камінська,
Чикаго

Виконувати передвиборчі обіцянки

На останніх виборах наш народ переконливо проголосував за Президента Л. Кучму – за утвердження української державности і проти Симоненка – проти повернення України в задушливі обійми „старшого брата". Президент повинен виконати свої передвиборчі обіцянки. Обіцяв розвиток цивілізованої державности – це означає, що сектор зовнішньої політики має бути спрямований до Европи, а не до Росії. Обіцяв бути гарантом Конституції – так виконуй її. Почни, наприклад, з пункту про державну мову і запитай себе – в якому ще парляменті світу депутати говорять чужоземними мовами і цинічно зневажають державну?

Обіцяв розвиток економіки – запитай себе, в чому найбільша біда цієї економіки? Чому в результаті падіння російського рубля гривня знецінилась в 2.5 рази? Чому 70 відсотків української економіки – це тіньова економіка, керована кримінальними структурами з Москви та Єрусалиму? Народ повинен жадати від Президента виконання своїх передвиборчих обіцянок, а Президент має бути підзвітним народові – це необхідна передумова цивілізованого розвитку держави.

Д-р Олександер Щербанівський,
Вілтон Мейнорс, Фльорида

Нинішнє покоління українців не хоче жити при комунізмі

В історії незалежної України листопад 1999 року буде прирівняний до грудня 1991 року. Якщо в тодішньому грудні український народ проголосував за повну незалежність України, то в листопаді цього року рішуче сказав „Ні" поверненню у комуністичне минуле. Віримо і надіємось, що ці останні вибори означають повний крах збанкрутілої комуністичної ідеології. Закінчується XX століття і з ним закінчується епоха комунізму. Людство лише з жахом буде згадувати у XXI столітті про страхіття комунізму.

Підсумки президентських виборів не є свідченням „всенародної любови" до діючого Президента і не означають підтримки його попереднього непослідовного політичного курсу, який привів до злиденного життя більшости народу. Ці вибори означають те, що Л. Кучма отримав від народу кредит довіри на наступні п'ять років. Український народ засвідчив своє прагнення і далі рухатися вперед до демократичного суспільства і соціяльної ринкової економіки, до суспільних і духовних цінностей европейської цивілізації.

Слід зазначити, що вирішальну ролю у підтримці Л. Кучми відіграли виборці західних областей, які найбільш масово прийшли на вибори і віддали за нього 73-93 відсотки голосів. А ті області, де перевагу отримав П. Симоненко, називають тепер в Україні „червоним поясом". А щоб цей „пояс" постійно звужувався, то Президент Л. Кучма повинен зробити ряд радикальних змін на краще в українському суспільстві. Насамперед треба змінити своє оточення, позбутися підлабузників, кар'єристів і антиукраїнців. Він повинен замінити посткомуністичне корумповане чиновництво національними управлінськими кадрами на всіх щаблях влади. Тоді із новим складом адміністрації, з людьми чесними, професійними, поважно взятися до відбудови економіки, культури, до морального оздоровлення суспільства.

Ось які побажання ставить перед Президентом України Міжнародна асоціяція громадян України: „У ділянці політики – послідовно й успішно проводити проукраїнський напрямок, відстоювати інтереси України у стосунках з будь-якими країнами Сходу чи Заходу. У ділянці економіки – торувати дорогу на світовий ринок. У ділянці культури – здійснювати українізацію освіти, засобів масової інформації, мистецтва. У ділянці духовного відродження – створювати режим повного сприяння формуванню єдиної Соборної Церкви в Україні. Президент України має бути в тій Церкві, де співають „Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни", а не в тій, де не співають „Молитву за Україну".

А депутати Верховної Ради з національ-демократичних фракцій, крім цих побажань, очікують ще від Президента Л. Кучми всенародного суду над злочинами КПСС-КПУ і заборони діяльности цієї організації з нелюдською ідеологією. Вони й надалі вимагають визнання ветеранів ОУН-УПА і дивізійників УНА воюючою стороною у Другій світовій війні. Всі ці побажання і вимоги є цілком під силу виконати Президентові, але треба насамперед хотіти їх виконувати. Нехай Бог вселить у душу і серце Леоніда Кучми бажання бути українським Президентом, і тоді він стане справжнім захисником свого народу.

Петро Твардовський,
Клівленд, Огайо.

Волинський педіятричний центр

Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля отримав втішну звістку від партнерської лікарні на Волині: впродовж трьох останніх років там значно зменшилася смертність немовлят. У звіті, датованому вереснем 1999 року, Волинське обласне дитяче територіяльне медичне об'єднання (ВОДТМО) аналізує рівень смертности так званих „недоношених"дітей, зокрема лікування дітей з нерозвинутими легенями та з інших споріднених причин між 1995 і 1999 роками. На підставі дослідження д-ра Миколи Гнатіва, одного із передових спеціялістів в ділянці неонатальної реанімації у Волинському педіятричному центрі, число дітей, які проходили цю процедуру у відділі інтенсивного лікування, дещо збільшилося. Із 188 пацієнтів-немовляток у 1995 році воно зросло до 198 у 1998 році. Очікується, що зросте воно до більше як 200 пацієнтів до кінця цього року. Натомість смертність немовлят раптово зменшилася – від 51 смертного випадку у 1995 році до 11 випадків в перших шести місяцях 1999 року.

„Це вказує на більш як 50-відсоткове зменшення смертности немовлят в нашому шпиталі, – ствердив д-р Гнатів. – Від 27 відс. чотири роки тому, до 12 відс. цього року. Це дуже позитивні показники". Д-р Гнатів і його колеги у Волинському медичному центрі вдячні Фондові Допомоги Дітям Чорнобиля (Шорт Гилс, Нью-Джерзі) за нову технологію і за відповідний вишкіл лікарів. Це у великій мірі спричинило покращення опіки над пацієнтами. ФДДЧ, починаючи від 1997 року, доставив до Волинської лікарні медичний виряд для інтенсивного лікування вартости понад 500,000 долярів (США).

Між вартісним медичним обладнанням, доставленим ФДДЧ, мабуть, найбільш важливим був повністю виряджений амбулянс, включно з транспортним інкубатором, респіратором і монітором негайної допомоги. Все це уможливило лікарям Луцька дістатися до потребуючих новонароджених у найбільш віддалених селах і привезти їх до медичного центру, обладнаного потрібним медичним устаткуванням.

„В одному році ми подвоїли число дітей, яких привозили із далеких породільних лікарень – пологових будинків", – пояснив д-р Гнатів. – Багато із них були критично хворі, зі загрозою втрати життя, якщо б не мали змоги перейти необхідних операцій, які ми тепер спроможні зробити, діставши обладнання через ФДДЧ".

Завдяки ініціятиві професора Володимира і Оксани Бакум із Гайленду, Н. Й., і щедрим пожертвам родини Матушевських-Бакумів, ФДДЧ мав змогу влаштувати п'ять комплетних реанімаційних станцій (neonatal intensive care stations) у Волинському педіятричному центрі. До цього часу, перед доставою нової технології від ФДДЧ, лікарі в Луцьку часто були змушені робити болюче рішення, котре із чотирьох чи п'ятьох критично хворих немовлят повинно дістати необхідну допомогу, маючи до вжитку лише один відповідний респіратор для штучного дихання, а котре мало найкращі можливості вижити, користуючись більш примітивними (совєтськими) засобами рятівничої техніки.

У Волинському обласному медичному центрі в Луцьку д-р Оксана Чопко перевіряє новонароджену дитинку, яка виліковується завдяки апаратурі подарованої Фондом Допомоги Дітям Чорнобиля.

В Луцьку представники Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля перевіряють амбулянс, подарований Фондом і відділом Ротарі-Клюбу в Фишкилі, Н. Й., справа: Леся Яворівська, Ольга Даценко і незнаний водій.

Тепер деякі неонатальні станції мають відповідне обладнання, в тому числі терапевтичні огрівачі для немовлят, серцеві монітори, пульс-оксиметри і вентилятори для штучного дихання, які можуть допомогти лікарям і медсестрам у перевірці і стабілізації стану немовлят.

Успішні осяги ФДДЧ в Луцьку є продовженням подібних успіхів у шпиталях Дніпропетровського і Львова, за поміччю „грентів" – пожертв від комерційних фірм „Монсанто" і John Deere Co. Розвиток Волинського неонатального центру підказав медичним радникам ФДДЧ ідею проведення крайової медичної конференції в Луцьку,18–20 жовтня цього року. Її спонзорами були ФДДЧ, Міністерство охорони здоров'я України і Волинський Педіятричний центр (ВОДТМО) Конференція включила доповіді українських лікарів (спеціялістів, технічних радників із медичних підприємств Сіменс, Фішер і Пайкел і двох неонатальних експертів зі США – д-ра Моріса Когена з Бет-Ізраєл медичного центру і головної медсестри неонатального відділу в медичному центрі св. Варнави (St. Barnabas Medical Center) в Ливінгстоні, Н. Дж.

„Надіємось, що успіх в Луцьку може бути повторений і в інших педіятричних центрах і лікарнях України", – сказав Олесь Кузьма, директор Організаційного розвитку ФДДЧ в Америці. На будуче, ФДДЧ має плян засновувати нові неонатологічні центри в Полтаві, Чернігові та Івано-Франківському. Фонд ДДЧ разом з організацією „Жіноча Громада" опублікував підручник „Основні положення неонатології". Це перша така книжка, надрукована українською мовою. Кожний учасник медичної конференції в Луцьку отримав цю книжку.

Щоб допомогти Фондові ДДЧ в „Ініціятиві збереження немовля" просимо усіх, яким залежить за збереженні приросту нового покоління України, вислати свої пожертви, звільнені від податків, на адресу: **Children of Chornobyl Relief Fund, 272 Old Short Hills Road, Short Hills, New Jersey 07078.** За дальшими інформаціями дзвоніть на число: **(973)376-5140 або (203) 407-0261.**

Пресова референтура ФДДЧ

Праця і послідовність о. д-ра Д. Блажейовського

2000-річчя приходу на землю Господа нашого Ісуса Христа в особливий, у надзвичайно урочистий спосіб відзначають народи, громади, організації та окремі люди.

Отець д-р Дмитро Блажейовський уже встиг видати цінну збірку своїх мистецьких праць. Видання називається: „Альбом вишиваних ікон". Друковано 1999 року у Львові, під патронатом Наукового Товариства імені Шевченка.

Альбом присвячений другому тисячоліттю Різдва Христового. Вступ написав о. д-р Д. Блажейовський, англійською мовою. Назви розділів: Христові ікони; Богородичні ікони; Ангели; Євангелисти і деякі святі; Хоругви, Фелони, Мініятюри; Світські вишивки; Виставки власні і послідовників. Всі репродукції ікон в альбомі – кольорові.

Про відкриття музею вишиваних ікон о. д-ра Д. Блажейовського у Львові газети вже повідомляли, тому не буду повторювати.

Проте варто відзначити і підкреслити, що о. д-р Блажейовський не лише невпинно трудився над вишиваними іконами, але чинно використовував свої глибокі знання з історії і богослові́ї. Він є автором кількох наукових праць, зокрема дослідження „Київська Вселенська Церква у діяспорі". Невтомна працелюбність о. д-ра Блажейовського може багатьом з нас служити прикладом, а його вже десята мандрівка в Україну, і то з Риму автобусом, щоб дешевше, – це подвиг, що й молодшим не під силу, а не 90-літньому...

Бажаємо о. д-рові Дмитрові Блажейовському міцного здоров'я та нових успіхів у служінні нашій Церкві й українському народові.

Іванна Зельська,
Канада

Музичний ключ Святої Біблії

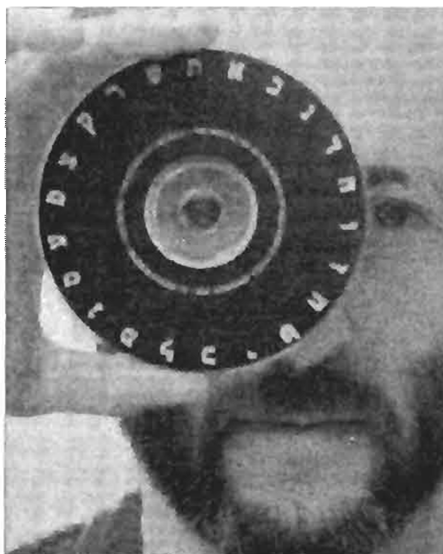

Автор симфонічної сонати "Звуки творення" Алекс Штрай з Ізраїлю тримає створений ним музичний ключ до тексту священного Писання, використовуючи який він переклав початок Біблії (Перший день творення) на музику. У середу, 15 грудня 1999 р. у Києві відбулася презентація першої і єдиної в світі спроби перекласти Біблію на ноти. Штрай писав цю музику протягом семи років, виконавши її вперше на святій горі Сіон в Ізраїлі. Він має намір продовжити роботу, переклавши на музику всі сім днів творення, і написати книгу "Метафізика звуків" про божественне походження музики.

Фото УНІАН

Одеські винарі – до 2000 року

Вироби Одеського заводу шампанських вин відрізняються оригінальним букетом запахів, приємним смаком і неповторною свіжістю. На міжнародних професійних конкурсах і сальонах року, що минає, ця продукція завоювала близько двох десятків золотих і срібних медалей. А загалом за сторічну історію завод отримав 60 нагород різних рівнів.

Духовна цінність, якою не можна ризикувати

Будинок колишньої Богословської гімназії. Д-р Л. Крушельницька зі заступником директора Б. Романюком.

Від імені колективу Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника НАН України хочемо вам, як справжнім патріотам,щиро подякувати за доброчинну допомогу одній з найбільших і унікальних бібліотек не тільки України, а й Европи.

Наша книгозбірня тепер нараховує близько 7 млн. одиниць збереження. Це, насамперед, найповніша у світі колекція української книги та періодики, унікальні стародруки і рукописи, ноти і гравюри, фотоматеріяли. Щорічно фондами бібліотеки користуються тисячі вчених і спеціялістів з України та світу.

У бібліотеці діє 10 функціональних, 10 наукових відділів та єдиний в Україні Науково-дослідний центр періодики. Основні напрямки наукової діяльности – участь у створенні національної бібліографії, формування повного репертуару української періодики XIX–XX століття, наукове розкриття рукописних, мистецьких, книжкових фондів, дослідження історії книги та періодики. Щороку видається 15-20 наукових праць.

Бібліотека проводить самостійно або з іншими науковими установами всеукраїнські та міжнародні наукові конференції та симпозіюми, підтримує зв'язки з багатьма бібліотеками і науковими установами світу, проводить велику науково-інформаційну роботу.

Але у зв'язку з важким економічним становищем у нашій молодій державі, через відсутність необхідних коштів, у бібліотеці склалася несприятлива ситуація, що створює загрозу збереженню унікальних фондів. Вони розташовані у семи окремих книгосховищах і кожне потребує ремонту. Окрім цього, книгосховища перевантажені у сім-одинадцять разів.

У цьому році Львівська міська влада для поліпшення ситуації зі збереженням фондів виділила триповерхове приміщення колишньої Богословської гімназії. Тут ми плянуємо розмістити відділ української періодики, що виходила у XIX–XX століттях у різних країнах світу і якої маємо більше, як в усіх бібліотеках України разом взятих.

Зараз ці фонди зберігаються у непристосованому для цього приміщенні костелу Єзуїтів. Наші звернення у різні державні інституції про фінансову допомогу для здійснення ремонтно-реставраційних робіт у гімназії і переобладнання її під книгосховище та читальні залі періодики успіху не мали.

Тому знову звертаємось до усіх добродіїв, які через Український Народний Союз допомагали бібліотеці коштами, ще раз порятувати її. Тим благодійникам, які пожертвують понад 50 тисяч американських долярів на ремонт будинку гімназії та її переобладнання під потреби книгосховища періодики, буде встановлена меморіяльна дошка з бронзи, а іменем найбільшого жертводавця названо будинок та встановлено бронзове погруддя.

Усі жертводавці будуть увічнені на бронзовій таблиці.

З великою повагою і вдячністю

Л. І. Крушельницька,
директор ЛНБ ім. В. Стефаника НАН України, доктор іст. наук

P.S. Наш факс **(380-322)76-51-58.**Ініціятиву придбання фондів доручено Маріянові Коцю. Відкрито конто в кооперативі „Самопоміч" в Джерзі Ситі, Н. Дж. Чеки виписувати на **Vasyl Stefanyk Library Fund** і надсилати до **Marian Kots, P.O. Box 33, Lexington, N. Y., USA, 12452**. Список жертводавців та сума будуть поміщені з подякою в пресі діяспори.

Слухаємо радіо з Києва

Всесвітня Служба Радіо України змінила час та частоти своїх передач згідно з переходом на зимовий час. Від 31 жовтня до 26 березня 2000 року ВСРУ висилає передачі на коротких хвилях на Европу, Росію, Казахстан, Австралію, Латинську та Північну Америку – українською, англійською та німецькою мовами.

У більшості часу чутність передач є добра на приймачах пересічної якости, однак залежить і від місцевих перешкод, особливо у більших містах.

Передачі можна слухати від 6-ої год. ранку до 2-ої по полудні на частоті 9870 kHz, та від 3-ої по полудні до 1-ої після півночі на частоті 9810 kHz. Дещо краща чутність є на південно-американському напрямі, на частоті 9785 kHz, який працює від 6-ої год. вечора до 1-ої після півночі.

Передачі на Европу можна також інколи чути, але тільки на високої якости приймачах, поза містом та з добірною антеною. Час та частоти такі: від 5-ої год. по полудні до 1-ої год. по півночі, 6020 kHz; від 7-ої до 8-ої год. вечора, по-німецьки, частоти 5905 та 9560 kHz.

Можуть бути деякі малі зміни у розкладі передач та уживанні мов. Сигнал-кличка ВСРУ – перші звуки мелодії „Реве та стогне Дніпр широкий", на початку передачі, опісля слідують новини (5–8 хвилин), після котрих іде різноманітна цікава програма.

Інж. Роман Запутович

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Війна без перемоги

Польсько-українське збройне протистояння тривало від 1943 до 1948 року і охоплювало усі терени вздовж східних кордонів Польщі. Перші зіткнення сталися на Замойщині в перші місяці 1943 року. Частиною німецького пляну Ukraineaktion було виселення поляків з Грубешівського і Білгорайського повітів і заміна їх українцями зі Замостя. Гітлерівці передбачали, що гнів поляків буде спрямований передовсім на українців, і не помилилися. Поляки стали нападати на пости української поліції і на діячів української спільноти під правдивими чи вигаданими звинуваченнями у їхньому співробітництві з німцями. До кінця 1943 року було вбито кількасот осіб.

Деякі українські історики стверджують, що вбивства на Замойщині призвели до вбивств поляків на Волині, але це не відповідає правді, тому що тільки масові вбивства польського населення на Волині і прихід звідти у серпні 1943 року близько 6 тисяч біженців мобілізували польських партизанів до антиукраїнських дій.

Восени 1943 року на Замойщині з'явилися летючки із закликом до польського населення звільнити суперечливі терени. УПА намагалася здобути найкращі вихідні позиції на випадок війни з Польщею, коли б вона по війні відродилася в колишніх кордонах. В результаті на початку 1944 року почалися затяті партизанські бої.

10 березня 1944 року грубешовські і томашовські частини Армії Крайової (АК) почали наступ і спалили понад 20 українських поселень. Загинуло близько 1500 осіб. Польські ж партизани втратили 1-2 вбитими і 3-5 пораненими, так що не було й мови про перебування УПА у спалених селах. У відповідь курені УПА з Волині і Галичини ввійшли в Замойщину і вбили багато мешканців, змусивши поляків залишити села на схід від річки Гучви. У квітні-травні в кривавих боях УПА примусила також томашовські частини АК відійти за Гучву. Польський контрнаступ 2 червня 1944 року закінчився невдачею.

Одночасно УПА виступила в Любачівському повіті, де діяли курені з Підкарпаття і Галичини, а також місцева сотня Залізняка (Івана Шпонтака). Втрати серед мирного населення змусили АК евакуювати людей з теренів, що лежали на схід від шосе Любачів – Белжець. Водночас було наказано українцям відійти на схід від шосе, але вони наказу не послухали. Тоді поляки стратили 9 закладників і дали добу на роздуми. Після цього українське населення відійшло до Рави Руської, і на Замойщині виник регулярний фронт довжиною понад сто кілометрів з кількакілометровою нічийною смугою.

Так було аж до проходу совєтсько-німецького фронту. Дії польських партизанів призвели до загибелі великого числа мирних людей, проте історики вважають, що у 1943-1944 роках втрати українців і поляків тут і на Волині були приблизно однакові – 4-5 тисяч з кожної сторони.

Після проходження фронту УПА не мала сумніву, що Західня Україна ввійде до складу СССР, тому було вирішено шукати контактів з АК. Але перш ніж вони були налагоджені, між лютим і квітнем 1944 року в районі Любачова і Сянока було скоєно багато вбивств українського населення з помсти за терор на Волині. Загинуло 3 – 3.5 тисячі осіб. Вбивства скоїли незалежні одні від інших місцеві загони самооборони, які мали зв'язок з польськими партизанами, селянськими батальйонами, Другим окремим батальйоном внутрішніх військ. УПА відповіла помстою і спалила кілька польських сіл, де було вбито кількасот поляків. Дальший розвиток трагедії зупинили переговори між УПА і АК, після яких 29 квітня 1945 року було підписано угоду про безпеку мирного населення, співпрацю в боротьбі з „совєтами", подолання бандитизму. Відтоді на кілька місяців на південь від Перемишля до Карпат настала тиша.

21 травня 1945 року була підписана наступна угода, яка визначала сфери впливу, способи зв'язку, допомогу в разі переслідувань з боку служби безпеки чи НКВД. Так закінчилася польсько-українська етнічна війна, в ході якої народи самі по собі визначали приналежність до певного супротивного табору.

Друга фаза конфлікту в 1945-1948 роках мала інший характер. Проти українських партизанів виступила влада „нової Польщі". Події розгорталися на тлі масових виселень українського і польського населення. Українські партизани провели десятки акцій проти виселення – розбирали колії, висаджували мости, робили засідки на військо, нападали на гарнізони і вступали в бої з карателями. До значних перемог УПА слід віднести бої в Середній Всі (19 січня 1946 року), Кожушному (26 березня 1946 року), Брилінських лісах (27 червня 1946 року), Яворнику Руському (24 липня 1946 року). Провідники українських партизанів цього разу оберігали польське мирне населення. Завдяки цьому перемир'я збереглося до 1947 року. Було проведено навіть дві спільні акції проти комуністів.

Інакше було в Жешувському воєводстві, де у відповідь на жорстокості Польського Війська на переломі 1945-1946 років УПА спалила 20 польських сіл, що призвело до розриву контактів з АК. В спалених селах були жертви, але небагато, тому що провідники УПА наказали палити хати, але не вбивати мешканців. Було наказано також відпускати полонених вояків Польського Війська, проте в березні 1946 року біля Яселя було розстріляно 60 польських вояків на помсту за пацифікацію села Завадки Мороховської. Але й цього разу було відпущено 20 полонених.

Влітку 1946 року активність УПА зменшилася. Закінчились виселення, ослабшала підтримка населення, було оголошено амнестію для вояків УПА (умов її не дотримано). Влада Польщі теж приділяла більше уваги польським антикомуністам, тому взимку 1946-1947 років не було акцій проти українських партизанів.

На початку 1947 року просовєтський уряд Польщі прийняв рішення „остаточно розв'язати українське питання". Для цього було вирішено переселити українців на західні землі. Важко визнати рацію думці, що виселення українців було необхідне для ліквідації УПА. Навіщо було виселяти лемків, які з УПА мали небагато спільного і останні з них покинули повіт Новий Тарґ в 1950 році, коли вже не було українського підпілля? Очевидно, що мета переселення полягала в намірах позбутися української меншини шляхом її асиміляції.

За матеріялами, переданими редакції з Фундації досліджень Лемківщини (в публікації використано статті Ґжеґожа Мотики).

Два календарі: скільки це триватиме?

На недоцільність, незручність і неекуменічність паралельного існування в християнському світі двох календарів вже давно звертали увагу тверезі люди у східньому православ'ї. Наприклад, ще наприкінці минулого сторіччя великий російський філософ Володимир Соловйов писав: „...Незважаючи на сонце і зорі, ми продовжуємо триматися юліянського календаря: змінити його не можна без попередніх переговорів з греками, а цього найбільше бояться в наших клерикальних колах". Що ж, у їхніх нехай собі далі бояться, хоч і грецька Церква вже перейшла на григоріянський відлік часу.

Але що стримує сьогодні Українську Церкву, як Православну, так і Греко-Католицьку? Адже вони незалежні від Москви, діють і розвиваються в незалежній українській державі. Тим часом ця справа досить важлива і в релігійному, і в світському розумінні, про що свідчать два листи на цю тему, які ми передруковуємо з газети „Вечірній Київ".

Не відставаймо від світу

Щорічно ми маємо два нових роки – за світським календарем і за церковним православним. Як наслідок цього, практично все доросле населення мимоволі порушує традицію, яка спирається на релігійні канони, зокрема у православних – передріздвяний піст Пилипівку.

За цією традицією напередодні Різдва Христового християнин має утримуватися від надмірних веселощів, споживання м'яса, спиртного тощо.

Насправді ж уже з 25–26 грудня у нас розпочинаються запроваджені ще з радянських часів відзначання Нового року з "традиційною" кількістю випитого спиртного, танцями та піснями. 31 грудня ця радянська традиція плавно переходить вже в суто родинну традицію зустрічі Нового року і триває ще кілька днів. Після такого "посту" з шостого січня продовжуються святкування вже Різдвяних свят.

Очевидно, що це повністю суперечить дорадянським традиціям українського села та церковним приписам. На цьому тлі постійні обіцянки – навіть на державному рівні – відновити національні традиції та вплив Церкви на формування морально-етичних цінностей сучасних українців виявляються звичайнісіньким лицемірством.

У питанні про календар треба враховувати: традиція урочистого відзначання дня народження Ісуса Христа пов'язувала цей день саме з першими днями повороту сонця на весну, а це відбувається в 20-их числах грудня; – новий(григоріанський) календар науково підтверджений, а Церква вже давно не воює з наукою; – віруючі люди, а їхня кількість зростає, отримають церковне благословення на святкування всього циклу зимових свят; – це було б кроком до об'єднання світового християнства на порозі сумного тисячолітнього ювілею його великого розколу 1054 року (коли фактично утворилося православ'я).

Наші церковні ієрархи чомусь замовчують той факт, що ряд православних церков вже перейшов на новий календар. Зокрема, вже святкують Різдво за новим календарем Грецька та Болгарська православні Церкви.

Старий календар, отже, залишається традицією переважно російського православного світу.

Варто нагадати про економічний аспект проблеми. Перехід на новий календар веде до скорочення циклу зимових свят, а тому дво-тритижневі вакації на виробництві відійдуть у минуле, або будуть замінені на тижневі (25 грудня - 2 січня). Окрім того, це дасть змогу тим підприємствам, фірмам, навчальним закладам, які підтримують тісні контакти з відповідними партнерами на Заході, значно ефективніше вести свою діяльність у грудні та січні.

Перехід на новий календар приніс би вигоди усім Українським Церквам. Наприклад, УГКЦ позбулася б того"екзотичного" становища у Вселенській церкві, коли Папа римський ще в грудні проголошує, що Ісус Христос вже народився, а греко-католицькі ієрархи (вони ж йому підпорядковані!) твердять, що це станеться у наступному році! УПЦ Київського патріархату та УАПЦ також могли б отримати користь від зміни календаря, оскільки тим самим вони отримають ознаку, яка, з одного боку, віддалить їх від вкрай ортодоксального російського православ'я, а з другого – наблизить до інших православних церков Европи, які вже перейшли на новий календар.

...А можливо, наші церковні ієрархи тільки й чекають, аби віруючі першими запропонували змінити застарілий церковний календар? У такому разі, як багаторічний парафіянин церкви св. Миколая, що на Аскольдовій могилі в Києві, пропоную принаймні без зайвих емоцій обговорити цю проблему.

Роман Чепіга

Рішення вимагає волі

З цієї актуальної теми вже давно пора висловитися відповідним посадовим особам та відважно, з доброю волею братися за ясний, обґрунтований проєкт рішення.

Найбільш логічним було б святкувати Різдво Христове та Новий рік в такій послідовності, як це відбувається в абсолютній більшості християнських країн – 25 грудня та 1 січня.

А от те, що ми маємо в Україні тепер, коли спочатку святкуємо Новий рік, а потім вже Різдво - це принципово неправильний порядок, це просто гріх, за який ми розплачуємося тим, що маємо всі оці негаразди в нашому житті.

І скільки б не докладали зусиль наші люди, вони весь час матимуть рівень життя набагато нижчий від тих країн, які починають кожен рік за нормальним, зумовленим самою історією та логікою, життям і розпорядком.

Все сказане про Різдво та Новий рік стосується також і свята Христового Воскресіння та інших свят.

В. Гавриляк

104 роки гуцулки Ганни Пітеляк

Вона ніколи не була в лікарні, порається в хаті і добре пам`ятає, за який місяць їй заборгували пенсію. У ясну погоду з її села Ільці Верховинського району Івано-Франківської области видно на горизонті холодну Чорногору. На мальовничих царинках навіть у зимову пору на осонні пасуться вівці, без яких важко уявити життя гуцулів у цьому суворому краї. Невеличку рівнину оторочують стрімчаки. Поговориш тут з місцевими жителями і дивуєшся. Ніхто не нарікає, що нині важко. Мало того ще й жартами закидають. Бо для гуцула найперше воля. А вільна людина і на камінні не пропаде. Тільки ледарі тут не приживаються. Такий-сякий достаток дається лише тим, хто важко працює. А праця продовжує життя людині. І не дивно, що в маленьких Ільцях немало людей розміняли десятий десяток років. А старійшиною тут є Ганна Паліївна Пітеляк. Коли з бухгалтером сільради Марією Бамбуляк ми завітали до її оселі, поважна господиня сиділа на ліжку біля вікна і... смачно курила самокрутку. У наповненій димом кімнаті було охайно і затишно. Тільки стіни і стеля закурені. Про цю свою пристрасть Ганна Паліївна розповіла коротко: „Єк мині було штирнадціть років, ми з дєдем (татом. Авт.) пасли маржину (худобу). Єкос у дощ сидимо під смереков, а дєдя каже: "Чьо си зажурила? На, бери закури, та й тобі легше стане". Я попробувала, і то мені так си вдало (сподобалося), шо ни можу без цего. Ади, мині їсти не дайте, лиш би було шо курити". Дійти до секретів довголіття Ганни Пітеляк непросто. Адже нічого особливого у її біографії і способі життя немає. Народилася в селі Брустури на Косівщині.

Вийшла заміж за місцевого парубка Юрка, але не зі своєї волі. І не сталося, як то кажуть, щоби змирилося, злюбилося. За три тижні після весілля втекла назад до батьків. А потім познайомилася на ярмарку із ільцівським вдівцем Іваном і перейшла жити до нього. Замінила матір його синові Ярославу. А спільних дітей вони так і не нажили. Якийсь час мешкали на віддаленому хуторі Погар. Як жартують гуцули, там, де чорт каже "добраніч". Не дошкуляла їм у такому затишку ніяка влада. І вона їм не потрібна була. Просто жили серед пишної карпатської природи. Доглядали худобу, збирали в лісі гриби, чорниці, малину.

Цілюще гірське повітря, настояне на пахощах смерекової хвої, чиста джерельна вода, природні дари, а ще молочні продукти (чого тільки вартує гуцульський різновид кислого молока знаменита гуслянка чи бринза з кулешею) все це у поєднанні з фізичною працею на заготівлі сіна, дров, доглядом за присадибою, мабуть, і гартувало здоров`я Ганни. За свої 104 роки вона жодного разу не лежала в лікарні, не знає, що таке уколи. Хіба що інколи взимку кілька днів погрипує. Як розповідала сама, "нієкої лежі не мала, і, даруйте на слові, ніхто з-під мене не виносив ні разу". Запитую у довгожительки, як вона перебула дві світові війни. „Ади, нічьо, каже старенька, єкос пронесло. Але по війні було тєжко, бс совіти ловили і били. Не одну ніч мусила переспати у лісі під смереков". На запитання, за що ж її переслідували, чіткої відповіді не дала: „Е, шо казати? Такий був чєс". У повоєнні роки проводилася політика виселення горян з віддалених сіл і хуторів. Мовляв, щоб не було продовольчих баз для воїнів УПА. Аж до 80-х років на хуторах влада не дозволяла будуватися, ремонтувати житло. Пітелякам довелося залишити свій тихий рай і переселитися ближче до центру села. Там Ганна мешкає і тепер з Настунею дружиною свого названого сина Ярослава, який, як і її чоловік, уже помер. А ще біля них Настунин син з дружиною і маленьким синочком. Не маючи своїх дітей, Ганна любить їх, як рідних. Живуть у злагоді. Старожилка має свою кімнату, в якій порається сама. Щоправда, дрова і воду їй приносять інші члени родини. У куферку під ліжком зберігає акуратно складений гуцульський одяг.

У великі свята дістає вишиванку, фартух і запаску, кожушину. На шию вдягає зганди своєрідне гуцульське намисто, бо так велить стародавній звичай. І молиться Богу в хаті, бо до церкви йти вже "не бізує". Я за все прошу Бога, та й тому так довго жию і не слабую, каже бабуся. Вона дуже добре розмовляє, має чудову пам`ять, орієнтується у подіях довколишнього життя. І, як турботлива газдиня, запитала у бухгалтера сільради, коли ж їй "анжініри" принесуть "папери на присадибу", бо ж "мірєли і подографували".

Також пам`ятає, за який місяць їй заборгували пенсію. А читати і писати не вміє, бо до школи не ходила. Гроші розпізнає за портретами історичних діячів і письменників, які на них зображені. Коли виходив із її оселі, господиня попросила, щоб звернувся "до начальників", аби виділили їй матеріальну допомогу.

До речі, на сусідній Косівщині районна рада прийняла рішення про доплату до пенсій у розмірі 100 гривень на місяць кожному жителю району, якому виповнилося 100 і більше років. Тож хай пошле Бог Ганні Паліївні ще багато літ, здоров'я і достатку. І хай збудеться її мрія пожити у третьому для неї столітті.

Юрій Петричук,
член Спілки журналістів України.
("Молодь України")

Польща готується в Евросоюз

ВАРШАВА, Польща. – Головний координатор переговорів Польщі з Европейським Співтовариством Ян Кулаковський заявив, що його країна не погоджується з визначеним для неї терміном прийняття до Европейського Союзу.

Декілька днів тому голова Европейської комісії Романо Проді повідомив, що перші кандидати будуть прийняті в ЕС не раніше 1 січня 2004 року.

Ян Кулаковський нагадав прс позицію польського уряду, згідно з якою країна буде готова до вступу в Евросоюз 31 грудня 2002 року. Він підкреслив, що і надалі керівництво держави відстоюватиме прийняття Польщі в ЕС у терміни, визначені польським урядом.

На думку Я. Кулаковського, Польща повинна остаточно завершити переговори про вступ в ЕС наприкінці 2000 року. При виникненні непередбачених обставин цей термін у гіршому випадку може бути відсунутий до половини 2001 року, зазначає польський представник в ЕС.

ВІСТІ З ОТТАВИ

ЦЕРКВА 2000

Виставка „Під знаком Хреста"

„Кожне мистецтво, релігійне чи світське, живопис чи скульптура, поема чи будь-яка річ, зроблена з любов'ю і хистом, є ознакою і символом існування людини, її походження і призначення, вартістю людського життя і праці. Воно говорить нам про значення народження і смерти та про велич людини".

Іван Павло II

Віра Сенчук, „Сцени з життя св. Андрія".

Цим глибокого філософського змісту моттом Канадський Музей Цивілізації в Оттаві започаткував своє пресове повідомлення про відзначення 2000 року і двотисячних роковин християнства новою виставкою „Under the Sign of the Cross: Creative Expressions of Christianity in Canada" (Під знаком Хреста: творчий вияв християнства в Канаді). Величаве і багатолюдне відкриття, з участю хору „Еклезія", що виконував григоріянські наспіви, відбулося 4 листопада 1999 року в Grand Hall. Президент Музею Джо Ґирс в короткому слові висловив задоволення, що нове тисячоліття почнеться такою важливою виставкою, та склав признання кураторові д-рові Богдану Климашеві. Д-р Роберт Богдан Климаш працює в музеї від 1963 року, опублікував багато цікавих досліджень про слов'янські традиції в Канаді, керував проєктами багатьох виставок. Він є куратором Східньоевропейської програми, Відділу культурних студій Канадського Музею Цивілізації.

Промовляючи до присутніх, він порівняв організування виставки до постановки опери чи п'єси. В обох випадках пишеться сценарій, збирається міні-армію спеціялістів, так що остаточно в організації цієї виставки брав участь весь музей і що дорога до мети була своєрідною прощею з перепонами і навіть жертвами. У висліді маємо виставку, яка починається від маленьких поштових марок і продовжується аж на повний зріст скульптур. Майже все створене в Канаді і переконливо ілюструє такі твердження:

1. Християнство, одна з найбільш поширених світових релігій, мало великий вплив на нашу країну, наші громади і на наше особисте життя;

2. Християнство продовжується в живих традиціях, що дають нам чудове мистецтво, надзвичайну музику, визначну літературу і найважливіше – випробувані часом духовні вартості, – сказав д-р Климаш.

Виставка „Під знаком хреста" розташована в залі мистецтва і традицій у формі хреста, дев'ять галерій якого групують експонати за темами: зорові, звукові та писані аспекти про Бога. Всі понад 130 предметів взяті з Музею Цивілізації або з Воєнного Музею. Хоч ці обидва музеї не мають окремих колекцій релігійних об'єктів, однак колекції етнології, народного мистецтва, історії, філателістики та інші включають багато предметів мистецтва, надхнених християнством. Цей вплив стає зрозумілим на тлі статистичних даних: 83 відсотки канадців вважають себе християнами.

У виставці поміщений також вклад українського релігійного мистецтва. В галерії Східноевропейської музики, у відділі під назвою „Мелодії на славу Бога", подано аж три музичні твори у виконанні хору Колеґії св. Володимира в Роблині, Манітоба, які можна прослухати, натиснувши відповідний ґудзик, а саме: Молебень до Матері Божої, „Отче, наш", композитора Максима Березовського і „Христос Воскрес" Артема Веделя.

Також у відділі „Різдвяні пісні" дитячий хор менонітів з Вінніпегу виконує „Щедрик, Щедрик" Миколи Леонтовича, хоч у програмі тільки сказано, що це українська колядка.

З художнього розпису виставлено ікони: Теодора Барана – „Христос", Маріянни Саварин – „Архангел з золотим волоссям", Віри Сенчук – „Сцени з життя св. Андрія", Дмитра Фарківця – „Розп'яття", Тараса Снігуровича – „Христос на троні", Іванни Петровської – „Св. Володимир" і „Св. Ольга", Якова Майданника – „Зривання одягу", Гері Робертсона (мистець українського походження) – „Мати Божа з Ченстохови".

З релігійних творів бачимо молитовник, виданий в 1900 році в Києві, що його подарувала Українська католицька парафія св. Ольги і Володимира зі Смокі-Лейку в Альберті. З українського народного мистецтва є три писанки, на яких написано „Отче, наш" українською, англійською і французькою мовами.

Крім того, у програмі органної музики включено також і вище зазначені українські музичні твори, які будуть виконані на органі з 1890 року. У студії-ательє демонструватимуть різні форми мистецтва окремі мистці. Тепер там на відео показується розпис церкви св. Юра в Едмонтоні – творчість іконописця Гейка Шлєпера, який також демонструє процес іконописання, у висліді чого буде створено ікону „В'їзд Ісуса Христа до Єрусалиму".

Беручи до уваги той факт, що організатори виставки були обмежені експонатами з Музею Цивілізації та, в меншій мірі, з Воєнного музею, їм усім, а особливо кураторові д-ові Климашеві належить признання – передусім за відвагу взятися за цей досить контроверсійний проєкт і вив'язатися, на мою думку, бездоганно зі свого завдання. Виставка триватиме до 18 березня 2001 року.

Юлія Войчишин

Експонат виставки „Під знаком Хреста".

Новини з України

Гриби на зимових галявинах

ЧЕРНІВЦІ, 21 грудня.– Чернівчани, які відвідують приміський Цецинський ліс, минулих вихідних поверталися з прогулянки з непокритими головами. У капелюхах, хустинах та спортивних шапочках вони несли додому гливи, що несподівано з'явилися на ще вільних від снігу галявинах. Чому надзвичайно смачні гриби, які ранньою весною обліплюють струхнявілі пні та повалені стовбури буків, виросли серед зими, можна тільки здогадуватися.

Лише половина росіян в Україні голосували

КИЇВ, 21 грудня.– Із понад 30 тисяч російських громадян, які тимчасово мешкають або працюють на території України, до виборчих урн під час виборів до Держдуми 19 грудня прийшли всього близько 50 відсотків виборців. Таким чином, як повідомили кореспондентові ДІНАУ у посольстві РФ у Києві, вибори до вищого законодавчого органу Росії на виборчих дільницях на території України визнано такими, що відбулися. Найбільшу активність проявили громадяни РФ у Криму, де проголосувало майже 72 відсотки виборців. При цьому на базах ЧФ у Севастополі присутність військовослужбовців була майже стовідсотковою, у той час як у столиці автономії російські громадяни проявили доволі низьку активність. Найменше росіян прийшло до урн у Львові – трохи більше 3.5 відсотка.

Політичні партії одержали законодавчу підтримку

КИЇВ, 21 грудня. – Після трирічного розгляду та обговорення двома парламентськими скликаннями нарешті прийнято Закон України "Про політичні партії України". За ухвалення законодавчого акту проголосували 239 депутатів. Останнім "каменем спотикання" стали дві статті щодо обмежень при утворенні політичних партій та членства в цих організаціях. Але депутатам вдалося дійти згоди в цих питаннях. Коментуючи в розмові з кореспондентами ДІНАУ цей законопроєкт, голова Комітету у законодавчих справах і зв'язках з СНД Борис Олійник зауважив, що при нашій структурованості суспільства, коли ми сповідуємо плюралізм і багатопартійність, безумовно такий закон потрібен.

Україну залучено до участи у врегулюванні грузино-абхазького конфлікту

КИЇВ, 21 грудня. – Рішення щодо включення України в Групу друзів Генерального секретаря ООН з питання врегулювання грузино-абхазького конфлікту, яке було прийнято на засіданні цієї структури у Нью-Йорку, є визнанням активної, послідовної та конструктивної позиції Києва у бажанні сприяти нормалізації ситуації в дружній країні протягом кількох останніх років, а також значного досвіду у миротворчих зусиллях, вважає посол з особливих доручень Юрій Костенко. До цього часу Група друзів об'єднувала Францію, США, Росію, Велику Британію та Німеччину. Коментуючи на зустрічі в МЗС це рішення, а також нещодавні українсько-російські консультації з питань врегулювання конфлікту, посол з особливих доручень відомства Юрій Костенко поінформував про пляни Ради Безпеки ООН, до непостійних членів якої належатиме й Україна, розглянути грузино-абхазьку проблему у середині січня 2000 року.

О. Ткаченко – ґранд-доктор Брюсельського університету

КИЇВ, 21 грудня. – Першим в Україні ґранд-доктором філософських наук став голова парляменту Олександер Ткаченко. Сьогодні президент Брюссельського міжнародного університету при ООН Едуард Євреїнов вручив йому дипломи доктора та ґранд-доктора наук, а також професорську мантію цього наукового закладу. Олександер Ткаченко зазначив, що така оцінка його наукової і політичної діяльности є "визнанням наукового потенціялу незалежної України". Він повідомив гостя про те, що в українському парляменті кожен четвертий депутат – кандидат або доктор наук, який вніс певний вклад у розвиток вітчизняної науки. В урочистій церемонії взяли участь президент НАН України Борис Патон, відомі українські вчені, народні депутати.

(ДІНАУ)

УКРАЇНЦІ В ІЗРАЇЛІ

Єлисея молиться за свій народ

З черницею Єлисеєю ми зустрілися в Малій Галілеї, де жили Захарія та Анна, батьки Пресвятої Діви Марії.

Єлисея, в миру Павлина, народилася в лісі під Чернівцями, Батьки були залізничниками, звідси і перша її професія. Але молода жінка залишила довить високу за часів комуністичного режиму посаду начальника залізничної станції і стала лікарем. Проте й на цьому не зупинилася, адже лікування тіла без душі – марна трата часу. Павлина закінчила університет за фахом – психологія.

– Я вдячна своїм батькам, що привчили мене любити природу і все живе в ній, – розповідає Єлисея. – Якось до хати приповзла гадюка і тато заборонив нам чіпати її. „Це наші сусіди, – сказав він, – а з сусідами ми повинні жити в мирі". Одного разу я зустріла вовка і ми кілька хвилин дивилися один на одного, а потім я сказала йому, що поспішаю до школи, помахала рукою і пішла. Мені було тоді 8 років. Очевидно, вовк теж був ще дитиною, тому ми й порозумілися. Адже діти лева і вівці бавляться разом. Якби ми завжди залишалися дітьми, скількох бід уникнули б! У підсвідомості хижака існує поняття „нащадок Адама". Якось в Молдові на мене напала зграя собак, я голосно сказала їм: „Я нащадок Адама". Собаки потопталися на місці і повернули геть. Спілкування з природою дозволило мені лікувати майже безнадійно хворих. Я забирала їх до лісу і там ми жили, спали на землі, їли сирі гриби, траву, пили зі струмочків. Я лікувала їх душі, а через душі приходило полегшення і тіла.

Цієї мудрості Єлисея набиралася в Грузії, де вчилася на лікаря. У неї в Чернівцях була перша клініка народної китайської медицини. Саме це і штовхнуло її на глибоке вивчення психології. Вона говорить:

– Бог дав мені мій сьогоднішній шлях. Хоча сім'я у нас і була віруючою, але це не одне і те ж саме – вірити у світському житті і присвятити себе служінню Богу. У мене були гарні взаємини з моїм чоловіком. Жінка від природи спроможна глибше проникнути в усе живе. Приймаючи рішення, вона повинна запитати у чоловіка, що він думає з цього приводу. Через чоловіка приходить до нас слово Боже. Уміння прощати – це просто дар Божий. З колишнім моїм чоловіком ми прожили багато років і виховали двох синів. Але я задумалася, чому у нашому роді багато повмирало у муках. Я була першою дитиною, яка вижила у моїх батьків. Мені вдалося простежити життя предків до прапрадіда. Я дізналася про страшний гріх одного з предків, за який ми й несемо кару. Хтось повинен відповісти за ним не скоєне, дати можливість жити спокійно прийдешнім. Я сказала чоловікові – це належить зробити мені. Як тільки діти стануть повнолітніми, я віддам себе служінню Богу. Він підтримав мене.

Тепер і мій молодший син готується до постригу в ченці. А старший продовжує жити в миру, у нього підростає син. Отже, рід продовжиться. А нам – молитися. Я жила в різних монастирях України, в Лаврах – в Почаївській, Києво-Печерській, Олександро-Невській в Санкт-Петербурзі, в Троїце-Сергієвому Посаді. У ченців зовсім інше мислення, тому що на їхні плечі лягла відповідальність за гріхи людські. Як ви молитеся? Дякуєте Господові за те, що вам дано, і просите благополуччя дітям, собі. А ми на себе приймаємо негативну енергетику, жорстокість, несучи благословення і слово Боже. Страждаємо за хворих і знедолених, злочинців і відступників, живемо вірою про навернення всіх до Бога.

– Сестра Єлисея, як нам жити правильно?

– З Богом у серці, бути самим собою. Твоя доля – неповторна, тобі Господь дав те, що не дав іншому. А Богу всяка людина потрібна. Не заздріть, не говоріть зайвого, не допускайте життєвого бруду і ви відчуєте легкість в душі. Подумайте про себе, очистіться, молітеся і шукайте свою дорогу до храму. Вона часом може бути нелегкою, зі слізьми і втратами, але ми повинні з добром прийняти все те, що навколо нас.

Єлисея в Ізраїлі вже більше року. Постригли її з ім'ям пророка Єлисея. Це учень пророка Іллі. З його молитвами вона йде Святою землею. Тепер живе в Єрусалимі, в румунському монастирі. Спочатку ночувала на вулиці, просто неба, біля Гроба Господнього. А щоб жити в монастирі, треба платити щомісяця близько 130 долярів. Гроші Єлисея заробляє тим, що доглядає дітей і хворих, прасує білизну, прибирає в приміщеннях.

На закінчення зустрічі вона говорить:

– Я народилася в Україні, а кожна людина повинна служити своєму народові. Свята Земля – це земля всіх людей, але жити постійно тут повинні лише євреї. Так написано у святих писаннях. Важко тут? А де ж легше? Бог не дає людині випробувань більше, ніж вона може витримати. А у випробуваннях людина пізнає саму себе. Я мрію повернутися в Україну, передати досвід свого життя. Ходитиму по монастирях, і де Бог скаже, там і залишуся. Я вибрала свій шлях. Він не забороняє мені спілкуватися з моїми дітьми, онуками і, можливо, мій досвід монахині допоможе онукові розібратися в світському житті.

Черниця Єлисея (в миру – Павлина)

Світлана Глаз
Єрусалим, Ізраїль

Збережемо історію української церкви

Сьогодні Україна є „новою" державою, і Українська Православна та Українська Греко-Католицька Церкви мають свої власні історії переслідувань і терпінь, які необхідно пригадати і пам'ятати. Але чи ми, українці, це робимо? Чи ми піднялись на рівень вимог, щоб зберегти історію нашого минулого від спотворення і втрати? На жаль, ще ні.

Проте доброю новиною є те, що Київський Патріярхат зумів об'єднати істориків і науковців, спрямувати кращі інтелектуальні сили України на створення духовного скарбу, так необхідного нашій Церкві – „Енциклопедії історії Української Церкви".

З цією метою утворено спеціяльний комітет, і він уже призначив редакційну колегію. Товариство Св. Андрія з приємністю повідомляє, що до складу увійшли відомі учені України: академік І. Курас – віце-президент Національної Академії Наук (НАН) України; проф. Павло Сохан – директор Інституту української археології і джерелознавства НАН України; доктор історичних наук Віталій Чишко – директор Інституту біографічних досліджень Національної бібліотеки НАН України; доктор філософських наук Анатолій Колодний – заступник директора Інституту Філософії НАН України, керівник відділу релігієзнавства; доктор історичних наук Ярослав Дашкевич – президент Історичного товариства Нестора- літописця; кандидат історичних наук Володимир Ляхоцький – директор Українського державного науково-дослідного інституту архівної справи і документалістики; кандидат історичних наук Анатолій Денисенко – голова Історичного клюбу „Плянета", головний редактор журналу „Пам'ять століть". Редакційна колегія утримує тісні контакти з українськими греко-католицькими єпископами – Любомиром Гузаром та Василем Медвітем; з директором Інституту історії української Церкви Львівська Богословської Академії, доктором Борисом Ґудзяком, як також з доктором історичних наук, Архимандритом Андрієм Парткевичем, який уже готує історію Української Православної Церкви в США.

Майбутня енциклопедія охоплюватиме понад тисячу сторінок великого формату з численними кольоровими ілюстраціями для відображення нашої історії та нашого минулого.

Енциклопедія історії Української Церкви є необхідною для збереження історичної пам'яти серед нашої молоді та для поширення інформації про Українську Церкву в школах та університетах.

Що може кожний з нас зробити, щоб допомогти видати цю працю? Очевидно, ми можемо підтримати цей унікальний історичний проєкт щедрими пожертвами. В межах ваших можливостей зложіть ще сьогодні дар на видання енциклопедії історії Української Церкви. Незалежно від розміру вашої пожертви, ваше прізвище і ваша пожертва будуть вміщені в київському журналі „Пам'ять століть". Імена тих, які пожертвують 250 долярів або більше, будуть вміщені також на сторінках першого видання енциклопедії.

Ви можете замовити примірник енциклопедії за 50 долярів для певної бібліотеки чи школи в Україні, Редакція перешле замовлені примірники на вказану вами адресу, із вписанням на її перших сторінках вашого прізвища, як фундатора цього дару. Ціна примірника для висилки поза межі України – 75 долярів.

Ваші пожертви будуть звільнені від податків. Замовлення енциклопедії можна надсилати на адресу: **Vitali Vizir, Treasurer, 1023 Yorkshire Dr., Los Altos, CA 94024.**

Михайло Герець

З ВІДСТАНІ ЛІТ

Свят-Вечір за дротами

У 1934 році до нашого мешкання прийшли поліційні комісари в польських мундирах. Мені тоді було 19 років. Після обшуку вони подали малий папір, де було написано, що мене арештовують і ізолюють в Березі Картузькій. Так я попрощався з вільним світом на 11 місяців. Малим возом з одним конем, пізно вночі, приїхали ми до табору. Там я зустрів Романа Шухевича, Грицая (пізніше полковника УПА), В. Яніва, д-р Горбового, братів Старухів, В. Макара, М. Бігуна, Б. Дейчаківського, інж. Пастернака, інж. Мілянича, інж. Базелевича, Р. Попадійчука, О. Матлу і багато інших. Українців-націоналістів до кінця року було близько 480.

Прийшов день 6 січня 1935 року: наш Свят-Вечір. Це був звичайний день тяжкої праці в холоді на дворі. Копали ми рови довкола бараків, щоб запустити воду, яка була б кращою охороною від утечі. Голод страшенно докучав, а при тому ще й невідступні „приятелі" — воші. Але все те не перешкоджало нам пригадати Свят-вечір і якимось способом поколядувати. Два в'язні лягали коло дверей на підлогу і слідкували за поліцаєм. Коли він віддалився, ми потихоньку почали „Бог Предвічний", а опісля по можливости співали інші коляди. Відтак слухали спогади один одного про наш Свят-Вечір вдома. З тими думками полягали спати, щоб рано, о годині 5-ій, встати та стрінути Різдво Христове. Цього дня приїхав до нас о. Йосиф Кладочний, який за розпорядженням Митрополита Андрея Шептицького став в'язничним капеляном всіх польських тюрем. Служба Божа відбулася в бльоці, де жила команда табору. Після Св. Літургії ми вже не йшли до праці, а дякували Ісусові-Дитяткові, що мали можливість відсвяткувати Різдво Христове та прийняти Христа до наших терплячих сердець.

Роман Іваницький

ЗВІДУСІЛЬ

Венесуеля підраховує втрати від повені

Минулого тижня Венесуелю навістило нещастя у формі триденних зливних дощів, вони спричинили повені та гірські зсуви на Карібському побережжі країни. Наслідки – досі непідрахована кількість людських жертв і втрати нерухомого майна. Крім того, понад 150,000 осіб залишились без житла, а багато з них при евакуації згубили своїх рідних і тепер намагаються з'ясувати їхню долю. Військові і цивільні рятувальні частини всіми силами допомагають потерпілим.

Чергова невдача НАСА

Безрезультатно радіоантени Крайового управління аеронавтики і дослідження космосу (НАСА) ловили шуми космосу, їм так і не вдалося почути „голос" міжплянетної автоматичної станції „Марс полар лендер". Станція, спустившись на поверхню Марса, незважаючи на спроби фахівців, жодного разу не вийшла на зв'язок зі землею.

Вашінґтонський зоопарк втратив свою окрасу

Вашінґтонський Національний зоопарк залишився без своєї головної окраси – найвідомішої та найстарішої з гігантських панд, що жили в неволі. Чорно-білого звіра на кличку Сінґ-Сінґ подарував Сполученим Штатам уряд Китайської Народної Республіки у 1972 році, після історичної візити в Пекіні президента Ричарда Ніксона. В останні місяці 28-річна ґігантська панда страждала від невиліковної хвороби нирок і запалення суглобів.

Туреччина допомагатиме Киргизії

Туреччина надасть військово-технічну допомогу Киргизії " і вже найближчими днями вона почне надходити у Бішкек". Про це заявив в киргизькій столиці державний міністр Туреччини для зв'язків з тюркомовними країнами Абдулхалюк Чай. Турецька допомога дасть змогу "тривалий час забезпечувати у тиловому і воєнно-технічному відношенні більш як три тисячі військовослужбовців киргизької армії". А.Чай також заявив про готовність своєї країни розвивати співпрацю з Киргизією в боротьбі з тероризмом, силові структури києї цього року проводили операцію з ліквідації бандформувань на своїй території, але мали істотні труднощі з технічним забезпеченням.

Розшифровано формулу зародження життя

Світова наука вступила в революційну фазу: розшифровано формулу біологічного життя. Як повідомив провідний британський генетик, директор Кембріджського наукового центру Майкл Морґан, вдалося виявити, що з 480 генів, що містяться в природних ланцюжках ДНК, лише 265-350 відповідають за зародження життя. Встановлення "зон впливу" кожного з генів дає змогу почати лябораторне моделювання ДНК і штучним шляхом одержати зародок.

З радістю прочитав „Нескорену армію"

Майже весь тираж – 5,000 примірників – моєї книги „Нескорена Армія", присвяченої героїчній Українській Повстанській Армії, я розіслав в усі області України, включно з Кримом, а також подарував багатьом депутатам Верховної Ради. З великою радістю одержую тепер листи з України, в яких автори, зокрема молоді, високо оцінюють мої спогади з часів Другої світової війни і нашої національно-визвольної боротьби. Для прикладу подаю уривок з одного листа-відгуку.

Іван Йовик,
Дугластон, Н.Й.

Ця книга переконує, що УПА була дійсним виразником національної ідеї, бо кожна родина мала за честь зробити щось для повстанця. Совєтська пропаганда не могла допустити, щоб про це об'єктивно писалося в підручниках з історії, бо факт національно-визвольної боротьби проти московської окупації розбивав ідилічний міт про „братерство всіх народів в СРСР".

Проти УПА була кинута одна з наймогутніших армій світу, яка тільки завдяки варварським методам ведення війни змогла зламати опір повстанців-героїв.

Книга Івана Йовика дає можливість подивитися на боротьбу зсередини, очима не просто солдата, а офіцера, який вмів аналізувати і зіставляти окремі бої з загальним станом справ, побачити просто людину, яка тільки за крайньої необхідности взялася за зброю, але яка глибоко в душі залишається поетом і романтиком.

Про це свідчать численні ліричні відступи, описи природи, погоди, спогади про зворушливі зустрічі з місцевим населенням, яке справді пишалося своїми захисниками та й просто військовими побратимами.

Ця книга дасть змогу кожному, кому не байдужа історія свого власного народу, пройнятися духом тих героїчних часів. Я з радістю її прочитав...

Андрій Гетьман, 17 років
Київ-60, вул. Щусєва, б 10А, кв. 110

Влада у Львові демократична, але чи справедлива?

Відомо, що відразу по війні в західні области України з новою силою повернулися більшовицькі репресії. Не обминули вони і моїх родичів. У 1947 році беззаконна влада конфіскувала наш власний будинок у Львові.

З постанням незалежної української держави я, певна річ, негайно звернулася до нібито нової, нібито демократичної адміністрації Львова, вимагаючи відновлення справедливости, тобто повернення загарбаного сталінським режимом будинку нам, його законним власникам. Та виявилося, що домогтися справедливости в Україні ще й тепер нелегко.

Починаючи від 1992 року, коли я офіційно подала документальне підтвердження наших прав на будинок, Львівська урядова бюрократія злісно гальмує позитивне розв'язання справи.

Тому я змушена надати їй ширшого розголосу. У моєму листі на адресу народного суду Личаківського району міста Львова – а копії я розіслала депутатам Верховної Ради і редакціям багатьох київських та львівських газет – я нагадую, що в Україні діє Конституція, яка ґарантує дотримання людських прав. Підпис України стоїть також під Европейською конференцією з прав людини. Це дає мені підстави не відступати перед чиновниками, які ще й сьогодні схильні розглядати варварство щодо моїх родичів як нормальний акт.

Софія Вовк,
Віндгем, Нью-Йорк

Так, проте не зовсім так...

Гадаю, що не один читач, прочитавши розмову з Архиєпископом Адріяном, проведену Петром Частом, („Свобода" з 5 листопада), – застановиться... дещо розгублено, іронічно чи запитливо...

Вже сама біографія архиєрея досить вимовна, хоч не без так званих „білих плям". Наприклад, не применшуючи всіх його заслуг в розбудові парафіяльного та освітнього життя в Ногінську, звертає на себе обрання о. Адріяна депутатом московських міської і обласної Рад. Це „обрання" відбулося в час правління комуністичної диктатури, а ми всі добре знаємо, кого тоді „обирали" на такий пост.

Не сумніваючись у відданості Архиєпископа Адріяна Українській Православній Церкві, мушу застановитися над логікою переходу його ногінської парафії в Росії (в якій, за його словами, лише десять відсотків мешканців Ногінська складають українці) до Київського Патріярхату, як зрештою, і над логікою його хіротонії Єпископа Дніпропетровського, Запорізького, а водночас Московсько-Богородського. Незважаючи на всі ті високі призначення, виглядає, що Архиєпископ Адріян залишається архиєреєм без пастви.

Незрозумілою також є його заява, що „канонічність Київського Патріярхату перебуває в руках Президента України..."

Все вище сказане не означає, що я не згідний з Архиєпископом Адріяном з його оцінкою релігійної нетолерантности в Україні, що справа канонічности є передусім політичною, а не богословською проблемою, і що потрібно багато праці і посвяти, щоб належно розбудувати релігійно-церковне життя в Україні.

Юрій Ганас,
Гамільтон, Онтаріо, Канада

Жити в ім'я ідеї

Радію оздоровленням бідно-багатої „Свободи", а вже найбільш радію значним відродженням довір'я українського читача Америки і Канади до українських часописів взагалі, а до газети „Свободи" зокрема.

Зараз тижневик „Свободи" – це модерна виглядом, шиковна, патріотична „бабуня" українців Америки, але змістовна, цікава і вартісна для читачів різного віку з усіх куточків світу. В „Свободі" відчутний магніт-прагнення до космічної краси: жити, працювати і молитися в ім'я святої ідеї – ідеї любови і єднання усіх українців. Боже допомагай!

Залучую банковий переказ на 40 ам. дол., як передплату на „Свободу".

Завжди з пошаною –

Наталка Бриль,
Вінніпеґ

Ми до вас з колядою!

Дорогим нашим землякам-підгайчанам, жертводавцям шлемо найкращі вітання з нагоди Різдва Христового і Нового Року!

Україна співає: „Христос ся Рождає!"
Божий дзвін лунає по церквах.
Український люде, Христос з нами буде,
Хай луна колядка в небесах.

Зичимо всім міцного здоров'я, щастя. Благаємо Всевишнього, Ісуса Христа, Матір Божу споглянути на нашу рідну Україну, зіслати на наш край мир і спокій, добробут і порозуміння між людьми і релігійними конфесіями.

Громада української греко-католицької церкви,
Підгайці, Тернопільська обл.

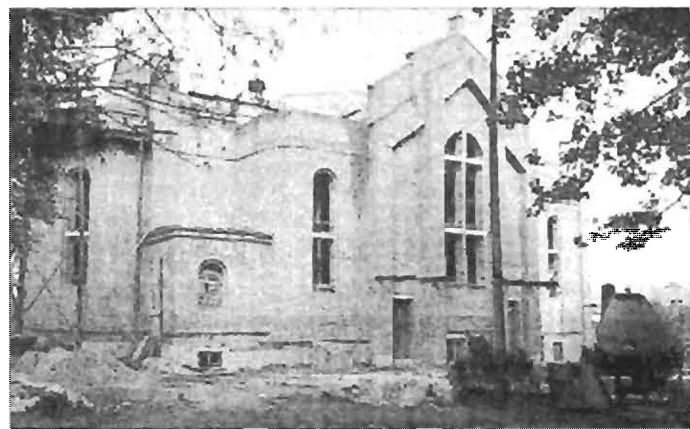

P.S. Звітування щодо пожертв. На фото – церква, що будується в Підгайцях, тепер уже з дахом, а відтак, якщо дозволить погода і будуть відповідні фонди, ставлятимуть копули. Тому приходимо до вас із колядою на цю благородну ціль. У листопаді ми знову передали 3,000 дол. пожертв, які надійшли до мене і о. Ярослава Мендюка при парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаго. Подаємо імена жертводавців, які прислали свої пожертви додатково: Гусак Петро – 300 дол. (попередньо 200 дол., разом – 500), Фурда Михайло і Ліда – 200 дол. (попередньо 300, разом 500), Кучма Ярослава – 100 дол. (попередньо 200, разом 300), Кикіш Микола – 100 дол., К. Радинська – 250 дол., С. Берчук – 100 дол., А. Ґіна – 100 дол., Є. Товпаш – 100 дол., Н. Миколаєвич – 60 дол., С. Покора - 50 дол., Х. Кульчицький – 100 дол. Від Комітету будови церкви Всіх Святих Українського Народу в Підгайцях усім вам щира подяка. Приходимо до вас з колядою на церкву, як колись в Україні. Коляду можна жертвувати, виписуючи чеки на **Ukrainian Catholic Church in Pidhajci** і висилати на адресу: **Zenon Mandybur, 3418 N. Olcott Ave. Chicago, Il 60634.**

НОВЕЛЯ

Як бабуся скажуть...

Мала Христя слухає бабусю радше як маму. Бабусині слова линуть просто до серця дівчинки.

Коли діти скінчили колядувати під вікном у сусіда, той показав крізь шибу на загату, де стояв полумисок пирогів з чорного борошна, що задубіли на морозі. Діти тих пирогів не хотіли, а Христя взяла верхній і жбурнула сусідові в шибу. Невдовзі сусід прийшов до Христиної хати та й каже:

– Вуйно, ваш дідько мені шибу вибив!

Мама зашарілася від гніву, а бабуся кажуть:

– А чи ж то не ви, вуйку, дітей мерзлими пирогами частували? Та я б першою того пирога у шибу жбурнула!.

Тепер уже сусід зніяковів і пішов геть з хати.

А як совєти тікали, то покинули на вигоні свого танка. Діти позалазили в машину, почали гратися. Христі особливо сподобалося крутити корбу, від якої жерло танка оберталося. Аж тут їде до села мадярське військо. Побачили вояки, що танк гармату наводить і залягли до бою, скоростріли наготували. Сусід вибіг з хати, почав кричати до мадярів, потім підніс руки догори і побіг до вояків, щоб сказати, що то діти в танку граються, але йому не повірили. Тоді вуйко побіг до танка і повитягав з нього дітей, давши кожному по задкові. Коли бабуся дізналася про пригоду, то сказала, що сусід добре зробив, бо діти все одно не мали набоїв, щоб по мадярах стріляти.

На горі за селом восени дозріли лісові горіхи і діти пішли ласувати. Христя, як завжди, йшла попереду і заглядала до печер, з яких люди брали глину. В одній з них сидів хлопчик Мицьо Лівщиць. Коли Христя побачила його перелякані очі, то сказала дітям, що по той бік гори горішки кращі й усі рушили за нею. Бабуся вдома вислухала про хлопчика, поклала до торби окраєць хліба і наказала Христі піти до тітки на другий куток села, а дорогою залишити хліб біля печери.

– Тільки сама до печери не заходь і від тітки швидко не вертайся! – сказали бабуся.

Христя зробила усе, як бабуся сказали. Коли ж верталася від тітки, то пройшла повз печеру і побачила клапоть паперу, у який був хліб загорнутий, а на ньому латинкою написане олівцем одне-єдине слово: „Diakuju".

Вдома Христя полізла на горище до своїх кріликів і побачила там кількадесят переляканих людей, які мовчки дивилися на неї. Христя нагодувала кріликів і пішла спати, а вранці запитала в бабусі:

– Можна, я покладу на горищі окраєць хліба?

– Ті, люди, дитинко, вночі вже пішли від нас, – сказали бабуся, і сумно посміхнулися до Христі.

Кость Левчук

Велич правди...

(Закінчення зі стор. 1)

утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Ім'я „Еммануїл", що в перекладі є: „З нами Бог!" (Єв. Матвія 1:23).

Дивлячись у наше минуле – століття і тисячоліття, ми особисто та як народ можемо з пророком Ісаєю сміливо сказати: „Коли б був Господь Саваот не лишив нам останку малого, ми були б як Содом, до Гоморри ми стали б подібні" (Ісаї 1:9). Але великомилостивий і добрий Бог був з нами й виявляв нам незмірну велич Своєї ласки. Це, що Предвічний Божий Син умалив Себе до подоби людини, лежав у яслах, став членом убогої родини теслі, носив одежу й споживав їжу простих людей, повинно упокорювати нас кожного часу й у всяких обставинах життя. Зо Своєї незмірної ласки й з превеликої любови до нас Господь Ісусу Христос умалив і понизив Себе до подоби людини, щоб через Свою заступничу жертву на хресті вивищити нас до подоби Божої і зробити нас учасниками Божої Істоти.

Те, що „з нами Бог", досвідчують усі правдиві християни бо для них є „Дивний Порадник, Бог Сильний, Отець Вічности, Князь Спокою" (Ісаї 9:6). Своїм послідовникам Він залишив вірну обітницю: „І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!" (Єв. Матвія 28:20). Тому, живучи на переломі другого й третього тисячоліть і дивлячись у майбутнє століття, ми можемо бути спокійні й відважні, що з Ним і під Його проводом ми переможемо всі перешкоди й усі труднощі життя, бо Він дав нам запевнення: „Це Я вам розповів, щоб мали ви спокій у Мені. Страждання зазнаєте в світі, – але будьте відважні: „ Я світ переміг!" (Єв. Івана 16:33). „Що ж скажете на це? Коли за нас Бог, то хто проти нас?" (Римл. 8:31). Тому, коли „за нас" і „з нами Бог", то не може бути таких сильних спокус, щоб їх не перемогти, й не може бути таких великих труднощів, щоб їх не здолати.

Але погляньмо довкола себе. Погляньмо на людей. Хоч кожний з нас є окрема істота й цілком інша особистість, але Святий Божий Син прийшов із святих небес і зодягнувся в наше тіло, яке є спільне для всіх нас: „І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне ласки та правди, і ми бачили славу Його, славу як Єдинородженого від Отця" (Єв. Івана 1:14). Господь Ісус Христос став для нас не лише прикладом і взірцем, але запорукою і силою, щоб у нашій щоденній поведінці й у наших відношеннях один до одного ми завжди були „повні ласки та правди", повні милосердя та любови, повні доброcти й ввічливости, а не повні самолюбства, невдячности, гордости, зависти, зажерливости, гніву, ворожнечі, жорстокости тощо.

Святе Писання – Послання Боже до нас, усіх людей, каже: „Цим пізнаються діти Божі та діти дияволові: Кожний, хто праведности не чинить, той не від Бога, як і той, хто брата свого не любить!" (1 Івана 3:10). „Діточки, – хай ніхто вас не зводить! Хто чинить праведність, той праведний, як праведний Він (Бог). Хто чинить гріх, той від диявола, бо диявол грішить від початку" (1 Івана 3:7–8).

Прихід у цей світ Сина Божого та Його зодягнення в людське тіло мусить спонукати нас мати якнайглибшу пошану й повагу до інших людей, бо й вони – твориво Боже, за яких Ісус Христос прийшов у цей світ пролити Свою кров й умерти на хресті, щоб їх спасти від вічної загибелі.

Наші палкі молитви до Бога, щоб у цей епохальний час, в якому живемо, в час Христового Різдва, наш любий український народ і щоб вся дорога нам Україна пізнали силу нового духовного життя у Христі Ісусі, яке було б непохитною запорукою їхньої блаженної майбутности під премудрим проводом, під ніжною опікою і під певною охороною Христа Спасителя, Який сказав: „Я прийшов, щоб ви мали життя і подостатком щоб мали" (Єв. Івана 10:10). Бог промовляє до нас, як до своїх дітей, як до Своїх людей такі ось важливі слова: „Коли б Мій народ був послухав Мене, коли б був... ходив по дорогах Моїх, ще мало – і Я похилив би був їхніх ворогів, і руку Свою повернув би був Я на противників їхніх! Ненависники Господа йому б покорились, – і був би навіки їхній час, і Я жиром пшениці його годував би, і медом із скелі тебе б наситив!" (Псалом 81:13–16).

Нехай незмірна велич сили всюдиприсутнього Господа Ісуса Христа наповнить ваше життя небесною красою Божої любови, дивним Христовим спокоєм, досконалою радістю спасіння і палким бажанням вірно служити Живому Богові, Який є завжди з нами, й своєму народову в несенні йому Христової Євангелії та пізнання вічного спасіння з Божої ласки через віру в Господа нашого Ісуса Христа! Амінь.

Христос родився! – Славте Його!

З любов'ю, ваші в Христі Ісусі брати та слуги Христової Євангелії –

пастор **д-р Володимир Домашовець**, голова
пастор **д-р Іван Ковальчук**, заступник голови
пастор **Ярослав Папроцький**, заступник голови
пастор **Йосафат Іваськів**, генеральний секретар
пастор **Михайло Якубович**, скарбник Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства

Манастир у "Донецькій Швайцарії"

ДОНЕЦЬКЕ, 20 грудня. – Покладено кінець суперечці профспілок і Української Православної Церкви. Святогор'я, де раніше було розміщено оздоровницю, за розпорядженням голови Донецької облдержадміністрації, віддано віруючим. Таким чином, нарешті справедливість відновлено. "Донецькою Швайцарією" свого часу назвав тутешні місця Антон Чехов. Вони справді вражають своєю мальовничістю. Як відзначив архієпископ Донецький і Маріюпільський Ілларіон, який керує Горлівською єпархією, це справжній подарунок до 2000-річчя Різдва Христового.

Транспортної кризи в новорічну ніч не буде

КИЇВ. – Вимушеної зупинки залізничного, повітряного та водного транспорту в ніч на 1 січня 2000 року з метою попередження виникнення надзвичайних ситуацій з причин комп'ютерної кризи в Україні не буде. Так заявили сьогодні представники Міністерства транспорту на засіданні, де було підбито підсумки комплексного навчання органів управління щодо протидії можливим наслідкам комп'ютерної кризи 2000 року. Зокрема представники Укрзалізниці зазначили, що комп'ютерні мережі на управління руху поїздів не впливають. Тож керівництво Укрзалізниці вважає примусову зупинку поїздів недоцільною і бере на себе повну відповідальність за безпеку руху поїздів у Новорічну ніч.

ЗВІДУСІЛЬ

Громадяни США звільнені від іміграційної квоти в Естонії

В Естонії набирають чинности поправки до закону про чужоземців, які звільняють громадян США від іміграційної квоти, повідомляє інформаґентство ЕТА. Поправки надають рівні права громадянам США в порядку видання посвідки на проживання і дозволу на роботу в Естонії з громадянами ЕС, Норвегії, Ісляндії та Швайцарії. З точки зору уряду, скасування іміграційної квоти для громадян США сприятиме зростанню чужоземних інвестицій в Естонії.

Посилено боротьбу зі злочинністю в Косові

Військовослужбовці міжнародних сил у Косово "одержали наказ посилити боротьбу зі злочинністю в краї і вжити жорстких заходів щодо учасників акцій проти національних меншин, які мешкають у провінції". Про це повідомив в Приштині німецьким журналістам командувач КФОР генерал бундесверу Клаус Райнгардт. Він визнав, що за шість місяців проведення цієї операції міжнародне співтовариство не вирішило в Косові багатьох проблем.

Морська трагедія на озері Вікторія

До 60 осіб загинуло внаслідок аварії корабля, що сталася на найбільшому африканському озері Вікторія біля узбережжя Танзанії. Як повідомили представники місцевої поліції, покищо вдалося знайти тіла лише 11 осіб. Однак сподівань на те, що хтось залишився живим, практично немає. На думку правоохоронних органів, причиною трагедії стали несприятливі погодні умови. Рейс здійснювався вночі при сильній зливі. Судно, яке, до того ж, було перевантажене, натрапило на підводну скелю і швидко затонуло.

Антартика розтане в найближчі 300 років

Про це оголосили в Лондоні вчені, які завершили глибинне буріння криги в Антарктиці. Нові дані засвідчили, що крижаний панцир Антарктиди, який утворився 33 млн. років тому, почав швидко танути в результаті загального потеплїння клімату. Комп'ютери показали, що протягом найближчих 300 років крига Антарктики повністю розтане. Рівень світового океану в результаті цього підніметься на 70 метрів, що призведе до катастрофічної повені та зникнення багатьох прибережних країн.

НАТО виконує свої завдання в Боснії

У Боснії вояки миротворчої британської частини військ Організації Північно-Атлантійського Договору (НАТО) минулого понеділка, 20 грудня, затримали колишнього генерала боснійських сербів,якого оскаржено у воєнних злочинах. Генерал-майор Станіслав Ґаліч командував збройними силами боснійських сербів, які облягали Сараєво від 1992 до 1994 року.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

З Українським Музеєм – у 2000 рік

Ентузіястки Українського Музею в Нью-Йорку, здається, ніколи не відпочивають. У них завжди повно ідей, задумів для проведення все нових імпрез, що могли б зацікавити нашу громаду.

Ось тепер запросили нас до музею, щоб не лише оглянути незрівняні своїм мистецтвом світлини Григорія Логвина, але також щоб поінформувати про черговий задум, який підготовляє окремий комітет під головуванням Тетяни Тершаковець.

Члени цього окремого комітету, до якого ще увійшли Лідія Гайдучок і Катря Червоняк, заініціювали тим разом розвагову імпрезу, але в цьому році дуже і дуже важливу – зустріч Нового Року. Двотисячного! Як вони нам пояснюють, зустріч відбудеться для відзначення українського Нового Року, значить аж 15 січня, в суботу, і тим дозволить усім зацікавленим подвійно святкувати цю вийняткову у нашому житті дату.

Т. Тершаковець ще уточнює, що святкування-зустріч українського Нового Року відбудеться оригінально – на баржі, тому місця обмежені до 200 осіб, а столики влаштовані на 8–10 осіб. Хто з цього приводу зацікавлений, повинен якнайскоріше зголошувати свою участь у тому вийнятковому святкуванні, телефонуючи на число (212) 228-0110. Вступ на вечір – 150 дол. Включає також безплатне паркування. Довідуємося, що мистецькі запрошення виготовила художниця Ілона Сочинська та їх вислано вже на всі відомі в УМ адреси з проханням дати відповідь про свою участь до 1 січня.

Розуміється, як завжди в ентузіясток Українського Музею, ціль імпрези – зібрати якнайбільше грошей на музей, і тому комітет радо вітає окремих спонзорів, яких досі вже знайшов десять, а кожен спонзор зложив 2,000 дол. Значить, продовжують відгукуватися справжні приятелі музею та його розвитку. Розуміється, участь у такій приємній імпрезі, як спільне привітання 2000 року, може погодити приємне із пожиточним, що і мають на думці членки комітету. Тому запросили вони на ведучого зустріччю Ореста Білоуса, що вже не один раз блискуче виконував таке нелегке завдання, а оркестра „Кришталь" і безплатна бара до години поза північ напевне причиниться не менше до доброго настрою та гарного спомину про той спільний вечір.

Отож вибирайтеся на зустріч українського 2000 року на баржу у веселому товаристві та з доброю ціллю. До того сердечно запрошують члени імпрезового комітету.

О. Кузьмович

Ентузіястки комітету (зліва) Т. Тершаковець, М. Шуст – директор УМузею, К. Червоняк і Л. Гайдучок.

НОВІ ВИДАННЯ

Співець стрілецької слави

Лев Лепкий, „Журавлі", збірник пісень. Впорядкування, вступна стаття Василя Подуфалого, редакція Степана Стельмащука. Тернопіль, „Збруч", 1999, 92 стор.

Заходами д-ра Романа Смика й родини Лепких появилось найповніше досі видання літературно-композиторської творчости популярного творця патріотичних, стрілецьких, ліричних та розважальних пісень – Лева Лепкого (1888-1971) рідного брата Богдана Лепкого. Деякі з його пісень стали народними. Небагато відомо про індивідуальних творців народних пісень. Знаємо дещо про Марусю Чурай, авторку безсмертної пісні „Ой, не ходи Грицю". А з приводу того, хто озвучив вірш Леоніда Глібова „Стоїть гора висока", що став народною піснею, ще й досі сперечаються – був це Микола Лисенко, чи, може, хтось інший?

Тому й доцільне видання пісенної творчости Лева Лепкого „Журавлі", що допомагає уточнити авторство одного з композиторів наших новітніх народних пісень. Що він склав музику до слів Богдана Лепкого „Видиш (чуєш), брате мій", поширену в усій Україні пісню, всім відомо. Мабуть, і його славна пісня „Ой, видно село" теж відома щодо її походження. Але ж Лев Лепкий створив більше пісень, що пішли безіменно в народ, як ось „Бо війна війною", „Горобці" (На стрісі раз сиділи два сірі горобці), „Маєва нічка", „І снилося з ночі дівчині" та інші. Як радо співали в 1930-их роках наші хлопці й дівчата „Колись дівчино мила", „Ми йдем вперед!". А й наш доріст по дитячих садках і народних школах виспівував тоді бравурну пісеньку Л. Лепкого й М. Гайворонського „Куй, куй, ковалі – і великі і малі", нічого не знаючи про її авторів. До не одної стрілецької пісні, як от „Їхав стрілець на війноньку", „Синя чічка", „Гей, там у Вільхівці", причинився Лев Лепкий, разом з Р. Купчинським, М. Гайворонським, І. Іванцем, своїм поетичним чи музичним талантом.

Можуть сперечатися щодо авторства й композиції популярної в 1930-их роках пісні-романсу „Прощаюсь, ангеле, з тобою". Проте мелодика й тональні ходи цієї задушевної пісні дуже характерні для інших пісень Лева Лепкого, наприклад, для „Групи-Схід", що й дозволяє саме його вважати її творцем.

Пісні „співця стрілецької слави" відзначаються мелодійністю, як і його вірші – пісенністю. Чи не тому й навіть сучасні музичні діячі в Україні компонують музику до його слів, наприклад, Ярослава Мазурак у своїй пісні „Табор Карпати", або ж Василь Подуфалий в молитві до слів Л. Лепкого, „Нехай ім'я Твоє святиться". Він же й опрацював змістовний вступ до „Журавлів" – „Пісенна творчість Лева Лепкого", що накреслює чіткий профіль людини багатогранних талантів – композитора, мистця, поета, прозаїка, журналіста, громадського діяча, патріота-державника, співвидавця „Червоної Калини", редактора журналів, колишнього командира кінноти УСС.

Невелике розміром, проте вагоме змістом видання „Журавлі" причиниться до належної оцінки одного з багатьох небуденних особистостей, творців рідної культури, яких у підсовєтській батьківщині з веління ворожої до українства московсько-большевицької влади засуджено на небуття.

Пісенник „Журавлі" повинен теж збагатити співочий репертуар наших хорових ансамблів, крайових і діяспорних.

Роман Кухар,
Вікторія, Канзас

5 грудня в Українському Музеї в Нью-Йорку відкрилася виставка "Творча спадщина Василя Григоровича Кричевського" – з колекції, яку подарував Українському Музеєві Вадим Павловський. Цією виставкою, останньою в двадцятому столітті, Український Музей вшановує пам'ять одного з найвидатніших мистців та архітектів України, який активно сприяв розвиткові нашої національної культури. Виставка триватиме до 12 березня 2000 року. Щедро ілюстрований, двомовний каталог виставки на 32 стор. (на світлині) можна замовити в музеї за 5 дол.

Український Музей одержав у спадку від Анастасії Волкер пожертву – 31,982.73 дол., а також книжки, зразки українського народного мистецтва, особисті фотографії і пам'ятки. Анастасія Волкер мешкала в Роял Овкс, Миш., і була дуже активною в українській громаді.

10 жовтня ц. р., на запрошення 113-го відділу СУА, голова Управи УМ Ольга Гнатейко побувала на сходинах відділу, присвячених музейним справам. Ольга Гнатейко розповіла членам відділу про працю Українського Музею й про потребу зростання членства УМ. Голова 113-го відділу СУА Люба Фірчук передала на будову Українського Музею чек на суму 1,000 дол.

Імпрезовий комітет Управи Українського Музею заплянував зустріч нового тисячоліття новорічним бальом з Маланкою в елегантному приміщенні Water Club у Нью-Йорку на East River і 30-ій вулиці. Коктейль відбудеться на зашкленому помості о 8 год. вечора; вечеря і забава буде в балевій залі під музику оркестри "Кришталь". У програмі – несподіванки, відкрита бара з добірними напоями. Вступ – 150 дол. від особи і включає паркування авт. Кількість гостей обмежена. У справі запрошень слід звертатися до Українського Музею на число: (212) 228-0110.

Серед записів у книзі відвідувачів Українського Музею читаємо:

"Дуже гарна виставка українських народних сорочок". Олександер та Ірена Ліна, Перу.

"Спасибі за виставку, мій дід народився в північній частині України, помер перед моїм народженням. Я дуже хочу довідатися більше про моє походження!" Елізабет Кейт, Монтерей, Ка.

"Дуже важливо, що такий цікавий музей існує в Нью-Йорку! Бажаю успіхів і всього найкращого!" Андрій Корнілов, Київ.

Вісті з Українського Музею уклала
Ольга Тритяк

Години відвідин музею:
Від середи до неділі, 1 – 5 год. по полудні

Вступ до музею:

Дорослі	– 3 дол.
Пенсіонери і студенти	– 2 дол.
Діти від 12 до 18 років	– 1 дол.

Для членів Музею і дітей до 12 років – вхід вільний.

Адреса:
The Ukrainian Museum,
203 Second Ave., New York, NY 10003.
Тел.: (212) 228-0110
Факс: (212) 228-1947
E-Mail: UkrMus@aol.com
Web page: www.brama.com/ukrainian_museum

ТВОРЧІ БІОГРАФІЇ

Перерваний політ

Упродовж віків врожаїться Стрийське Прикарпаття світлими умами, золотими руками, талановитими душами. Майстри пера і пензля, композитори й артисти, журналісти і вчені народжувалися й творили в цьому щедрому краї, дарували йому перлини свого таланту, розповідали про нього світові. Серед плеяди підгірських мистців – яскрава постать художника, видатного графіка Остапа Оброци.

Він залишив нам прекрасну спадщину, яка налічує 350 творів графіки, акварелі, станкового і монументального живопису. О. Оброца був уславленим майстром екслібрису. 109 робіт цього жанру вийшла з-під його руки і кожна з них – оригінальна та мистецьки довершена. Картини славного стриянина займали гідне місце на міських, обласних та всеукраїнських виставках. Його ім'я згадає чи кожен, хто нині бере до рук книги П. Мирного і М. Стельмаха, художньо оформлені Остапом Оброцою.

Добре відома його творчість і за межами України. Репродукції його творів побачили світ на сторінках книжки „Квітучі береги", виданої в США. Полотна і гравюри О. Оброци – це не момент, не тимчасовість. Це вже вічність. Кожен його твір хвилює, примушує думати про місце і ролю людини в світі, про боротьбу добра і зла, про глибинний зв'язок з материнською землею, про працю для неї – надхненну і самовіддану, якою горів і сам Остап Оброца.

Св. п. Остап Оброца

Особливе місце в ґалерії художника займає образ жінки. Насамперед – матері. У щоденнику О. Оброци знаходимо такі рядки: „Як постаріла моя дорога мама! Аж страшно подумати, що мамі вже 70 років. Я все чомусь пам'ятаю її тридцятишестирічною... О час! Невмолимий час!"

Мати художника все життя вишивала, а він пристрасно любив і до самої смерти носив помережану її руками сорочку – навіть у ті часи, коли вишиванку забороняли...

Образ матері набув у творчості Остапа Оброци і філософського узагальнення – скажімо, у картині „Степом, степом", створеної за мотивами відомої пісні.

Мандрівка по Гуцульщині, зупинка в Криворівні дали можливість художникові глибше пізнати стежки І. Франка, М. Коцюбинського, Лесі Українки. Очима всіх земних чеснот він дивився на гори, на Черемош, на гуцулів. Саме там народився задум ліногравюри „Мелодія гір", на якій дівчина-гуцулка зі скрипкою в руках творить гімн земній красі.

Дещо в доробку О. Оброци має фолкльорну основу. За мотивами українських народних пісень виконано гравюри „Ой зійди, зійди, ти зіронько та вечірняя", „Ой на горі женці жнуть".

Він добре знав історію України, був по-справжньому закоханий в її прадавню культуру, умів запалити своєю любов'ю інших, заронити її зерна в дитячі серця. Завдяки йому кристалізувалися життєві ідеали дочки Уляни і сина Ігоря. Саме ці найпрекрасніші поруху душі, прищеплені дітям, відображені в картині Остапа Оброци „Моя донечка"...

20 літ минає, як відійшов художник у вічність. Уночі з 20 на 21 листопада згасла його свічечка. Два роки не дожив до піввікового ювілею. Одинадцять літ не дожив до волі... Ще один запис у його щоденнику: „Мені сказали: ти потрібний людям!". Приємно! Працювати хочеться!".

Є якось дивна закономірність у тому, що найталановитіші відходять надто рано. Як Остап Оброца.

Залишилася світла пам'ять і чудові, натхненні твори віртуоза пензля і різця.

Марія-Анна Андріїв,
Стрий, Україна

„Енеїда" Котляревського – вічний „бестселлер"

Надзвичайно успішне відзначення 200-их роковин „Енеїди" Івана Котляревського було в Дітройті черговим проявом літературознавчого і організаторського хисту Марії Гарасевич, яка вже багато літ ініціює цікаві літературні вечори.

Відкриваючи цей вечір, М. Гарасевич в короткому і змістовному слові окреслила творчість Котляревського, а головного доповідача д-ра А. Гумецьку, професора Мишиґенського університету, представив Іван Галич. Проф. А. Гумецька подала широку характеристику епохи Івана Котляревського, стан нашої літератури, на тлі якої твір Котляревського набрав кольосальної ваги. Впроваджуючи в наше письменство українську живу мову, Котляревський став засновником нової української літератури. При цьому Котляревський виявився також чутливим реформатором тодішнього суспільного життя та прогресивним мислителем, виступаючи проти гноблення народу кріпацтвом. Знаємо, як високо оцінив цей твір Тарас Шевченко у своїй поемі „На вічну пам'ять Котляревському", яку на цьому вечорі з відчуттям деклямувала Оксана Бабич.

Присутні мали нагоду почути досить багато частин з „Енеїди", які читали Наталія Гевко, Юлія Коваль, Юрій Розгін та Христина Юзич.

В дальшій частині мистецької програми виступили співачки Марія Назаренко та Христина-Романа Липецька, виконавши популярні пісні з „Наталки-Полтавки" Миколи Лисенка, при супроводі Марусі Лончини-Лісовської, яка також втішила слухачів фортепіяновим сольом.

Приємною несподіванкою був виступ терцету в арії з „Наталки-Полтавки": Марія Назаренко, Христина-Романа Липецька та д-р Юрій Розгін.

Оригінальний портрет Котляревського намалював О. Шипшенко. Прибрання сцени було заслугою Ірени Тарнавської.

Володимир Баран

Виступ капелі бандуристів ім. Т. Шевченка в Клівленді

Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка святкує п'ятдесятиліття приїзду на американський континент. Святкує в силі і славі, а найголовніше – в любові до тих, для кого ось уже п'ятдесят років співає. Це яскраво було задемонстровано на ювілейному концерті в Клівленді: повна заля слухачів-шанувальників, мистецьке світлове оформлення виступу, чудово презентовані костюми, прекрасно видані програми і, як і має бути на концертах, – квіти...

Багато слухачів знають капелю вже довгі роки, але були й такі, що чули її перший раз. Проте всіх, протягом концерту, не покидало відчуття насолоди від спілкування з українською піснею, грою на бандурі та відчуття новизни. Бо і речі, які капеля має в своєму доробку довгі роки, і ті, що виконувались вперше, були представлені дуже майстерно. Наприклад, прем'єра пісні „Ятрань" на концерті в Клівленді була подана зовсім в несподіваній інтерпретації.

Автором аранжування є диригент капелі Олег Махлай, і це власне він надав знаній українській народній мелодії, у виконанні капелі, цілком нового забарвлення, якоїсь особливої сили, епічности і монументальности.

Взагалі праця диригента капелі О. Махлая заслуговує особливого відзначення. Перш за все тому, що він, розвиваючи прекрасні традиції капелі, шануючи і зберігаючи наставлення попередників – славних діячів в українському духовному світі, вносить в життя капелі нові елементи. Мабуть, завдяки своїй молодості. Адже маестро Махлай є наймолодшим в ґенерації диригентів капелі, керівництво якою він обійняв в 1996 році, маючи 26 років.

Капеля має значну кількість молоді, і це дає надію, що славні ювілейні святкування не зупиняться на п'ятдесятиліттi.

Але вернемось до концерту... Дуже гарно прозвучала, виконана інструментально, композиція на теми українських пісень „Ой вербо-вербо" та „А мій милий". Ансамбль бандуристів звучав злагоджено і професійно. Цікавим є те, що в концерті було багато виступів солістів, що збагатило мистецьку палітру капелі. Про те, що капеля досконало відчуває кольорит мистецьких творів, свідчили дві речі, запрезентовані на концерті, не українські „Тиха ніч" та „Пасовище", які теж були цікаві, але відзначались іншим кольоритом і настроєм. На закінчення капелю вітали від злучених організацій В. Ліщинецький та від хору „Дніпро" памінатка О. Боднарчук і від Школи бандури та консисторії УПЦеркви – о. І. Махлай. Були також привітання від конгресмена Д. Кусініча та інших, які зачитав М. Дейчаківський. Але найважливішими були овації і щира дяка публіки, поважаючи яку, капеля виконала ще кілька творів „на біс".

В 1992 році капеля стала лавреатом премії ім. Т. Шевченка. Чи не настав час назвати капелю Державною капелею Бандуристів ім. Шевченка, навіть з додатком „друга" – тим самим визнаючи велику заслугу тих учасників капелі, які, в силу тяжких і трагічних обставин, залишили рідну землю та не занедбали слави своїх побратимів і попередників? Не дали пропасти гордості України – професійній капелі бандуристів, яка була заснована ще в 1918 році і, всупереч найтяжчим обставинам, жила і діяла – живе і діє.

Катерина Немира

Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка

Йонкерс „Крилаті"– Осіннінґ-„Портуґіс"

В неділю, 12 грудня 1999 року, футбольна команда Спортивного Клюбу „Крилаті" при Осередку СУМ в Йонкерсі зустрічалася із командою Оссінінг-„Португіс" в чергових змаганнях за першість Східної окружної футбольної ліги штату Нью-Йорк.

Це була друга зустріч обох команд в цьому сезоні. Перша гра відбулась під час дощової погоди на площі Оссінінг-„Португіс" і після гострої боротьби закінчилась нічиєю 1:1.

Цей раз футболісти „Крилатих" розпочали гру дуже агресивно, і хоча мали тільки 10 змагунів, швидкими випадами уперед почали атакувати ворота противника. На 25-ій хвилині Микола Винярський ударом з кутового подає м'яч до надбігаючого Андрія Вербицького, котрий ударом головою відкриває рахунок.

Гра стає вирівняною, обі сторони обережно контролюють м'яч. Від 40-ої хвилини „Крилаті" грають вже повним складом – коли доїхали змагуни, які мали випадок в дорозі. Нападаючі „Крилатих" починають натискати на суперника і швидкими випадами створюють небезпечні ситуації під їхніми воротами. На 44-ій хвилині Тадей Вебер точною подачею переводить м'яч на ліву сторону воріт противника до надбігаючого Андрія Вербицького, котрий знову головою помістив його у сітці Оссінінг-„Португіс", збільшуючи рахунок до 2:0.

Другу половину гри наші футболісти продовжують атакувати, й на 4-ій хвилині Тадей Вебер, вийшовши один на один, ударом через воротаря збільшує перевагу до 3:0. На 11-ій хвилині Павло Степин ударом з правого кута посилає м'яч на ворота суперників, воротар однією рукою відбиває його убік, а надбігаючий з лівої сторони Тадей Вебер вміло помістив його гарним ударом у сітку Оссінінг-„Португісу", – рахунок 4:0.

„Крилаті" продовжують натиск на ворота суперників, але на 19-ій хвилині противники одним із небагатьох випадів уперед з правого боку, сильним ударом у дальній кут воріт, скорочують рахунок на 4:1.

На це знову „Крилаті" відповідають швидкими атаками, маючи перевагу у рахунку і контролі м'яча. Пройшло декілька хвилин натиску „Крилатих" – і на 27-ій хвилині Павло Степин передає м'яч до Андрія Вербицького, котрий ударом ногою забиває ґоль – рахунок 5:1.

Гра стає гострою, футболісти Оссінінг-„Португісу" всякими недозволеними способами стараються стримувати нападаючих синьо-жовтих і на 37-ій хвилині суддя змушений вживати червону картку. Поле покидають два футболісти Оссінінг-„Португіс" і Микола Винярський – з „Крилатих".

Гра скінчилася рахунком 5:1. „Крилаті" продовжують лігові змагання без поразки.

Стефан Гованський

В ДІЯСПОРІ

Книжка „Січовими Шляхами"

Вийшла книжка Омеляна Твардовського та Ореста Поповича (англійський текст) „Січовими Шляхами. Історія Українського спортово-виховного товариства 'Чорноморська Січ' в Нюарку" (1924–1999). Книжка видана до 75-ліття цього товариства.

Автор зібрав історію Товариства від початків його існування до сьогоднішнього дня, включно з переліком усіх імпрез, змагань, вислідів, визначних членів і змагунів. Це все є багато ілюстроване.

УСВТ „Чорноморська Січ" було закладене в 1924 році „другою хвилею" нашої іміграції до Америки на взір організації „Січей", котрі існували в Західній Україні ще до Першої світової війни і дали початок Леґіонові Українських Січових Стрільців. Цю традицію підтримували в товаристві до тієї міри, що намагалися створити український легіон в Америці для боротьби проти окупантів України. Однак тодішній політичний клімат та обставини не дозволили здійснити цей задум.

Під час Другої світової війни члени „Ч. Січі" в рядах американських збройних сил активно боролися за визволення Европи від окупації нацистами і багато з них загинули або повернулися інвалідами.

По війні в ряди Товариства вступило багато нових іміґрантів з „третьої хвилі", котрі внесли нові ідеї, активізували життя Товариства та поширили спортивну діяльність. Товариство взяло активну участь у всіх спортових імпрезах Української спортової централі Америки і Канади. До найкращих досягнень слід віднести створення чотиритижневої Спортової школи, котра вже 30 років відбувається щоліта на оселі „Верховина".

Другим великим досягненням було видавання журналу „Наш спорт", який вже протягом 35-ох років приносить вістки з цілого світу про український спорт.

Вихованці „Ч. Січі" змагались на світових олімпіядах: Зенон Снилик на олімпіяді 1956 року в Мельбурні, Австралія, Рон Карнаух в 1992 році – в Барсельоні, Еспанія.

Нова книжка є важливим причинком до історії життя української іміґрації в Америці і, зокрема, українського спорту.

Роман Гавриляк

У СВІТІ

Спортсмени переходитимуть обов'язкову антидопінгову перевірку

Національний Олімпійський комітет Італії (КОНІ) першим запровадив обов'язкову аналізу крови на допінг для кандидатів на участь в Олімпіяді-2000 в Сіднеї. КОНІ виключив з числа кандидатів на участь у Сіднейській Олімпіяді-2000 Франку Фьякконі, чий легкоатлетичний фах – маратонський біг. Спортсменка відмовилася здати кров на допінг-контроль, хоч процедура, оголошена КОНІ, є обов'язковою для всіх італійських спортсменів, кандидатів в олімпійці. Кілька тижнів тому Італія першою в світі узаконила аналізу крові з допінг-контролю для всіх спортсменів. 2000 подібних тестів планується провести в 2000 році.

Президент КОНІ Джанні Петруччі висловився дуже ясно: "Для тих, хто не згоден з необхідністю пройти "кров'яний" допінг-контролю, буде зачинено двері в "олімпійський клюб". "Олімпійський клюб", як повідомила добре інформована міланська "Ла Гадзетта делло спорт", має в своєму розпорядженні 120 мільйонів марок для підготовки до Сіднейської Олімпіяди.

В УКРАЇНІ

Найкращі спортсмени століття

КИЇВ, 21 грудня. (ДІНАУ) Комісія НОК України з пропаганди олімпійського руху разом з Асоціацією спортивних журналістів України провела опитування серед представників засобів масової інформації країни з метою визначити найкращих вітчизняних спортсменів XX століття. Всього було названо прізвища 52 атлетів, які чудово виступали на Олімпійських іграх, чемпіонатах світу та Европи. А зіркова "десятка" українського спорту виглядає таким чином: Олег Блохін (футбол)) Валерій Борзов (легка атлетика), Сергій Бубка (легка атлетика), Леонід Жаботинський (важка атлетика), Віталій Кличко (бокс), Лариса Латиніна (гімнастика), Валентин Манкін (вітрильний спорт), Зінаїда Турчина (гандбол), Віктор Чукарін (гімнастика) Борис Шахлін (гімнастика).

СПОРТИВНА ПАНОРАМА

ЛЮБЛЯНА. Гру-Маріт Істад (Норвегія) виграла спринтерську 7.5-кілометрову гонку „лижниць-стрільців" на етапі розіграшу Чаші світу в словенському місті Поклюка – 22 хв. 27 сек. Другий результат показала українська біятлоністка Олена Петрова – 22.13,4. На вогневому рубежі обидві спортсменки стріляли без промаху. Третьою була Ірина Нікульшина (Болгарія), яка також влучила у всі мішені – 23.17.

РИМ. Два голи українця Андрія Шевченка не дали змоги футболістам "Мілана" виграти у неділю домашній матч 14-го туру чемпіонату Італії в "Реджини". Підсумок зустрічі – 2:2.

Результати інших поєдинків:
"Верона" – "Венеція" – 1:0,
"Барі" – "Інтернаціонале" – 2:1,
"Кальярі" – "Лечче" – 0:0,
"Фіорентина" – "Ювентус" – 1:1,
"Лаціо" – "Пьяченца" – 2:0,
"Парма" – "Рома" – 2:0,
"Перуджа" – "Болонья" – 3:2,
"Торіно" – Удінезе" – 0:1.

(ДІНАУ)

Трагічне повторення

Не щастить відомим спортсменам з „мерседесами": не встигла відійти в забуття автомобільна пригода Оксани Баюл, як зіткнувся з вантажівкою „мерседес" уславленого польського боксера Анджея Голоти.

Нещастя сталося в понеділок опівночі на трасі І-80 в штаті Айова. Голота не впорався з керуванням автом, перетнув центральну лінію автостради і врізався у вантажівку. При цьому боксер дістав легкі тілесні ушкодження, а його пасажир і приятель, 49-річний Тадеуш Годлевський загинув. Голота був вражений смертю приятеля і плакав. Поліція оштрафувала спортсмена за втрату контролі за автом. Подробиць пригоди покищо не подано.

(За повідомленням газети „Novy dziennik")

Визначено футболіста року Львівщини

Форвард львівських "Карпат" Іван Гецько (праворуч) б'є по м'ячу в матчі проти ЦСКА. Ліворуч - воротар ЦСКА Віктор Рева.

Фото Євгена Кравса (УНІАН)

У вівторок, 14 грудня 1999 р. скінчив роботу конкурс "Людина футболу Львівщини 1999 року ", проведений за прикладом всеукраїнського конкурсу "Людина футболу ". Боротьба велася у 12 номінаціях. Переможці були визначені за листами футбольних уболівальників, не тільки з Львівської, але також з інших областей України. І. Гецько став лавреатом конкурсу по першій номінації - "футболіст команд майстрів".

КОЛОНКА ПОЕЗІЇ

Ганна Черінь

Дідам і бабцям під Різдво

Іде Різдво: старе й нове
(Два рази в рік воно живе...)
А свята в нас тому повторні,
Що українці ми соборні.
Наймаю віз, в крамницю їду,
Трусіть кишені, бабо й діду!
У нас усього три сини –
Так одружилися вони.
У кожного дітей по троє,
І всі розумні, всі герої!
А доні теж не дармували,
Утрьох тузин дітей придбали.
Отож тепер з усіх сторін
Двадесять внуків, ще й один.
Наймаю віз, в крамницю їду –
Трусіть кишені, бабо й діду!
Купуйте все, що є в крамниці,
Розумні речі і дурниці.
Шукайте цяці спеціяльні,
Бо ваші внуки геніяльні.
Тому комп'ютор, тим гай-фай,
Тим залізницю подавай,
Той хоче робота, вбрання,
Та хоче справжнього коня.
Ще й подарунків всі по два:
До кожного із двох Різдва.
Грошей не вистачить на все?
То Дід-Мороз вам принесе!
А ти, дідусю, уважай,
Нікого з них не забувай,
Бо для онуків дід і баба
Без подарунків – не приваба.

Загибель Аралу – неминуча

Спеціялісти Казахстанського Інституту космічних досліджень спостерігають за Аральським морем з висоти 400-500 км. Телекамери, встановлені на американських супутниках і російських орбітальних зондах, вже давно стали мовчазними свідками екологічного лиха. В Інституті космічних досліджень створено геоінформаційну систему Аральського моря. Шляхом математичного моделювання тут намагаються систематизувати процеси, що відбуваються в регіоні. Вчені вважають, що загибель великого Аралу – процес невідворотний. Вміст солі у великому Аралі вийшов на 70 грамів на 1 літр. У такому розчині виживають навіть не всі види бактерій. Потужні сольові бурі, які проносяться над великим Аралом до 20 разів на рік, заражають море шкідливими мінералами на 300 км від берегової лінії.

КОРИСНО ЗНАТИ

М'яч б'є футболістів

Кожен удар головою по м'ячу вбиває кілька сірих клітин мозку футболіста, повідомляє німецький журнал „Апотекер Умшау". Такого висновку дійшов голяндський неврофізіолог Ерік Матсер після серії тестів серед футболістів з вивчення пам'яті, просторової орієнтації і здатности до плянування подій.

Порівнявши одержані результати з показниками інших спортсменів, він був здивований. Виявилося, що середньостатистичний футболіст відстає від такого спортсмена за всіми параметрами. Доктор Матсер пов'язує цей феномен з мікрострусами, що відбуваються у мозку під час гри головою. За один сезон футболіст пересічно 1500 разів б'є головою м'яча, а кожне таке „торкання", вважає Е. Матсер, цілком можна порівняти з боксерським ударом.

Тютюн – вбивця

Ольга Шкарупська в газеті „Ваше здоров'я" подає, що 28 травня у Києві відбулася прес-конференція з нагоди Всесвітнього дня без тютюну, що проводився під девізом „Залиши цигарки у минулому". На конференції зазначалося, що в людей, які вперше закурили цигарку в підлітковому віці й продовжують регулярно палити, ймовірність померти від тютюну сягає 50 відсотків. Щорічно тютюн вбиває близько 4 мільйони людей у світі, з них 120 тисяч – в Україні.

У виступах члена координаційної ради контролю над тютюном при Кабінеті міністрів України Костянтина Красовського та головного лікаря київського центру „Здоров'я" Отто Стойка зазначалося, що настав час змінити написи на цигарках „Міністерство охорони здоров'я попереджає..." на недвозначне – „Куріння може вас вбити".

БУДЬТЕ ЗДОРОВІ

Ліки проти облисіння

Американські лікарі досліджують новий препарат під назвою „Пропеція", який, можливо, дасть надію людям, котрі мають проблему з облисінням. Згідно з доповіддю Американської академії дерматології, після прийняття однієї таблетки пропеції, щоденно у 48 відсотків чоловіків помітно збільшується ріст волосся. Однак, у декого це дає побічний ефект – знижується статевий потяг.

Пропеція сприяє росту волосся, блькокуючи фермент, який перетворює тестостерон у дегідростерон – гормон, який зменшує розмір фолікули волосини.

Оскільки нові ліки можуть вплинути на розвиток плоду, їх не повинні вживати вагітні жінки. Важливо, що новий препарат не стимулює росту волосся на шиї чи обличчі – він впливає тільки на шкіру черепа.

Мед проти алкоголю

На запитання Надії Дахович (Львівська область), чи існують якісь методи лікування медом такого підступного захворювання, як алкоголізм, керівник відділу апітерапії Інституту бджільництва ім. П. Прокоповича, кандидат медичних наук Іван Кожура дає таку відповідь: „Відомий спеціяліст Д. С. Джарвіс вважає, що непогамоване бажання вживати спиртні напої пов'язане з нестачею калію в організмі. Мед як прекрасне джерело калію, значно зменшує бажання вживати алкоголь, а інколи й зовсім відвертає від нього. Джарвіс описує випадок, коли чоловіка, який перебував у двотижневому запої, почали лікувати медом. Спочатку дали йому 6 чайних ложок меду, а через 20 хвилин і знову через 20 хвилин – ще по 6. Всього 18 ложечок протягом 40 хвилин. Першу ніч за останні 20 років чоловік спав спокійно.

Вважається, що лікувальні властивості меду при алкоголізмі пов'язані не тільки з наявністю в медові значної кількости іонів калію, але й і змістом в ньому тіаміну (вітамін В-І). При алкоголізмі спостерігається дефіцит цього вітаміну в організмі, що характеризується розладами функції нервової системи, неврозами, психозами, погіршенням пам'яті. Виходячи з цього, лікування алкоголізму доцільно проводити не чистим медом, а в суміші з квітковим пилком, оскільки вміст тіаміну в пилку майже в 20 разів більший порівняно з медом.

Д-р Юліян Мовчан

В Олександра Пушкіна була дитина в Україні?

Припущення з відстані 175 років

"Дітя, нє смєю прєд тобой
Проізносіть благословєньѧ,
Ти взором, мірною душой
Нєбєсний ангел утєшеньѧ.
Да будут ясни дні твоі,
Как миілий взор твой нине ясєн,
Мєж лучшіх жрєбієв зємлі
Да будєт жрєбій твой прєкрасєн."

Ці рядки, написані в чернетці наприкінці 1824 року великим Пушкіним, стали імпульсом для досліджень, а відтак породили цікаве припущення про мотиви їх написання в історика, завідувача відділу Білоцерківського краєзнавчого музею Валерія Репринцева. Зіставляючи різні джерела, дати й події, дослідник дійшов до припущення, що у поета була в Україні... донька, дитина полум'яного кохання: його і Єлизавети Ксаверівни Воронцової (Браницької), зірка якої яскраво сяяла на аристократичному небосхилі того часу.

Вона народилася у 1792 році в Білій Церкві. Батьком був Франціск-Ксаверій Браницький, великий коронний гетьман Речі Посполитої, а матір'ю – Олександра Василівна Браницька (Енгельгардт), племінниця знаменитого Григорія Потьомкіна.

Про те, що поет спілкувався з квітучою Єлизаветою і був зачарований нею, свідчать ескізи портрета красуні, які, до речі, збереглися на полях рукопису першої глави "Євгенія Онєгіна". Бачилися вони й на прийомах-балях, що влаштовувалися її чоловіком, Воронцовим. Олександр Сергійович присвятив в Одесі обожнюваній особі понад десять різних віршів. Мабуть, зокрема й через ревнощі графа Пушкін був змушений тоді залишити південне місто, а Єлизавета – повернутися до отчої домівки.

Проте, як згадується в матеріалах Алупкинського музею-палацу Воронцових, факти зустрічей закоханих зафіксовані того ж таки 1824 року і в Білій Церкві, під час повернення Олександра з півдня до Росії. За свідченнями його рідної сестри Ольги Сергіївни, з України надходили в Михайлівське листи, які завдавали адресатові страждань. Він переживав, спалював окремі послання, оберігаючи якусь жагучу таємницю... У Єлизавети Ксаверівни 3 квітня 1825 року народилася донька, Софія. І була вона, на відміну від інших світлочолих нащадків подружжя Воронцових, смаглявкою...

Прочитаймо ж тепер наведені вище чернеткові поетичні строфи російського генія ще раз...

ФІЛАТЕЛІЯ

Спадщина Святослава Гординського

З нагоди 2000-ліття Різдва Христового пошта України випускає дві поштових марки, на одній з яких зображено фреску роботи Святослава Гординського з церкви Великомучениці Варвари у Відні. Українська різдвяна марка з фрескою С. Гординського стане даниною пам'яті видатного українського поета і мистця. Видавнича фірма "Дивосвіт", яку я очолюю, випустила конверт на вшанування С. Гординського.

Українська марка з фрескою С. Гординського.

Святослав Гординський народився 30 грудня 1906 року в Коломиї. Батько його став професором у Львові, тож і Святослав вчився у цьому місті. Він вчився також у Берліні і Парижі, де брав участь в престижних виставках. Восени 1931 року Гординський повернувся до Львова, де став співзасновником Асоціяції незалежних українських мистців, організував першу її виставку. Він співредагує журнали "Мистецтво" і "Назустріч", видає чотири збірки поезій. У роки Другої світової війни Гординський виїздить до Мюнхену, а згодом – до США. В десятках церков Европи і Америки є його іконостаси, вітражі, інші твори. Мистецтвознавець і поет, дослідник і перекладач Святослав Гординський залишив велику творчу спадщину. Помер він 1993 року.

Олександер Жарівський, голова Львівського обласного товариства філятелістів.

С. Гординський: "Я і безконечність". 1960 р. (ілюстрація з конверту).

У В А Г А !
ЗБІРКА ТРИВАЄ!

Округа Північного Нью-Джерзі Українського Народного Союзу організує збірку уживаної, чистої і в доброму стані одежі і взуття для висилки в Україну.

Місце збірки: приміщення на другому поверсі Головної Канцелярії Українського Народного Союзу.

Адреса: 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Тел.: (973) 292-9800 ext.: 3055 – Андрій
або (973) 292-9800 ext. 3040 Марійка

ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИЙ, голова Округи

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ПРИДБАЙТЕ НОВЕ ВИДАННЯ – КОЛЬОРОВУ КНИГУ-АЛЬБОМ
„СЛАВА УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА"

яка вийшла у видавниці „Фортуна" українською мовою. Велика книга-альбом, історія козаччини широко кольорово ілюстрований, люксусово виданий, містить 380 ілюстрацій, 340 сторінок, прекрасний подарунок.

Рівнож маємо на складі попередні наші видання:

„UKRAINE AND UKRAINIAN", „UKRAINE HISTORY AND ARTS"– англійською мовою, „УКРАЇНЦІ В СВІТІ"– українською мовою.

Наше видавництво має на складі великий вибір поштівок на всякі нагоди. Всі ці видання можна набути:

Ukrainska Knyharnia, 4340 Bernice St., Warren, MI 48091. Tel.: (810) 754-0576
West Arka, 2282, Bloor St., W. Toronto, ON M6S 1N9. Tel.: (416) 762-8751
Yevshan Commun. Box 325 Beaconsfield, QU H9W. 5T8, Tel.: 1-800 265-9858
„Fortuna", P. Kardash, 74 Snell Gr., Oak Park, Vic 3046 Australia, Tel/Fax (613) 9306-4431

Пакунки та доляри в Україну

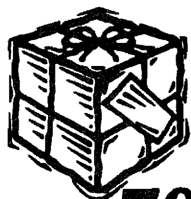

$0.59 lb*

$ 1.89 lb*

79 c LB при пересилці через **UPS**

* Окрема доплата за доставу кожного пакунка

Ліцензійована пересилка долярів.
Достава американської готівки в руки отримувача

(973) 763-8778

ROXOLANA **1 (888) 725 8665**

300 Parker Avenue, Maplewood, NJ 07040

Air Ukraine

UZBEKISTAN airways

"UZBEKISTAN AIRWAYS" та "AIR UKRAINE"
ВИКОНУЮТЬ СПІЛЬНІ БЕЗПОСАДКОВІ ЛЕТИ

НЬЮ-ЙОРК – КИЇВ
далі до ТАШКЕНТУ

на літаку БОІНГ-767-300

В П'ЯТНИЦІ І НЕДІЛІ
з летовища Кеннеді

За довідками телефонувати:
"UZBEKISTAN AIRWAYS":

1-212-489-3954 *(бюро)*
1-212-245-1005 *(резервування квитків)*
1-800-820-2891 *(вантажі)*
1-718-244-0251 *(вантажі, факс)*

LVIV EXPRESS SERVICES
OKSANA INTERNATIONAL

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036 **(908) 925-0717**

ПАЧКИ В УКРАЇНУ
БІЛОРУСІЮ, РОСІЮ, ПОЛЬЩУ, ЕСТОНІЮ, ЛАТВІЮ, ЛИТВУ, СЛОВАКІЮ

КОРАБЛЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мін. 10 фунтів	2 - 3 тижні мін. 10 фунтів	Висилка та достава	220 В

ПРИСКОРЕНА ДОСТАВА ЛІТАКОВИХ ПАКУНКІВ
до Західної України

БУДЬ-ЯКИЙ ХАРЧОВИЙ ПАКУНОК З НАШОГО КАТАЛОГУ

10% OFF з цим купоном

ТІЛЬКИ У НАС! ВСІ ХАРЧІ З АМЕРИКАНСЬКИХ КРАМНИЦЬ

ВІДПРАВКА КОМЕРЦІЙНИХ ВАНТАЖІВ

Є ШИРОКИЙ ВИБІР ПАКУНКІВ ВІД $88 ДО $248

SEND PACKAGES TO US THROUGH UPS • CALL FOR UPS LABELS: 1-800-9-OKSANA

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА В РОЧЕСТЕРІ НЙ

Зможе полагодити всі ваші фінансові справи

ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТИ В СВОЇЙ ФІНАНСОВІЙ УСТАНОВІ	YOUR BEST PLACE TO SAVE AND BORROW
ВИЩІ ВІДСОТКИ НА ОЩАДНОСТІ	HIGH INTEREST SAVINGS
ПОЗИЧКИ/МОРГЕДЖІ	LOANS/MORTGAGES
ШЕР-ДРЕФТ/ЧЕКОВІ КОНТА	SHARE DRAFT/CHECKING
VISA КРЕДИТНІ І ЧЕК-КАРТКИ	VISA CREDIT/CHECK CARDS

ROCHESTER UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION

824 RIDGE ROAD EAST
TEL: (716) 544-9518
ROCHESTER NY 14621
FAX: (716) 338-2980
www.rufcu.org.

Федеральна Кредитова Кооператива
САМОПОМІЧ в НЮ ЙОРКУ

Загостіть будь ласка до нашої

нової філії на Лонг Айленд

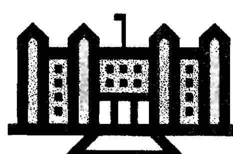

226 Uniondale Avenue
Uniondale, NY 11553
В приміщенні Парохіяльного Центру св. Володимира

SELF RELIANCE NEW YORK
FEDERAL CREDIT UNION

Main Office: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

Branch Offices:
23 Main Street Kerhonkson, NY 12446 Tel: 914 626-2938 Fax: 914 626-8636
226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393 Fax 516 565-2097

Незадовго відкриється! ***Філія в Асторії*** *32-01 31st Avenue, Astoria, NY 11106*

UKRAINE-PAC

(973) 831-1499

PACKAGE and FOOD Parcel Service

ПАЧКИ І ХАРЧІ ДО УКРАЇНИ

Закарпатська, Івано-Франківська, Львівська, Чернівецька і Тернопільська області.

RAHWAY Travel	Steven MUSEY
Rahway, NJ	Millville, NJ
732 381-8600	609 825-7665

НОВЕ БЮРО ФІРМИ „М І С Т"

WORLDWIDE PARCEL SERVICE

ПОСПІШАЙТЕ СКОРИСТАТИСЯ НАШИМИ ПОСЛУГАМИ

✔ ЯКІСНО
✔ ШВИДКО
✔ НАДІЙНО

$0.49/LB

ПАЧКИ В УКРАЇНУ МОРЕМ

Заходьте до нас: **815 SANDFORD AVE., NEWARK, NJ 07106**

ТЕЛЕФОНУЙТЕ: **(973) 374-0775**

ЗАБИРАЄМО ПАЧКИ З ДОМУ БЕЗКОШТОВНО

ЯКИЙ ЧУДОВИЙ ПОДАРУНОК НА РІЗДВО!

ЄДИНИЙ В ДІЯСПОРІ УКРАЇНСЬКИЙ ГУМОРИСТИЧНИЙ ЖУРНАЛ

12 подарунків на рік! Замовте – не пошкодуєте!

HOW MANY MAGAZINES MAKE YOU LAUGH?VSESMIKH DOES! All year round of laughter . Only $34.00

ВИШЛІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ СЬОГОДНІ НА АДРЕСУ: **VSESMIKH, 32 South Ashby Ave., Livingston, NJ 07039** Tel.: (973) 992-2345 (Evenings and weekends)

Додаю: ❐ $34 (на рік, 12 чисел) ❐ $18 (на півроку)

ПОДАРУЙТЕ ВСЕСМІХ ТИМ, ХТО ПОТРЕБУЄ ВЕСЕЛОЇ МЕДИЦИНИ

ВСЕСМІХ – ЛАВРЕАТ КОНКУРСУ УКРАЇНСЬКИХ ГУМОРИСТИЧНИХ ВИДАНЬ 1998 року

Selfreliance UA Federal Credit Union

Самопоміч УА Кредитова Спілка

First Mortgage
Fixed, ARM & Jumbo

Home Equity Loan — *Second Mortgage*

Auto Loan New & Used — *Personal Loan*

Secured Loan — *CD*

IRA — *Money Market*

Checking

Credit Card — *Direct Deposit*

Your savings source! Джерело ощадности
Selfreliance UA
Самопоміч УА
Джерело позичок! Your loan source!

Domestic & International Wire Transfers

Ви і Кредитівка - Яка чудова спілка!

OFFICE HOURS: Tue & Fri - 12:00 Noon to 7:00 PM • Wed & Thurs - 9:00 AM to 3:30 PM • Sat - 9:00 to 12:00 Noon • Mon. -Closed

Main Office: Tel (973) 373-7839 • Branch Office: Tel (973) 451-0200 • Virtual Office: selfreliance.org

734 Sandford Ave., Newark, NJ 07106 — 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054 — World Wide Web – WWW.

Шукаю людину для догляду за хлопчиком 10-ти місяців, 5 днів на тиждень, від 9-ої ранку до 5-ої по полудні. **Тел.: (973) 253-0332**

УКРАЇНСЬКА КРАМНИЦЯ HY GRADE

Вже готова до Різдва

Вареники від **$2.50**/12 шт
Ковбаса від **$2.60**/lb
Оселедці з бочки від **$1.79**/шт
Все виготовляємо самі.

457 Clifton Ave. Clifton, NJ 07011

973-546-4659

Вже вийшли і є у продажі сенсаційні, відважні та правдиві у вияснені багатьох так званих „білих плям" у нашій найновішій історії, спомини

ІВАНА СТЕБЕЛЬСЬКОГО

„ШЛЯХАМИ МОЛОДОСТИ і БОРОТЬБИ"

що їх можна замовляти телефонічно **(303) 279-4304**
або листовно прямо у автора книжки на адресу:

Ivan Stebelsky,
18232 W. 3rd Pl., Apt. 2, Golden, CO, 80401

Ціна самої книжки тільки 15 дол. + високі кошти висилки 3.50 дол. Разом 18.50 дол.

Згори щиро дякую за замовлення

ADVERTISING RATES FOR SVOBODA

(Published in Ukrainian on Fridays)

ALL ADVERTISEMENTS MUST BE RECEIVED BY WEDMESDAY NOON ONE WEEK PRIOR TO PUBLICATION.
OBITUARIES ACCEPTED BY TELEPHONE DAILY UNTIL 9 A.M. OF THE WEDNESDAY THE PAPER IS PRINTED

All general advertising: 1 inch, single column ____________ $12.00
Fraternal, personal and community advertising: 1 inch, single column ____ $7.50

Size	Dimensions	Price
1/4 Pg	$7\frac{1}{4}$" X 2c	$165.00
1/4 Pg	$14\frac{1}{2}$" X 1c	$165.00
1/4 Pg	$3\frac{5}{8}$" X 4c	$165.00
1/8 Pg	$7\frac{1}{4}$" X 1c	$85.00
1/8 Pg	$3\frac{5}{8}$" X 2c	$85.00
1/8 Pg	$1\frac{13}{16}$" X 4c	$85.00
1/2 Pg	$7\frac{1}{4}$" X 4c	$310.00
1/2 Pg	$14\frac{1}{2}$" X 2c	$310.00
1 Pg	$14\frac{1}{2}$" X 4c	$600.00

Quantity discounts:

1-9 ads	$12.00 per inch/Sc
10 or more ads	20% discount
24 or more ads	25% discount
52 ads	30% discount

NOTE:

1. A 50% deposit is to accompany the text of the advertisement.
2. All advertising correspondence should be directed to: Mrs. Maria Szeparowycz, Advertising Manager, or Maria Oscislawski, Advertising Representative, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054.
3. Kindly make checks payable to Svoboda or The Ukrainian Weekly, as appropriate.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ

універсальне джерело знань про Україну!

Це унікальне видання англійською мовою збагатить будь-яку бібліотеку як приватну, так і публічну.

Том 1 ....75.00 дол. (було 95 дол.)
Том 2 ....75.00 дол. (було 95 дол.)

За ДВА ТОМИ — 130.00 дол. (було 170.00 дол.)

Плату за пересилку включено.

Замовлення просимо присилати разом з чеком або грошовим переказом на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
P.O.Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Мешканці Ню Джерзі підлягають 6%-му податкові.

В пам'ять д-ра Тараса Ганушевського

Св. п.
д-р Тарас Ганушевський

Вже минає рік, як відійшов від нас лікар-інтерніст д-р Тарас Ганушевський, що помер 7 грудня 1998 року.

Тарас Ганушевський народився 13 червня 1919 року у священичій родині отця Михайла та Ірини (з Горникевичів) Ганушевських, в селі Дора на Гуцульщині. Отець Ганушевський обслуговував дві церковні парафії – в Дорі та в Яремчі.

Родина Ганушевських мала 12 дітей, із яких три померли ще в дуже молодому віці. Тарас був наймолодшим із хлопців та мав чотирьох старших братів, одну старшу та три молодші сестри.

По закінченні народної школи Тарас вступив до Української Державної гімназії в Станиславові, яку закінчив в 1939 році. Був активним членом Пласту, який по розв'язанні польською владою існував в підпіллі. Рівночасно він був заанґажований в ОУН та брав активну участь в „Похідних групах" в місті Миколаєві в1941–42 роках.

Медичні студії почав у Львівському Університеті в 1942–44 роках , де був організаційним референтом студентської медичної громади. Рівночасно був одним з організаторів студентського хору „Бандурист", під диригентурою маестра М. Колесси.

По поновному загарбанню українських земель більшовиками Тарас опинився поза межами України, а в 1944 році в Братиславі на Словаччині одружився з Іванкою Данилович. Він продовжував свої медичні студії в Німеччині та закінчив їх в університеті міста Ерлянґену в 1950 році.

По прибутті до Америки Тарас відбув вишкіл в лікарні св. Френсіса в Трентоні, Нью-Джерзі, а опісля почав медичну практику в стейті Ровд Айленд, в1954 році. Він брав активну участь в церковному та суспільному житті української громади Ровд Айленду, що дало йому змогу заснувати та бути першим головою УЛТПА – Відділ Нью-Інґленд.

Тарас Ганушевський був людиною кришталевого характеру, з ним було приємно співпрацювати. Його любили пацієнти за діяґностичні здібності та швидку лікарську допомогу. Він ставився з гумором до щоденного життя, мав замилування до фотографії та тримав усе напоготові фотографічний апарат.

Два місяці перед смертю пережив тяжку трагедію, зв'язану з наглою смертю своєї 12-річної внучки Калинки, на похорон якої із причин здоров'я не міг поїхати.

Я відвідував його часто в його домі та в шпиталі. Не можу того віджалувати, що не відвідав його день перед смертю, тільки подзвонив, обіцюючи, що „прийду на другий день". Коли прийшов наступного дня із книжкою „Гуцульщина", де були подані інформації про село Дору та родину Ганушевських – застав у шпиталі... – порожнє ліжко.

Тарас залишив дружину Іванку, одного брата та 4 сестри, 3 дочки– Марійку Гал, Оленку Галадзу, Орисю Комаринську, сина Богдана з родинами та 8 внуків.

Д-р **Богдан Кузьма**

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого дорогого ТАТА, ДІДУСЯ та ПРАДІДУСЯ, як рівнож довголітнього настоятеля катедри св. кн. Володимира в Нью-Йорку

бл. п.

о. протопресвітера

ВОЛОДИМИРА БАЗИЛЕВСЬКОГО

буде відправлена

ПАНАХИДА

в неділю, 26 грудня 1999 р., о год. 2-ій по полудні

на могилі Покійного, на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

В цей день будемо також молитися за спокій душі панiматки ЄЛІКОНІДИ БАЗИЛЕВСЬКОЇ.

Просимо молитися за душі Покійних.

РОДИНА

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас у вічність 21 вересня 1999 р. наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

СОФІЯ ОЛЕСНИЦЬКА

з дому ВЕРГАНОВСЬКА

Ми невимовно вдячні родині, приятелям і знайомим, що своєю участю в похоронних відправах вшанували пам'ять покійної та всім, що з'єдналися з нами молитовно в цей день.

Сердечно дякуємо парохові церкви св. Івана Хрестителя о. Богданові Лукієві ЧНІ та о. Леонідові Малкову ЧНІ за відправлення всіх похоронних обрядів, одуховлене прощальне слово та відпровадження покійної в останню дорогу.

Щира подяка Таїсії Богданській за її теплі спомини на Панахиді про покійну.

Дякуємо Михайлові Стащишинові і Василеві Закорченному за служіння і спів при св. Літургії і на Панахиді.

За старанне переведення похоронів дякуємо похоронному заведенню Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

Ще раз дякуємо всім, хто висловив нам письмово, телефонічно чи особисто свої співчуття, чи в будь-який спосіб облегшив наш біль.

Хай Всевишній винагородить Вас за Ваші добрі серця.

Щиро дякуємо за поминальні Служби Божі, за вінки і квіти та пожертви на добродійні цілі і вибачаємося, якщо ми когось поминули.

НА ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ зложили:
Jeanette and Ted Cielecki, Joseph and Lorraine Galluzzi, Edward and Tita Schultz, The Haverick Family Eleanore Haverick, Susan and Crayg Naylor, Laurette and Richard Ferrari, Geraldine Cianci, Dr. Eileen Moynahan, Sarah Abramowitz NA'AMAT-USA, Mary R. Campanella, Mr. and Mrs. Giacamo Campanella, Mrs. Antoinette Burness, Лідія Ленцик, Helen Komenas, Peter and Marcie Bumbulis, Maria and Frank Hendricks, Pastorial care Department. St. Barnabas Medical Center, Sarah Deeney, Charmaine Lisi Stashynsky, Dr. Douglas and Janet Costabile, Pat Butterworth and Helen Reznak, Sister Mary Tweedus, Mrs. Susan Schaefer, Олег і Оленка Колодій, родина Лазірко, Марія Смішкевич, д-р Богдан Шебунчак, Петро і Ірена Яблонські, Орест і Лідія Цяпки, д-р Оксана і Любомир Кузьмаки, д-р Юрій Яворський, Роман і Ольга Кобрини, Widmeyer-Politylo Family, Ladies Sodality of St. John's, Taica Турянська, Alexandra and Mike Ficula, Стефанія Іваночко, Leontyna Kazimierszak and Family, Jean and Michaell Lytwyn, Mrs. Sonia Smith, Mr. Bohdan Gulka, Mr. John Povelaitis, John and Victoria Tofil, Mrs. Helen Phillips, Mrs. Helen Podberezniak and Family, Евгенія Воробкевич.

НА ВІНКИ І КВІТИ зложили:
Нестор, Іванка, Тарас, Любко і Зеня, Мирон і Зеня Олесницькі, Михайло і Дарка Кос, Іванна Панчак, Ярослав і Віра Вергановські, Дарія і Ярослав Винниківи, Василь і Ольга Деркачі, Іван Деркач, Czarkowski-Marchetto Family, St. Barnabas Medical Center Administration, Officers of St. Barnabas Medical Center, Pathologists of Beth Israel Medical Center, Essex County Medical Society, Jerry and Terry Allocco, St. Barnabas Health care system Family, Bobby and Barry Ostrowsky, Ronald and Peggy Del Mauro.

НА УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ШКОЛУ св. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ зложили:

по	500 дол.	Д-р Марко і Людміла Олесницькі, Маруся і Роман Павлишини;
по	250	Mirka and Michael Christenson, Cardiovascular Consultants of NJ. (Drs. George Demidowich, Constantine Kashnikow & Devang A. Gandi);
	180	Dr. M. Rothkopf & Dr. R. Kuntz;
по	100	Joseph Reichman M.D., Vincent and Arlene T. Maressa, Medical Society of NJ (Paul D. Weber - Dir. of Finance & Administration), Ігор і Розалія Ляшки, Любодар і Зеня Олесницькі, родина Робаків, Мирон і Зеня Олесницькі, д-р Ярослав Рожанковський, Нестор і Іванка Олесницькі, Ксеня Кузьмич, д-р Юрій і д-р Люба Стефанівські, Наталія Кравчук, Дарія і Ярослав Винниківи, Микола і Христина Баранецькі, Ольга Смаль, д-р Ігор і Марта Воєвідки, д-р Андрій і Маргаріта Стефанівські;
	75	James G. Nicholas;
по	50	William P. Braun, Dr. & Mrs. Robert V.P. Hutter, Ірена Гладка, Joseph A. Riggs MD., Ксеня і Ігор Гапії, Тамара Гординська, Іриней і Оленка Юрчук, Христина і Александер Лисинецькі, родина Торбичів, Наталка Лазірко-Феррел, родина Лазірків, Лідія Бульба і Орест Середяк, Люба Лапичак і Михайло Лесько, д-р Богдан і Софія Шебунчаки, Іван і Анна Войтовичі, Богдан і Христина Бейгер;
по	25	Dorothy Espinola, Mary Mueller, Joseph & Ann Zelko, Богдан Ґулька, Юрій і Патті Панкевичі, Надія Світлична і Павло Стокотельний, Лідія Ляшевич, о. диякон Михайло і Юлія Добоші, Ярослав Небелюк, Дарія Каранович;
по	20	Mildred Fridman Frankel, Іван і Богдана Симчики, Ольга Лесько, Stanley Kmet, Марія і Теодор Пизи, Емія Онишкевич, Петро Яблонський, Christina De Barry, Joseph & Gloria Trunk;
по	10	Роман Пиндус, Марія Ядловська, Евген Бренич.
Разом		4,765 дол.

НА ДОПОМОГУ СИРОТАМ В УКРАЇНІ через Стипендійний Фонд СУА зложили:

по	500 дол.	Марко і Людміла Олесницькі, Роман і Марія Павлишини;
	200	Barbara Matusiak, Yvonne M Li, Maria;
	180	Cts for Health Care N (M. Rothkopf & R. Kuntz);
по	100	Юрій Олесницький,д-р Ярослав Рожанковський, Jack A. Sammarco, Юрій і Рут Сташинські, Мирон і Наталія Возняки, Ярослав і Дарія Винники;
	75	д-р Юліян і Ольга Бемки;
по	50	Paul J. Hirsch, Walter Kahn, Andrew & Lynn Kunish, Орест і Іванна Лисинецькі, Віра Сендзік, Ярослав і Віра Вергановські, Ірена Вірщук, Іван і Анна Войтовичі, Ігор і Дарія Зєлики;
	30	Софія і Марта Ласійчуки;
по	25	Евгенія Кос, Любомир і Роксана Кузьмаки, Стефан і Анна Леуш, Elizabeth Mueller, Марія Онишкевич, Barry H. & Bobbi E. Ostrowsky, Neil E. & Victoria D. Weisfeld, Юрій і Зеня Яворські;
по	20	Таїсса Богданська, Frances Greiss, Слава Гординська, Ольга Лесько;
по	15	Jane Feins Maylor, Наталія Савицька, Марія Смішкевич;
по	10	Barry & Jan Barnet, Анастасія Бохонок, Irene Graessle, Ольга Луків, Емілія Онишкевич.
Разом		2,910.00 дол.

НА КООРДИНАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ зложили:
150 дол. Дарія Миндюк і Христина Бриндзя.

НА ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ зложили:
50 дол. Марія Ґеник-Березовська (Торонто).

Залишені в смутку:

син – д-р МАРКО і д-р ЛЮДМІЛА ОЛЕСНИЦЬКІ з дітьми: сином д-ром БОГДАНОМ і з дружиною д-р ГАНУСЕЮ і доньками НАТАЛКОЮ і ЕВГЕНІЄЮ

донька – МАРУСЯ ПАВЛИШИН з чоловіком РОМАНОМ і дітьми СОФІЄЮ і ОЛЕНКОЮ

У ДВАДЦЯТЬ П'ЯТУ СУМНУ і БОЛЮЧУ річницю, як з волі Божої відійшов у вічність мій дорогий і незабутній МУЖ

бл. п.

ЮРІЙ КОНОНІВ

буде відправлена

ПАНАХИДА

за спокій душі покійного

в неділю, 26 грудня ц.р., о год. 11-ій ранку

в українській православній церкві св. Трійці в Ірвінгтоні, Н.Дж.

Про молитви за душу покійного просить

ДРУЖИНА

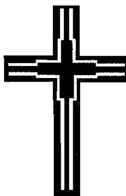

З глибоким смутком повідомляємо, що 23 листопада 1999 р. по тяжкій і довгій недузі з волі Всевишнього відійшов від нас на вічний спочинок наш найдорожчий ЧОЛОВІК і ТАТО

св. п.

ДМИТРО РУДИЙ

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 26 листопада 1999 р. в похоронному заведенні Павла Гарріса, 570 Kings Hwy. So. в Рочестері, Н.Й.,

ПОХОРОННІ відправи в суботу, 27 листопада 1999 р. з церкви Богоявлення в Рочестері, Н.Й. на цвинтар Holy Sepulchre Cemetery.

В глибокому смутку залишилися:

дружина – АННА
сини – ВОЛОДИМИР з дружиною ЕСТЕЛОЮ
– ЮРІЙ
– БОГДАН

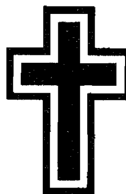

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і українською громадою, що в суботу, 18 грудня 1999 р. відійшов у вічність на 79-му році життя наш найдорожчий ТАТО і ДІДО

бл. п.

ВАСИЛЬ МАКСИМЮК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у середу 22 грудня 1999 р. на цвинтарі St. John, Stratford, CT.

У глибокому смутку:

сини – ОРЕСТ
– РОМАН
внуки – МИХАСЬ
– ХРИСТИНА
– СТЕФАНІЯ
– ЕМІЛІЯ

та ближча і дальша родина.

Вічна йому пам'ять!

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас у вічність,
10 жовтня 1999 р. наш найдорожчий МУЖ,
БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ГРИГОРІЙ ПИЛИПІВ

Висловлюємо нашу глибоку вдячність приятелям і знайомим, які своєю присутністю на похоронах, теплими словами співчуття допомогли нам перенести цей тяжкий час.

Дякуємо всім, хто телефонічно чи письмово зложили нам свої співчуття, вислови любови та приязні до нашої родини, за прислані квіти, поминальні Служби Божі та пожертви на добродійні цілі.

Дружина – КАТЕРИНА
син – БОГДАН з родиною

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
родина Зазулькевичів, родина Когутів, родина Чарторийських.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В КИЄВІ:
В. Кузик з родиною 500 дол.

НА ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ:
В. Кузик з родиною 150 дол., Б. Пилипів з родиною 100 дол., Ю. Стефанишин з родиною 30 дол.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „НАЦІОНАЛЬНОЇ ТРИБУНИ":
М. Решітник 10 дол., П. Данчук 10 дол.

НА ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
І. Роїк, Б. і О. Магоцькі, п. Сорока, М. Ткач, М. і Н. Гірняки, П. і Н. Микитини, А. і М. Клоківи, П. Романець, Т. і Е. Боднари, M. and D. Sua, В. Кузик, В. Скрипець, М. Гусак, З. і С. Масні, К. і І. Микитини, О. і А. Ільницькі, М. і К. Новаківські, Л. Соколович., С. Рожій, І. і С. Сєранти, Р. і О. Когути, А. Зазулькевич, В. Сєрант, Ю. і Є. Микитини, К. і Л. Микитичі, Б. Кузик, Е. Рачинська, М. і О. Когути, О. Могила, А. Могила, Т. Гнатишин, М. Когути, Д. Магаль, С. Кузик, К. Пенджола, А. Салецька, Л. Мацiв, А. Паш, М. Войціцка, П. і Т. Шайди, О. Дячок, Х. Камбрик, Т. Качмарський, М. Решітник, П. Данчук, І. Микитин-Телян, С. Чабер, П. і Р. Гуль, П. Маслій, Р. Лукачик, Юлія Дяківська.

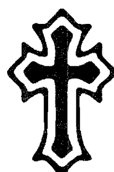

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в четвер, 16 грудня 1999 р. в Порт Шарлоті, Фльорида, після тяжкої і довгої недуги відійшла у вічність на 80-му році життя наша найдорожча і незабутня ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.

ЮЛІЯ ТАЩУК

з дому КОНИК

нар. у Wilkes-Barre, PA.

ПАНАХИДА відбулася в суботу, 18 грудня 1999 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Farly Funeral Home, North Port, FL.

ПАРАСТАС відбувся у вівторок, 21 грудня 1999 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів, при 109 East Tabor Rd., Philadelphia, PA.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в середу, 22 грудня 1999 р., о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві Благовіщення в Melrose Park, PA., опісля на український католицький цвинтар св. Марії у Факс Чейс, Па.

У глибокому смутку залишені
муж – ІВАН
сини – РОМАН
– МИРОН з дружиною КАТЕРИНОЮ
– ЕВГЕН
– ДАВИД
донька – ДАРІЯ
сестра – ОЛЬГА КОНИК
брати – МИРОН КОНИК і МИХАЙЛО КОНИК
внуки – ФРАНЦІШКА, ГРИГОРІЙ
та ближча і дальша родина у Філядельфії, Па.

Вічна їй пам'ять!

ПОДЯКА

З волі Всевишнього закінчив свою життєву мандрівку на 82-му році, 3 липня 1999 р. наш невіджалуваний МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, ВУЙКО, ХРЕСНИЙ БАТЬКО сімох похресників, Директор Школи Кобзарського Мистецтва в Нью-Йорку і її засновник, редактор журналу „Бандура". Ревний патріот, великий любитель молоді, яким прищеплював любов до українського національного інструменту, пісні, а в ній історію українського народу.

св. п.

МИКОЛА ЧОРНИЙ-ДОСІНЧУК

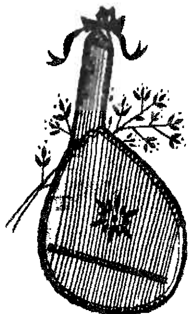

Щиросердечна подяка за відвідини ще хворого в лікарні Мирославові і Наді Шміглям, Корнелеві Василикові, Ігореві Макаренкові, Тарасові Шумиловичеві і також щира подяка д-рові Артурові Григоровичеві за його поміч хворому до його останнього віддиху.

Найсердечніша подяка о. Бернардові Панчукові за уділення св. Тайн і Єлеєм помазання та проведення покаянної-прощальної молитви в годині його смерти, також за всі похоронні відправи і супровід із церкви св. Юра в Нью-Йорку на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку.

Щира подяка о. Лаврентієві Лавринюкові за відправу першої панахиди в похоронному заведенні Петра Яреми.

Сердечна подяка Юліянові Китастому за жалібну гру на бандурі при домовині Миколи Чорного-Досінчука, та всім бандуристам з „Гомону степів" із ансамблем „Промінь" і їх диригентці Богданні Волянській за їх щиру товариську жалобну солідарність і щедрі пожертви.

Наша велика вдячність за виголошення прощальних промов з великим признанням про діяльність і відданість сл. п. Миколи для українського кобзарського мистецтва: Президентові СКУ і УККА Аскольдові Лозинському, голові Об'єднаного Комітету Нью-Йорку Мирославові Шміглеві, о. митр. Сергієві Непрелеві, дияконові Юрієві Малаховському, зятям Миколі Андреадісу і Петрові Матіяшекові.

Сердечна подяка подругам ОЖ ОЧСУ ім. Уляни Целевич з Нью-Йорку за так численну участь у похоронних обрядах та пожертви на поминальні Служби Божі, прес. фонд Національної Трибуни та сліпих бандуристів в Україні.

Сердечно вдячні управі православної Церкви-Пам'ятника в С. Бавнд Бруку, що прийняли до свого пантеону тіло нашого найдорожчого Мужа, Батька, Дідуся, Вуйка, Хресного Батька сімох.

Щира подяка православному о. Дамянові за похоронну відправу в Церкві-Пам'ятнику св. Андрія Первозваного і супровід в сослуженні о. Бернарда Панчука із церкви св. Юра в Нью-Йорку до місця Вічного Спочинку.

Безмежно вдячні немов небесному хорові православної церкви св. Андрія Первозваного і його майстерному диригентові Тарасові Павловському, який також диригував бандуристам ансамблю „Гомін степів".

Щиросердечна подяка бандуристам за прощальну гру над могилою, що мов би вколисували свого Батька до Вічного Сну.

Сердечна подяка сестрі Анні Стахів, що приїхала із Кана-ди і також її дітям, що приїхали з Каролайни, Дітройту, Торонто і Монтреалю, як і кумі Олі Нагірній, що приїхала зі своїми дітьми з Канади, сватам Миколі і Галині Андреадіс з Алексом і Іриною Андреадіс, що приїхали з Вашінгтону.

Дуже дякую своїй родині в Україні в Івано-Франківському, Солотвині, Львові, що рівночасно в той час відправили поминальні Служби Божі із тризною, як також друзям бандуристам по всій Україні.

Особлива подяка о. деканові Богданові Івахнюкові в Солотвині за всі поминальні відправи і проповідь за „творчість і посвяту Миколи Чорного-Досінчука, невтомного патріота у вихованні молоді в любові до свого рідного".

Дякуємо за всі телеграфи, факси, телефонні співчуття і картки.

Щиро дякуємо за вінки і квіти, які немов стелили Покійному Миколі дорогу до Вічности.

Дякуємо Сестрицтву Православної Церкви св. Андрія Первозваного за смачно приготовану тризну і за їх гостинність.

Безмежно дякуємо друзям і приятелям за участь в похоронних обрядах в таку спеку та за їх посвяту.

Сердечна подяка Преосвященнішому Владиці Василеві Лостенові за Божественне співчуття, признання сл. п. Миколи, молитви за нас і розради, як також за відправу св. Літургії і панахиди із семинаристами у 40-ий день після смерти.

Також отцям у монастирі св. Йосафата в Глен Кові за поминальні Служби Божі і о. Бернардові Панчукові у 40-ий день.

НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:
О. Баранська, Х. і М. Чучмани, В. і Я. Біланюки, Я. Бобак ,М. і К. Василики, О. Гаєцька, Ю. і Л. Геймури, Т. Гнатишин, П. і Л. Гої, Е. Горон, Л. Заклинська, О. Івасів, Ю. і В. Копчинські, О. Луцька, І. і О. Крайники, А. Кушнірчук, Р. і А. Лозинські, Д. Магаль, Л. Микитин, родина Микитинів, Ю. Микитин, родина Леніцьких, родина Лещуків, Я. і Г. Оберишини, Л. Орач, Д. і О. Пенцаки, Ю. Прятка, М. Пятка, М. Сидорак і родина, родина Стецько, І. Чума, О. Шевчук-Оквин і П. Оквин, С. Шерег і В. Леніцький, J. A. Dowling, P. Knowles.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
куми Ольга і Дмитро, О. і М. Нагірні і діти, родина А. і В. Стахівих, Я. і М. Стахіви і діти, Е. і І. Калужні, У. і Л. Капали, І. Д. і А. і М. Чуми і родина, ансамбль бандуристів – Йонкерс, ансамбль бандуристів – Нью-Йорк, Т. і Л. Павловські, Л. Д. Асіс і родина, родина з України, М. і І. Андреадіси, О. О. і А. Венгерчуки, І. Німий, О. Венгерчук, П. і Л. Матіяшеки.

НА ЖУРНАЛ „БАНДУРА" зложили:

по 500 дол.	Л. і В. Лисняки, П. і Л. Матіяшеки, Н. і S. Parmelee;
по 250	М. і Х. Чучмани, Turner Constr. Co. /P.E.Fee;
по 200	М. і І. Андреадіси, С. Чорна-Досінчук, Turner International Industries, Inc.;
150	О. і О. Венгерчуки;
по 100	Д. Волянська, Ансамбль „Промінь", Executive Woman Int'l/M. Menor, P. & M. Johnson, Е. і І. Калужні, І. і Н. Куйдичі, Т. і Л. Крупи і родина, І. Німий, В. і Л. Саленки, О. і Д. Нагірні;
75	М. Старостяк;
по 50	І. і А. Андреадіси, Р. і І. Бадяки, В. і Л. Безсоніви, О. Гаєцька, В. і Н. Грицини, М. Душник, Й. і Л. Капали, М. Коломиєць, К. і К. Конради, В. Кузьмич, А. Кутсевич, М. і М. і І. Лабуньки, Л. Майстренко, Д. і Е. Сорохонюки, Р. і К. Стефанюки, В. і М. Стойки, Turner Constr. Co./P. Tymus, О. Чмола, І. Чума, М. і Н. Шмігелі, М. і А. Івасишини, Б. Титла;
по 30	П. Данчук, І. Жовнір, О. Коцур, М. Лозинська, М. Луцик, С. Салдан;
по 25	О. Баранська, Ю. і Д. Геймури, Р. і В. Гординські, Б. і О. Туглевичі, М. Герус, А. і Л. Закревські, О. і М. Кебали, Е. і В. Левенці, О. Лобачевська, Р. А. Латоррака, П. і О. Матули, дек. Ю. і З. Малаховські, О. і В. Миськіви, С. і Е. Новаківські, Д. і О. Ткачуки, О. Лубська-Хімчак;
по 20	С. Мартеняк, О. Савчук.

НА НЕЗРЯЧИХ БАНДУРИСТІВ зложили:

по 100 дол.	М. і С. Чорні-Досінчуки, Д. і О. Нагірні, Е. і І. Калужні, о. митр. С. і Н. Непрелі, В. і А. Стахіви, І. і Б. Чуми і родина;
по 50	О. Венгерчук, Т. Гнатишин, Д. Магаль, о. С. і З. Гуцуляки, Д. Купчак;
40	Я. і Г. Оберишини;
30	В. і Я. Біланюки;
по 25	Р. і В. Гординські, І. Мороз, О. Труш.

НА ПРЕСФОНД „НАЦІОНАЛЬНОЇ ТРИБУНИ" зложили:

Відділ ОЖ ОЧСУ в Нью-Йорку	50	дол.
Марія Лавро	30	"–"
Павліна Данчук	20	"–"
Марія Решітник	20	"–"
Людмила Костик	20	"–"
Галина Полтава	15	"–"
Марія і Юрій Мачули	15	"–"
Стефанія Чорна-Досінчук	100	"–"

Нехай Господь Бог всіх Вас згаданих винагородить щирими ласками за Ваші всі молитви, труди і пожертви на цілі для яких жив і трудився сл. п. Микола Чорний-Досінчук, та за моральну підтримку у нашому важкому горі.

Безмежно вдячна родина:
дружина – СТЕФАНІЯ
дочки – ІРИНА з МИКОЛОЮ АНДРЕАДІС
– ЛІДІЯ з ПЕТРОМ МАТІЯШЕК
сини – ОСТАП ВЕНГЕРЧУК
– ОЛЕГ з ОКСАНОЮ ВЕНГЕРЧУК
внучка – АНДРЕЯ ВЕНГЕРЧУК
родич – ІГОР НІМИЙ

Микола Чорний-Досінчук залишив на Україні в смутку численну родину Досінчуків, також в Канаді і Сибірі, Лотоцьких, Голубовичів, Єлиминців, Гуцуляків, Деревянків, Стахів, Німий і Гуменюків.